

# F O R T Æ L L I N G E R

udvalgte af

Maglekilde Petersen.

med illustrationer af  
Alfred Schmidt

**Femte udgave**

København

**H. Hagerups Forlag.**

1938.

---

---

DEN LILLE KAT.

**Denne Samtale blev ført af to Formere i Jernstøberiet i Roskilde.**

**(Af hensyn til Læserne er Dialekten i alle Fortællingerne kun antydet.)**



Lassen: Jeg klager nu inte paa Støveriet og heller inte paa Principalen; han er meget flink; men hvad her er for meget af, det er Mus — og hvad her er for lidt af, — det er Katte, eller bare endda een Kat.

For ser I, det var, da jeg arbejdede hos Christensen i Aarhus, da havde vi ligesadan med Mus i Støveriet; men saa bleve vi enige om at holde en Kat. — Det var kuns en ganske lille Kat, Principalen var selv med at betale Mælk til den.

Hansen: Var han saa stor som et Fedesvin?

Lassen: Aah! hold Kæft med Dit Vrøvl, — har du set en Kat saa stor som et Fedesvin?

Hansen: Nej, gu' har jeg ej. Men saa maa det da kuns ha'e været en meget lille Kat.

Lassen: Ja, det er jo det, jeg siger, at det var en lille Kat. Men han var rædsom durkdreven, det var han.

Hansen: Han har maaske gaaet i Bredgades Friskole; der lærer de at stjæle med Tærne.

Lassen: Maa jeg fortælle, eller vil Du fortælle? Nej, det var det, jeg vilde sige, han var voldsom durkdreven.

Se, saadan af og til saa ku' det stikke han, at han tog sig en lille Spadseretur ud i det Fri. — Naar han saa kom tilbaves, saa ku' han blive ved at staa og kradse paa Støberiporten for at komme ind.

Hansen: Hvorfor lukkede han ikke Porten op?

Lassen: Du er sød, Hansen, og Du er ogsaa vittig, men Du forstaar at skjule det. Har Du nogentider set en lille Kat, der kunde lukke en stor Port op?

Hansen: Nej, men saa maa det ha'e vaaren en meget lille Kat.

Lassen: Ja, det siger jeg jo, det var kun en lille Kat, men voldsom durkdreven. — Saa, sommetider, saa gik han ligefrem paa Jagt. —

Hansen: Gik han med Gever? —

Lassen: Nej, gu' gik han inte med Gever, har Du set en lille Kat med Gever? —

Hansen: Nej, gu' har jeg ej; men hvad kunde det

hjælpe, han gik paa jagt, naar han ingen Voben havde? Men jeg kan jo nok forstaa, at det maa ha'e vaaren en meget lille Kat.

Lassen: Ja, men Herregud; det har I da hørt allesammen, at jeg hele Tiden har sagt, at det var en m e i e d lille Kat. —

Hansen: Var han da saa stor som en Kanalliefugl?

Lassen: Nej, nu skal Du ha'e Tak for Kaffe, Hansen. — Var den saa stor som et Fedesvin? var den saa stor som en Kanariefugl? — Ja —, den var ligesaa stor en Avekat, som Du, det er, hvad den var. Men jeg skal gerne holde op; saa kan Du faa Ordet. J e g har s e l v set og opdraget Katten, saa jeg er inte nysgerrig efter at faa at vide, hvad han kunde; men jeg troede muligvis, det ku' haft Ingterresse for jer andre at høre, hvad der kan serveres af saadan en lille Kat. Men jeg er færdig med Historien; for sidde og være Nar for Hansen, den passer ikke i Længden.

Du gør Grin med Katten, gør Du, og Du gør Nar af han, gør Du, omendskønt Du aldrig har set han! — Du tror, Du er Fanden til Karl, og saa sidder Du og bliver ondskabsfuld, og ved inte alt det, Du skal regne op om Katten, som aldrig har fornærmet Dig.

Du vil overse Katten, vil Du, og hans Fortjenester, vil Du; men det er Du meget for lille til, Hansen, — meget for lille! Se, jeg har kendt Katten, og jeg ved, hvad der var ved han; — — meget mere, end ved Dig Hansen.

Ka' Du fange Mus, din Avekat? Ka' Du?

Ka' Du sidde ganske alene oppe paa en høj Tagrygning og mjave? Ka' Du? Nej, det ka' Du inte. Men være sejt og overse saadan et Dyr, det ka' Du. — Ka' Du labbe?

Hansen: Nej, men jeg har heller aldrig lært hverken Skommer- eller Skrædderprofessionen. Hvad lappede Katten?

Lassen: Han labbede Mælk, dit Fjols.

Hansen: Var det tyk Mælk?

Lassen: Hold Kæft!

---

*Kirsten Niels Persen fortæller.*

I.

## DA ANDRE'SES HUS BRÆNDTE.

**Historien blev mig fortalt af Kirsten Niels Persen, en Husmands kone i Slagelseegnen paa henved 60 Aar. Naar man vilde have god Besked om en eller anden Hændelse paa Egnen, behøvede man kun at gaa til Kirsten Niels Persen, hun var ikke til at stoppe Munden paa og snakkede ustandselig hurtig i Angst for, at andre skulde afbryde hende.**

Ih! Gud Fader bevare os, sikken en ildebrand, det dog var i Aftes. Gud i Himlen skal vide, hvor det var henad — for det er jo ikke godt at vide; men det tog ellers, for mig at se, Retningen ud efter Aagaard eller Søgaard, saa dan i Lav det Slav.

Ja — men det faar jo saadan — man faar det jo nok at vide, for naturligvis — den Ene fortæller til den Anden: »Aagaard er brændt«, og den Anden fortæller igen til nok En: »Aagaard er brændt«, og saa gaar det med det akkurat ligesom en Telegraf: at »Aagaard er brændt, og Aagaard er brændt«, og naar det saa er naaet hertil og rigtig er kommet ud iblandt Folk, saa er det kanske slet ikke Aagaard, der er brændt, nej, saa kan det gerne være, det er noget helt andet.



Men det er nu lige meget, jeg siger: — »Naar man vil snakke om Ildebrand, — og Ildebrand, som har noget rigtig at betyde — saa siger jeg nemlig: — da Andres' Hus

brændte! Ih! Gud Fader fri og bevare os, sikken en Ildebrand, at det var. Ja, jeg kan saamænd huske det ligesaa riveligt, som her i dette Øjeblik, hvor jeg sidder.

Det var saadan hen imod Aftenstunden, og Klokken kunde vel være saadan henimod 7 eller halv otte; nej, det er Løgn! Den var ikke stort over 6 — halv syv, og vor Far og jeg, vi var ene hjemme. Vor Far han sad henne i Kakkelovnskrogen, og jeg sad henne ved Vinduet, og sad saadan og glanede og saa ud ad Vinduet, og spekulerede, eller ogsaa tænkte jeg paa ingen Verdens Ting — det husker jeg nu ikke saadan lige i Øjeblikket. Imidlertid — ligsom vi nu sad der, og vi saadan sad og kukkelurede og passiarede lidt — ja eller ogsaa tav vi rent bomstille, det husker jeg nu ikke saa tydeligt, men det er ogsaa ligemeget, for naar man tier stille, kommer man sgu' ikke i Forlegenhed for sin Mund. Saa, ligesom vi nu sidder, saa kommer der En og banker paa Døren. Naa, jeg sa'e naturligtvis »Væsgo«, og vor Far, som jeg fortalte før sad henne i Kakkelovnskrogen, han sa'e ogsaa »Væsgo«, saa kom der En ind, og det var Andres. Saa sagde han God Aften, det gjorde Andres, da han kom ind, og jeg sa'e saa ogsaa: »Godaften Andres« og vor Far ligesaadan, som sad henne i Kakkelovnskrogen, han sa'e ogsaa »Godaften, Andres« og saa stod han et Øjeblik, det gjorde Andres — og saa sier han, »det er sandt,« sier han: »Jeg har sat jert Kar her udenfor Døren, og saa skulde jeg hilse saa mange Gange fra mig selv og fra vor Mor og sige Tak for Laan af Karret.« »Der er ikke noget at takke for, Andres,« siger saa jeg. — »Jo, det er,« sa'e han, »for vi blev hjulpet i Øjeblikket.«

Se, det traf sig nemlig saadan, at Andres han skulde slagte sin Gris, og saa havde han ikke noget Kar, der var stort nok til at skolde Grisen i. Se, det havde nu vi, men saa kan der være et andet Stykke, som Andres har, og som vi ikke har, og saa laaner vi hos Andres, og Andres hos os. Det er saa rart, naar fattige Folk saadan kan hjælpe hverandre med de Smuler, de har.

Saa stod han bare et Øjeblik — det gjorde Andres — og saa sa'e han »Det var ellers et yndigt Vejr, vi har haft i Dag.« »Ja, det var ogsaa et nydeligt Vejr,« sa'e saa jeg. Saa si'er han: »Ja, saa tror jeg ligegodt, at jeg vil se og liste ad Hjemningen til.« »Aah, det haster vel ikke saa stærkt,« si'er saa jeg. »Jo-o,« si'er saa han, »jeg tror dog ligegodt« — og saa sa'e han: »Godnat, Kirsten« og jeg sa'e: »Godnat, Andres,« og Lars Peter (vor Far) han sa'e ogsaa: »Godnat, Andres.«

Men saa si'er Andres: »Det er sandt,« si'er han, »jeg har en lille Ende Pølse fra vor Mor,« si'er han, »for I skulde dog ogsaa smage vor Pølse,« og saa tager han hende op af Lommen og vøvlede hende op af sit

Lommetørklæde, som han havde vovlet hende ind i, og lægger den op paa Bordet. »Tak skal Du ha', Andres,« si'er saa jeg. »Det er ikke noget at takke for,« si'er saa Andres. »Jo, det er,« si'er saa jeg, »for der er ingen Spise, at vor Far og jeg ynder mere end som Pølse; — det vil sige, vi vil da nok vide, hvor den er tillavet.« Saa stod han et Øjeblik, det gjorde Andres, og saa sa'e han: »Ja, saa tror jeg li'esaa godt, at jeg vil liste af. — Farvel, Kirsten,« sa'e han saa, og jeg sa'e: »Farvel, Andres!« og vor Far, som sad henne ved Kakkelovnen, saadan bag ved Kakkelovnen, han sa'e ogsaa: »Farvel, Andres«.

Da han saa var gaaet, Andres, saa si'er jeg til vor Far: »Lad os æde den lille ende Pølse.« »Ja Gud vel,« sa'e saa vor Far, »lad os det,« ja, for vi er nok fattige Folk, men enten vi har lidt eller meget, saa deler vi de Smuler, vi har.

»Vil Du ha'e Pølsen hen til Dig?« si'er saa jeg. »Ja, lad mig faa den,« sa'e saa vor Far, og vi begyndte saa at kile paa Pølsen; — vor Far blev siddendes henne i Kakkelovndkrogen, og jeg sad henne ved Vinduet.

Men ligesom jeg nu sidder der, uden at obselvare det ringeste eller havde Tanker om nogen Ting, saa bliver der dog det forfærdeligste, ildeneste, rødeneste, forskrækkeligste Skær i Luften, som tænkes kunde at se under Solen, saa ganske mageløst. Saa springer jeg op, og saa raaber jeg: »Ih, Du milde Frelsens forbarmende Gud i Himlen dog, hedden! Nu skal Du se, det er saamænd og Gud Andre'ses Hus, der brænder af.«

Vor Far han ryger op, og saa ryger han ind imøde med mig, og saa røg han tilbage igen, og saa saa han mig stift ind i Øjnene, og saa sa'e han: »Mon?«

»Ja, ded ved Gud i Himlen det er,« sa'e saa jeg, »for jeg kan se det efter Retningen.« Og dermed saa farer jeg ud i Køkkenet og ta'er begge Spandene, — en splinterny Mælkespand, som vi lige havde faaet fra Bødkeren, og saa den gamle Spand, som vi har haft i flere Aar, og saa ta'er jeg begge Spandene, og lige saa stærkt, som jeg kan hugge og flintre over imod Andre'ses Hus.

Saa fo'r jeg ner i en Vandpyt. Saa kom Sognefogden, Niels Jakobsen, ridendes, og saa sa'e han: »Kirsten, Kirsten, betænk, hvad du gør.« »Ja, sa'e jeg, men det arme ulykkelige Kretur det skal reddes, og de maa reddes.«

»Ja, men Herregud Kirsten,« sa'e saa han, »betænk, et Menneskes Liv er mere værd end som et Kreturs Liv.« »Ja, det maa ikke hjælpe, og det kan ikke hjælpe,« sa'e saa jeg »for det arme ulykkelige Kretur det skal reddes, og de maa reddes, hvordan det saa gaar med mit eget syndige Liv.«

Og saa tog jeg begge Spandene, og saa slog jeg dem

ner i Vandpytten og saa op med dem, og saa smed jeg mine Træskoer, et Par splinternye Træskoer, jeg lige havde faaet Dagen iforvejen, og saa rendte jeg paa mine Hosesokker lige saa stærkt, jeg kunde hugge og flintre, over imod Andres' Hus.

Ganske rigtig — det stod i én Fyr og Flamme med det forfærdeligste, ildenseste, rødeneste Skær i Luften, som tænkes kunde, at se under Solen. Saa raabte jeg, ligesaa højt, jeg kunde: »Herre du milde Gud! Hvor er Koen — hvor er Koen? — for hun skal reddes og hun maa reddes, hvordan det saa gaar med mit eget syndige Liv.«

Saa kom Andres trækkende med hende. Hun var reddet, inden jeg kom.

---

*Kirsten Niels Persen fortæller.*

II.

## LUFTSEJLADSEN.

**Ligeledes fortalt mig af Kirsten Niels Persen.**

Naa, hvad siger De saa til denne Ulykkens Afstedkommelse, saa forfærdelig med denne Jammerdals Historie der med Niels Hansens Søn? Og saadan skikkelige Forældre, som man aldrig har hørt noget ondt om i nogen Retning. Og saa skal Sønnen være saa hævngherrig paa Verden, at han lige rent ud smider sin Kæreste ud i Mergelgraven, og der gaar det ongen Menneskes Liv væk og drukner lige med det samme, uden nogen foregaaende Sygdom, andet end som bare for hans Hidsighed og Dumskab, som han jo maatte vide blev opdaget, for det gør det jo da almindelig, og godt er ded.

Det er ikke for det, for jeg sa'e flere Dage iforvejen, da sa'e jeg til Lauritz, min Søn, »der kommer noget, gør der, der kommer noget; men hvad det bliver, det ved jeg ikke.« »Aa, hvad skulde der vel komme,« sa'e Drengen.

»Ja, hvor det er, og hvad det er, det ved jeg ikke; men at der kommer noget, det er bestemt;« for jeg havde netop, et Par Dage før, saadan en mærkværdig Drøm. Nu skal De bare høre:

Det var saadan en Nat, ligesom jeg laa og sov, saa syntes jeg ligesaa bestemt, at Lauritz og jeg vi sad inge i

Stuen ved det lille Bord og spiste. Ligesom vi nu sad der, saa kom der En ind ad Døren, og da jeg skulde rigtig til at se, hvem det ku' være, saa var det ganske riveligt Murer Jakobsen. »Goddag, Kirsten,«, sa'e Jakobsen, og saa sa'e jeg: »Goddag, Murer Jakobsen,« og saa kommer han gaaendes hen imod mig, og saa siger han: »Hør, Kirsten, Du skulde da ikke muligvis kunne ha'e Mod paa at købe en høj sort Silkehat?« »Aa, din Fjols, sa'e saa jeg, saa tosset er vi da ikke blevet endnu.« Men saa i det samme, saa ta'er han Lauritz's Hat, som stod oppe paa Skabet, en splinterny Hat, som han lige havde købt paa Slagelse Sommermarked, og saa siger han: »Hvad skal Du ha'e for den Hat, Lauritz?«

»Jeg har ikke betænkt at ville sælge den,« sa'e Drengen.

»Vil Du ha'e 8 Mark for den,« sa'e Jakobsen.

»Du skal ikke bryde Dig om at skambyde min Hat,« sa'e Drengen, og saa tog han Hatten saadan ganske fuss fra Jakobsen.

Saa kan jeg ikke huske mere der. Men saa vil jeg antage, saa kunde der vel være gaaet en Timestid eller en halvanden Timestid; (naar man sover, ved man jo ikke saa lige, hvordan Tiden gaar), og saa syntes jeg nu lige saa bestemt, — det vil sige, det var naturligvis altsammen i Drømme, — at jeg kom ind i Køkkeneset og vilde tage noget Salt, men saa var Saltposen, som hænger ude ved Skorstenen, ganske tom, der var ikke et Saltkorn i hende. Saa sa'e jeg til Drengen: »Vi har aldrig et Grysen Salt, jeg tror, jeg gaar op paa Kroen og køber noget.« »Ja, kan Du ikke gaa,« sagde Drengen.

Saa tog jeg Posen og gik saa ad Stien der langs med Degnens Gærde. De fleste de skraar nu forresten tvært over Lodden; men jeg synes, naar den rigtige reglementerede Sti er langs med Gærdet, saa kan man følge den. Tilmed saa kan Degnen heller ikke lide, at man skraar tvært over. Men ligesom nu at jeg gaar der, saa kommer der ligesom saadan en kulsort Sky dalendes ner over Degnelodden og smed sig lige midt paa Marken, og saa blev hun ved at trække sig sammen og trække sig sammen, til hun kom til at ligne ligesom et helt Skib.

Saa tænkte jeg ved mig selv: ja, enten nu Degnen han bliver vred eller mild, saa skal Du dog ligegodt over at se, hvad det er — og jeg ind over Marken.

Da jeg saa kom lige hen til det, saa kunde jeg lige saa rivelig se, at der stod en Mand inge i Skyen, og da jeg skulde rigtig til at se, hvem det var, saa var det Murer Jakobsen.

Saa siger jeg: »Hør, sig mig engang, Murer Jakobsen, dersom ellers man maa gøre sig saa nysgerrig, hvad er dette for en Ingretning?«



»Det er en Luftsejlads, Kirsten,« sa'e Jakobsen.

»Er det en Luftsejlads?« sa'e jeg.

»Ja, det er en rigtig virkelig ægte Luftsejlads,« sa'e Jakobsen. »Har Du Lyst, Kirsten, at faa en lille køretur, saa væsgo og sid op.«

»Nej, Jakobsen, det gør jeg ikke, Du maa ikke lokke mig paa saadan en Daarlighed, Jakobsen,« sa'e jeg.

»Du skal ikke bryde Dig om noget, Kirsten,« sa'e saa Jakobsen, »for jeg indestaar for hele Risekoen.« Ded kan jeg nu lige saa tydelig huske, at han sa'e de Ord — jeg indestaar for hele Risekoen.»

»Jeg gør det ikke, Jakobsen, sa'e jeg, jeg gør det ikke.«

»Ja, vil Du nu med, Kirsten, sa'e han saa, saa skal det gaa i en Fart, for nu er hun lige ved at gaa aff.«

Men saa lige i det samme, saa kom nemlig baade Skrædderen og Skrædderens Ferdinand og Per Mathiesen og Per Mathiesens Kone. Saa siger jeg: »Hvor skal I hen?«

»Ja«, si'er de saa, »vi er inbytte paa en lille Luftsejlads med Jakobsen.«

»Ja Gu' minsæl staar jeg ikke næsten ogsaa og faar Lyst til at tage med, siger saa jeg. Aa, tøvet Øjeblik, Jakobsen, inden Du la'er hende gaa aff, mens jeg løber lige hjem og henter Drengen, for det kunde dog være, at det ogsaa kunde more ham at faa en Tur.«

»Ja, saa maa hun gaa lidt villig,« sa'e Jakobsen.

»Det skal itte vare fem Minutter, saa er jeg der.« Saa benede jeg ad Hjemningen til, og saa raabte jeg: »Lauritz, skynd Dig lidt herud, saa kan Du faa Dig en Luftsejlads.« »Luftsejlads, hvad er det?«, sa'e saa Drengen. »Ja, bryd Du Dig nu aldrig om, hvad det er, men skynd Dig bare lidt og kom ud, for han er lige ved at lade hende gaa aff, og der er ingen Fare ved det, for han har sagt, det har Jakobsen, at han indestaar for hele Risekoen. Drengen han kom jo rigtignok ud i en Fart, det stod ikke længe paa, og vi over til Jakobsen.

»Nu op i en Fart,« sa'e Jakobsen, og saa fo'r Drengen og jeg op i Sejladsen. Lige midt i Sejladsen, eller Luftskibet, hvad man nu vil kalde det, der stod der saadan ligesom en stor Skorsten. Jeg satte mig lige ved Siden af Skorstenen, og saa spændte jeg om den saadan med begge Arme.

Saa raabte Jakobsen: »Gør jer nu klar hver især, for nu er hun ved at gaa aff.«

»Lad Du hende bare gaa aff,« sa'e jeg, og saa klemte jeg Armene sammen om Skorstenen, og saa sa'e jeg til Drengen: »Bid Dig fast i mine Skørter, Dreng,« og Drengen han bed sig fast i mig, og saa kom Skrædderen og bed sig fast i Drengen, og saa Skrædderens Ferdinand

i Skrædderen og saa Per Mathiesen og Per Mathiesens Kone. Men saa var — og det er det, vi skal bemærke — saa var der et Fruentimmer, og hun sad allerbagest i Sejladsen, men se hende var der ingen der kendte, se det er det, vi maa holde fast ved, at, ingen kendte hende.

Saa lige i det samme raaber Jakobsen: »Gør jer klar hver især; nu gaar hun aff!« »Lad Du hende bare gaa aff,« sa'e jeg, og saa bed jeg mig fast i Skorstenen. »Bid Dig fast i Skørterne paa mig, Lauritz,« sa'e jeg til Drengen, »for nu gaar hun los.« Og Lauritz bed sig fast i mig, og saa kom Skrædderen og bed sig fast i Lauritz, og saa Skrædderens Ferdinand i Skrædderen, og saa Per Mathiesen og Per Mathiesens Kone og saa tilsidst det Fruentimmer, som ingen kendte.

»Nu gaar hun aff!« sa'e Jakobsen. »Gør du bare los, sa'e jeg. Bid Dig fast, Dreng,« og saa — Hui-uh — saa stak hun lige i Vejret ligesom en Drage.

Saa først gik hun ned over Hovsøen og Vedbygaard og Dragensø, og saa op over Falkenhøj og Sæbygaard og Tissø, men saa svingede hun hen over Hallensløv og Høng og over SlageIse og Korsør. Saa kom vi til et forfærdeligt stort Vand, og ligesom vi kom omtrent midt ud over det, saa sa'e hun — Luftsejladsen: »P l u t !«, og dermed saa dukkede hun sig ner i Vandet. Lidt efter kom hun op igen; men saa var hun væk, det var det Fruentimmer, som ingen kendte.

Nu vilde jeg lige spurgt Murer Jakobsen om noget, men hvad det var, det ved jeg ikke, for saa lige idet samme saa vaagnede jeg.

Se det var om Natten mellem Tirsdagen og Onsdagen, at jeg drømte ded, og saa om Søndagen var det, at han smed Pigen ud i Mergelgraven!«

---

*Kirsten Niels Persen fortæller.*

### III.

## DEN VILDE PERSILLE.

**Kirsten Niels Persen sad en Middagsstund med sin Mand og en Tømrer, der blev kaldt den lille Anders, og søbede Grønkaal. Pludselig rejste Anders sig op og siger: »Der er noget galt ved den Kaal, hvad det er, ved jeg ikke!«**

»Ja, jeg synes formelig ogsaa, at den smager mig saa forunderlig,« sagde Manden.

»Aa, I med jer' Sludder og jer' Afsmag og forunderlig, hvad skulde Kaalen smage forunderlig a'? Hun er lavet til, som hun skal laves. Kil I bare paa Kaalen,« sagde Kirsten.

Atter tog de fat, men saa rejste Anders sig igen, spyttede et Par Gange og sagde: »Nej, Fanden tudemig, om jeg skal have mere af den Kaal.«

»Ja, en forunderlig Smag er der v æ r k e l i g ved den, Kirsten,« sagde Manden.

»Er det dog ikke ogsaa noget forbandet Vrøvl,« sagde Kirsten, »hvad Fanden skulde Kaalen kunne smage af? Jeg har jo selv tillavet hende som sædvanlig — saa sidder I der med jert Vrøvl om forunderlig og forunderlig, det er nok snarere jer selv, der er forunderlige. Æd I bare Kaalen i en god Mening, hun smager vist ikke af andet, end som hun skal smage af.«

Anders vilde ikke mere, men hendes Mand begyndte igen. Dog, efter atter at have faaet et Par Skefulde, kastede han Skeen og sagde: »Nej, Kirsten, enten Du saa bliver vred eller mild, saa kan jeg formelig ikke nyde den Kaal, den har en forunderlig Smag, saa kan Du sige, hvad Du vil.«

»Hov! ja bi nu bare lidt,« sagde Kirsten, »Gu' minsæl kan det ikke være, at Du faar Ret alligevel; naa skal jeg sige, hvad det er: — jeg har havt grøn Sæbe i Fadet, og saa maa det ganske bestemt være det, hun smager af, for saa har jeg muligvis nok glemt at vaske det af! Det kan inte være andet, det er jeg vis paa, men kil I kun paa Kaalen, grøn Sæbe ta'er I sgu' ingen Skade af, det renser udvendig, saa maa det vel ogsaa ku'e rense i n g v e n d i g , og hvad det ellers angaar med Tillavningen, da ved jeg, at hun er, som hun skal være, baade med Persille og Pastenakker, for Kaal uden Persille og Pastenakker, den gi'er jeg ellers inte meget for, det vil da sige, der er den lille Punktum derved, at det bare ikke er vild Persille, for saa kan der rigtignok ske nogen forskrækkelige Komedier — det saa jeg engang for mange Aar tilbage, og det Syn glemmer jeg aldrig, saa længe jeg lever.

Det var nemlig en Dag — ja det var efter min Faers Død, og jeg var kun en ganske lille Tøs, lad os sige saadan i Lav en 8-9 Aar. Min Moer hun boede dengang paa Reersø, som De jo nok ved hvor er, det er der, han boer, Rasmus Jørgen, som er Husmand, eller han boer der da for den Sag ikke mere, for han er død, men har da boet der i flere Aar. Vi boede jo ellers i Vindehelsing, og der er jeg da ogsaa født, kan jeg tro, men da saa min Faer han døde, saa var det jo, at min Moer flyttede til Reersø,

for der var h u n født — — —

Men det var det, vi slap fra. Saa er det en Dag, lige som min Moer og jeg vi sidder uden at tænke paa noget, saa ser vi, at Folk i Byen de styrter ner ad Gaden og Der imod Per Jørgens Gaard.

Saa siger min Moer: »Naa skal Du bare se, Tøs, nu er der min Salighed bestemt Ildebrand i Per Jørgens Gaard. Skynd Dig lidt, Tøs, og smid et, Klæde over Dig og lad os gaa ner og se, hvad der kan være paa Færde.«

Da vi saa kom derner, saa var der dog samlet saa mange Mennesker, saa det var rent forfærdeligt, men der var da ellers ingen Røg at se, og der kom heller ingen Ild.

Men ligesom vi saa stod der, kommer saa ikke Manden, Per Jørgen, farende op igennem Skorstenen, og saa gloede han og galede lige saa bestemt, som man kan høre en Hane, imod alle fire Verdenshjørner. Dermed saa foer han ner igen; men ved det at Per Jørgen han var nu ellers saadan en ualmindelig flink og pæn Mand, saa var der jo ingen, der kunde ha'e nogen Tanke om, hvad der gik a' ham.

Lige i det samme kommer minsæl Konen, Maren Per Jørgens, som nu ellers var saa ualmindelig skikkelig og sindig en Kone, saa kommer hun farende og sætter sig overskrævs paa den nederste af Gangdørene, der var nemlig saadan Halvvægsdøre, som man kalder dem, og saa slog hun Hælene ind imod Døren, og saa sa'e hun: »Nu rider jeg Fa'en hugge mig til Kallundborg.« Ner af Døren, og det gik gesvindt, og saa foer hun ing i Stuen, og saa tog hun Bordet, og saa satte hun sig lige midt imellem alle fire Ben, og saa sa'e hun: »Nu kører jeg Fanden rive mig til Slagelse.«

»Jeg rider med,« sa'e Husmanden, og saa kom han (ridende ind paa et stort Fedesvin, de havde, »jeg rider, saa bandede han, ogsaa med, for jeg har ogsaa Ærinder til Slagelse.«

Men det værste af det hele — det var dog ligegodt, med Pigen, saadan en rigtig nydelig Pige, de havde, som hed Stine — nej, Sine hed hun, — se, hun stod derude ved Skorstenen, og ligesom hun staar, saa ta'r hun alle Klæ'erne saadan op og sætter sig ned i den varme Aske. Og dersom hun saa ikke kørte rundt ligesom en Hurrenvind, og hver Gang hun saa kørte en Omgang, saa raabte hun — »Hurrah« — og saa skreg hun; men se om det var for det, at hun muligvis brændte sig, det ved jeg ikke.

Saa stod Folk der og gloede og gloede og speklerede, men der var ingen, der kunde kloges af, hvad der var i Vejen, førend saa til allersidst.

Saa kom det til Opdagelse om, at de havde ædt Kaal til Middag, og der var ogsaa baade Pastenakker og Persille

paa Kaalen, men bare med den lille Punktumsbemærkning, at de var v i l d Persille og v i l d Pastinak!

**Det var det, de var blevet saa tosset af, og den Historie, den er rigtig virkelig sandfærdig.**

---

*Kirsten Niels Persen fortæller.*

IV.

## DA VEDBY KRO BRÆNDTE.

**Ligeledes fortalt mig af Kirsten Niels Persen.**

NU gaar den godt igen, Peddersen, hvad siger De nu? Først Madam Lassens Hus, saa Jens Pæsens Gaard og nu Vedby Kro! Ja, den sidste det var ligegodt den værste, men man fik jo ikke noget at se, ved det at det skete om Natten, saa man sov fra det, men Madam Nielsen og Madam Søborg de sa'e, at det var forfærdeligt, ligesom et helt Ildhav.

De var med de første, som saa det, og de rendte saa det meste af Byen rundt, for at faa Folk op, og i deres Befippelse slog de fire Ruder ind til Kurvebinderen. Naglesmeden han sov fra det; han var saamænd saa mankeerlig, saa det var rent forfærdelig, fordi han inte havde faaet det at se.

Men det mest kaamiske, det var dog ligegodt med Frederik Madsen. Han sku' ud og raabe dem op paa Christiansminde, men da han kommer ind til Gaarden, saa kommer alle Hundene paa Gaarden etter ham, og Frederik Madsen han maatte op i et Træ. Og Hundene de stod nejenfor og holdt Vagt, og der maatte han saa blive siddendes hele Natten, lige til Folkene kom op om Morningsen - saa slap han da ner, men saa var Kroen brændt, og han fik aldrig en Stump at se.

Ved De, hvem der mestendels var den rappeste af alle de, der var med ved Ildebranden, Peddersen? Det var værkelig, efter hvad de sa'e — den lille Anders. Ja, det er nu ikke for det, han er kuns lille, men han er ligegodt rap, og det har han væt al sin Tid. Jeg har jo kendt

Anders i over 30 Aar. Vi tjente sammen paa Falkenbjerg, nemlig den Gang da Halse havde den.

Ja, Halse ham kendte De da, Peddersen? Han blev da forresten saadan ligesom en Slags sindstosset, inden han døde. Ham den lange Fog, han var Forvalter paa Falkenbjerg den Gang. Det var forresten en rigtig Fjovretosse, det var Fog, han gik altid og gjorde sig vigtig, og han troede, at han var en farlig Karl. Saa spurgte han om det ene, og saa spurgte han om det andet.

Men saa var det en Dag, saa sa'e jeg til ham: »Hør, Hr. Forvalter, De tror natyrligvis, at De er saa ustuderet og en anden er inte andet end noget rent Kvajtøj, men det ku' dog nok være, at jeg ku' forelægge Dem et Spørgsmaal, som De ku' faae Læs med at besvare.«

»Hvad er det for et Spørgsmaal,« sa'e han.

- »Det skal jeg sige Dem, sa'e jeg. Kan De sige mig, hvad er det?
- Hvad er det, som bliver taget?
- Hvad er det, som bliver slaget?
- Hvad er det, som bliver brændt,
- Hvad er det, som er bekendt
- Af hver Kvinde og hver Mand,
- Ja, selv Prinsessen i vort Land?
- Hun gaar med det paa baren Skind,
- Saa godt som nogen fattig Kvind.
- Tilsidst det rundt i Verden vanker
- Med onde og med gode Tanker,
- Udi sit Indhold stort og lidt..—

- Nu kan Du gætte ganske frit!

Kan De saa gætte mig den, sa'e jeg til Forvalteren.

Jo pyt! Der ska' vi ha'e det! Der stod Per Erik! Han spekelerede og spekelerede, men saa tilsidst saa sa'e han: »Det kan ikke være noget.«

»Kan det ikke være noget, sa'e jeg, kan det ikke være noget, — det var ellers meget kedeligt. Jo, det k a n være noget, og det er noget, for det er H ø r nemlig. Nu skal De høre Forklarelsen.

Hvad er det, som bliver taget? Det er Hør, som bliver taget af Marken.

Hvad er det, som bliver slaget? Det er Hør, naar de hegler det.

Hvad er det, som bliver brændt? Det er nemlig osse Hør, naar det skal brydes.

Hvad er det, som er bekendt? Det er nemlig osse Hør, for det kender de fleste.

Af hver Kvinde og hver Mand, det er ogsaa Hør, for det kender baade Mænd og Kvinder.

Ja, selv Prinsessen i vort Land, hun gaar med det paa bare Skind? Det er ogsaa Hør, nemlig naar det er lavet til en Særk.

Saa godt som nogen fattig Kvinde ? Det er det samme igen.

Til sidst det rundt i Verden vanker? Det er ogsaa Hør; det vanker rundt i Verden, naar det er lavet til Tøj.

Med onde og med gode Tanker? Det er ogsaa Hør; det er, naar det er blevet til Klude og saa er lavet til Papir, som der er skrevet paa.

Udi sit Indhold stort og lidt? Det er nu ligesom de har skrevet meget eller lidt i Brevet.

Nu kan Du gætte ganske frit! Se, det er det sidste Spørgsmaal, og nu har De faaet Forklarelsen. Se, det var nu en Spørgsmaalsgaade, sa'e jeg; men hvis De ønsker ded, saa kan De ogsaa godt faa en Regnskabsgaade. —

Saa lad mig faa den med det samme, sa'e han. —

Det kan De godt, sa'e jeg. — Kan De sige mig nemlig: »Hvad er det, der er mere end som 1, mindre end som 2, mere end  $\frac{1}{2}$ , mindre end 3, mindre end 4?» —

Den kan jeg ikke, sa'e han; det kan ikke være noget Tal.

Ikke d e t, sa'e jeg; det var ellers meget kedeligt, for det er »Halvanden«.

Hvordan det, sa'e han.

Hvordan det, sa'e jeg; — og saa forklarede jeg ham det. Mere end 1? Halvanden! Mindre end som 2? Halvanden! Mere end  $\frac{1}{2}$ ? Det bliver igen Halvanden! Mindre end 3, mindre end 4; det bliver Halvanden hele Vejen igennem, og det kan aldrig blive andet.

Siden den Dag, saa ku' han la' mig i Fred, saa havde han ikke noget og sku' ha'e sagt. Dengang, da tjente han osse paa Falkenberg, min Broder Johan, som De jo nok kendte, Peddersen, han gik siden Postbud til Slagelse, se, da han saa døde, saa var der jo 3 ukonfirmerede Børn, og saa tog vi jo den ene af dem. Det var hende, den lille Stine, som De nok kan huske, — ja, det var Satan til Tøs, den, til al Slags Arbejde, hvad man saa satte hende til, undtagen hvad hun skulde bestille med Hænderne; for naar man f. Eks. lod hende sidde og binde paa en Hose, saa har jeg næsten aldrig i mine Dage set saadan et Fjog til at ta'e paa en Bindehose.

Og Niels Hansens Ole han blev da saa gift. Ja, der rendte saamænd nok og bejlede der, men hende, han fik, hun havde da ogsaa 2000 Rdl. i kontante Penge; — det vil da sige, det havde de bildt ham ind, for Løgn var det; dengang de skulde rigtig til at se dem for, saa var det kun

800 Rdl., men da ha'de Ole s'gu giftet hender. Hun er ellers en slem Apperat at se; jeg sku' da rigtignok inte haft hende, havde jeg hedt Ole — nej, jeg skulde ikke.

Nej, saa holder jeg mere af saadan som vor Faer og jeg, da vi kom sammen, for vi havde ligemeget. Det vil sige; vi havde ingen Ting nogen af os, saa den ene havde ikke noget at lade den anden høre.

Ja, nu er han jo væk, det er vor Far, og jeg tænker tidt og mange Gange, naar jeg sidder ene, at det var dog egentlig kunstig nok, at det skulde indtræffe saa bestemt med Dødsdagen, at han blev syg og la'e sig den 21. Marts, og saa lige bestemt Aarsdagen efter den 7. April saa var han ogsaa væk. Ja, han var jo da rigtig nok ikke syg i al den Tid, men den 21. Marts var det da første Gang, at han mærkede noget til Sygdommen.

Men det var Ildebranden i Kroen, vi slap fra, og som jeg sku' fortalt Peddersen noget om; men som jeg har fortalt, saa man jo ingen Ting, ved det at det gik for sig om Natten, — og saa tilmed saa har jeg ogsaa saa meget daarlig Tid i Dag. Farvel, Peddersen, og hils Deres Far og Mor mange Gange fra mig. Ja, Deres Far han har rigtignok væ't meget mere end et Menneske for mig — vi behøver inte at gaa videre indtil som dengang, da vor Far — men jeg er tosset at staa her og vrøvle — Farvel, Peddersen!

---

*Kirsten Niels Persen fortæller.*

V.

## »FOLKEFÆRDET«.

**Da jeg en Middagsstund besøgte Kirsten Niels Persen og hendes Mand, der i Klogskab og Dannelselse stod langt over hende, sad de og spiste en Steg.**

»Goddag, Kirsten.«

»Goddag, Peddersen!«

»Lad os nu bare høre, om Peddersen kan gætte, hvad det er, vi sidder her og spiser. Nu tier Du stille, Niels. Du kommer altid med din Sludder, saa kan der jo ingen Komædie blive af det hele. Du skal ogsaa altid komme med dit Vrævl, naa kan Du jo tie bare et Øjeblik og saa



lade Peddersen gætte. Lad os nu bare høre. Kan De nu sige os, hvad det er, vi sidder her og spiser, Peddersen?»

»Ja, jeg ved s'gu' ikke, hvad det er. Er det Kalvesteg?»

K i r s t e n : »Hør — nej, Tak skal De ha'e for den Kalvesteg — nej, der bleven lille Punktum ved det. — Hold da saa ogsaa for Fanden din Kæft, Niels, kan Du nu ikke la'e mig mere mig med at la'e Peddersen gætte.

N i e l s : »Jeg siger jo formelig ikke et Ord;«

(K.): »Nej, men Du var lige paa det nærmeste ved at skulle ha'e sagt det, det ku' jeg godt se. Men lad os nu høre igen, Peddersen?»

(P.): »Ja, saa er det vel Lammesteg?»

(K.) : »Lammesteg og Lammesteg det kan være to Slags, der kom jeg igen. Ti nu stille, Niels, nu var Du ligeved at sku' væt ud med det igen. Nej, naar De endelig vil vide det, Peddersen, saa er det Gedelammesteg, og om De yderligere vil vide det, saa er dette Gedelammesteg, som vi sidder og spiser, lige rent ud sagt, af samme Folkefærd, som den Ged, der hængte sig ude i Stubbene, ja, det ved Gud, at det er.«

(N i e l s ) : »Aa, Du med din Sludder om Folkefærd, Du mener vel Dyreart.«

(K.) : »Nej, naar jeg siger Folkefærd, saa mener jeg Folkefærd; hvorfor skulde jeg ellers sige det? Men det gaar med det, ligesom med alting, jeg kan aldrig faa Ret. Nu kan vi jo lade Peddersen høre hele Forklarelsen, og lad saa ham dømme os imellem. Hvorfor skulde jeg sige Folkefærd, naar jeg ikke mente Folkefærd?

Nu skal De bare høre, Peddersen, saa skal jeg begynde med Forklarelsen lige fra første, Begyndelse, og saa bagetter, saa kan Du komme med din Sludder — for bagetter saa spiller Sladder. Ser De nu, se, det var Niels Skrædder ude paa Slimminge Banke, som har den halte Søn, der hedder Lars, ham, som De ved nok gik heroppe hos vor Far, for at sku' lære at dreje; men det blev nu inte til noget med det, for han havde ikke Lyst til det, og saa havde han nu ikke Tanke om hverken Haandelag eller Benlag. Se, det var nu det, jeg vilde ha'e sagt, saa kommer nemlig Niels Skrædder en Dag til Slagelse, og saa oppe paa Ny torv i Slagelse, der var en Mand, og han havde saadan en hel Del Gedelam, og Niels Skrædder han stod paa Købmand Nyborgs Trappe og saa til. Naa, disse Gedelam, de hopper omkring deroppe paa Nytorv, og saa siger han til Manden: »Er de tilfals, de Gedelam, saa ku' det gerne være, at jeg ku'e ha'e Mod paa saadan et.« »Det kan Du godt faa,« siger saa Manden, og kort at fortælle, Niels Skrædder han købte saa et Gedelam.

Nu imidlertid, Niels Skrædders Gedelam hun vokser jo til; det gaar jo saadan med alting, at det vokser til, baade Folk og Fæ og Gedelam og alslags, og saa gaar det

jo da saa yderligt, at hun faar Gedelam.

Saa er det en Søndag Eftermiddag, at jeg siger til vor Far: »Jeg tror, jeg gaar en Omgang ud til Niels Skrædder paa Slimminge Banke i Eftermiddag, det er saadan et yndigt Vejr, og det er dog vækeligen en forførdelig Tid siden, jeg har været der, tilmed saameget mere, da jeg er saa godt kendt fra Ungdommen med Ane Niels Skrædders, for vi er saamænd Læsekammerater.

Saa si'er vor Far: »Ja kan Du ikke gaa.«

Saa gaar jeg da ud hos Niels Skrædders, og jeg kom ind i Stuen, og saa siger Niels Skrædder: det var dog virkeligen kedeligt, vor Mor er lige for et kort Øjeblik siden gaaet ned til Mads Pæsen i Tjørnelunde med Spind, men hun er da vist ellers forresten snart her igen. Men saa kommer vi til at more os imens, Kirsten, siger han. Vi sidder saa lidt og snakker — det gør Per Skrædder og jeg — og saa siger han: »Har Du ikke Lyst at gaa en Omgang udenfor, Kirsten?«

Ja gu' vel, si'er saa jeg. Vi gik saa udenfor og bag om Huset, og jeg tænkte ikke paa noget saadant, men lige paa en Gang faar jeg Øje paa saadan et kunstigt Dyr, og saa kom der en til, og saa nok en. Saa siger jeg til Niels: Hvad er dog det for nogen kunstige Tingester?

Det er Gedelam, siger saa Niels. Og vi stod og saa paa dem, og de hoppede og sprang og gloede lige i Vejret; og saa sa'e jeg: Nej, det er dog det kunstigste endnu, at jeg har set, og saa si'er jeg til Niels: Hør, Niels, det var da inte muligt, at jeg ku' faa saadan et Gedelam?

»Du fremfor nogen anden, Kirsten,« siger Niels, »Du fremfor nogen anden, da vi er saa godt kendt, jo, der er inte i Vejen, Du skal nok faa et Gedelam.«

Naa, kort at fortælle, jeg fik saa et Gedelam af Niels Skrædder. Imidlertid, vort Gedelam voksede til, ligesom nu Niels Skrædders var vokset til, og saa kommer nemlig Anders Tjørnelund, som vi kalder ham, omendskønt han er da fra Sobjerg, men ligegodt bliver vi ved at kalde ham Anders Tjørnelund. Saa kommer, som jeg siger, Anders Tjørnelund, som De jo nok kender, det er hans Fader, Hans Andersen, han binder Kurve, og hans Moder, Bole, hun har kureret paa Kretur forhen, men nu er hun jo bleven saa maadelig i Benene af Gigt, og det er ikke for det, for Hans Andersen har noget med det at.gøre ogsaa, og han har saamænd ellers været godt tilbens i Fortiden. Jeg kan huske, han tjente hos Jens Rasmussen paa Fuglebjerg, da jeg tjente hos Anders Søren i Uglerup, og den Gang da var han god nok — det var Hans Andersen. Hans Anders, De ved nok, han blev gift med Becks Datter, ham, den halte Tøffelmager, som boede ude paa Slimminge Banke, hun hed Anna, og hun var ellers en ualmindelig smuk Pige, da hun var ong.

Men det var det, vi slap fra. Saa kommer han herop, det gjorde Anders, og vilde tale med vor Far, angaaendes om nogle Vognaksler, som han vilde ha'e drejede. Naa, saa imidlertid var det da gaaet saa yderligt med vort Gedelam, at det havde ogsaa faaet Gedelam, og vor Far havde lige faaet noget Træ hjem fra Skoven, og det laa udenfor Huset, og disse Gedelam de hoppede og sprang omkring paa Kævlerne, og saa gloede de lige i Vejret, og saa kunde de dog anstille saadan en Komodie, saa det var rent utænkeligt.

Og Anders han stod og saa paa disse Gedelam, og dersom inte han grinede og morede sig over disse Gedelam, saa det var dog rent forfærdeligt.

Saa siger han, Anders: »Det var ellers kunstig nok med saadan Gedelam.«

Ja, det er ogsaa ganske kaamisk, sa'e saa jeg.

Saa siger han: »Hør, Kirsten,« siger han, »det var da inte muligt, at jeg kunde faa saadan et Gedelam?«

Du fremfor nogen anden, Anders, sa'e saa jeg. Og kort at fortælle, saa fik han et Gedelam af vore.

Naa, Anders han fik jo da saa Gedelammet med hjem, og næste Foraar, saa gaar det jo med hans, ligesom det var gaaet med vort og med Niels Skrædders, og saa faar hun jo Gedelam.

Saa træffer det hverken værre eller bedre, end at da kommer netop Smeden fra Hyllested, ham den tykke, som De jo nok kender, han spiller altid til Høstgilde paa Valbygaard, og Sønnen han blæser Klanet, han spiller ellers udmærket, det gør Smeden, og Sønnen han er forresten god nok han ogsaa, men han er jo en Del yngre.

Naa, Smeden han staar jo og ser paa disse Gedelam, og saa gaar det jo ham, ligesom det gik Anders, da han var hos os, og mig, da jeg kom ud til Niels Skrædders, og Niels Skrædder, da han saa dem i Slagelse. Smeden han fik jo Mod paa Gedelammene, og saa siger han til Anders: »Har Du nogen Tanke om at ville sælge de Gedelam?«

Det har jeg forresten aldrig videre tænkt over, siger saa Anders.

Ja, vil Du af med et af dem, siger saa Smeden, saa ku' Du jo lige saa godt lade mig faa det, som at det skulde komme til en vildt fremmed. Ikke for Gedelammets Skyld, for hun er naturligvis lige glad, hvor hun kommer hen; men li'egodt.

Ja, der er heller inte noget i Vejen, hvad det angaar; for hvis jeg vil af med nogen af dem, saa skal ingen andre faa, end Du, det skal jeg være Dig god for.

Saa, da det naaede henimod Efteraaret, det var lige i Optaaber; for jeg kan huske, at det var den Dag, da den gamle Saddelmagerjens blev begravet, saa sender Anders

Bud til Smeden, at hvis han var af samme Tankegang, som i Foraaret, saa kunde han godt faa et Gedelam nu, men saa skulde han bestemme sig for det straks. Og Smeden han var nok inte sen; for samme Dag om Eftermiddagen, saa var han hos Anders, og han fik da ogsaa Gedelammet.

Saa var det Aaret efter, at denne Ulykkens AfstedkommeIse sker jo med den ynkelige Tilværelse, at vor Ged hun hænger sig ude i Stubbene. Ja, Skidtet hun blev jo ved at rende rundt og rende rundt, saa hun var jo nødt til at hænge sig, da Tøjret vøvlede sig om Stubbene. Naturligvis, havde hun havt Forstand som et Menneske, saa havde hun jo rendt til den anden Side; men det havde hun jo begribeligvis inte, og det gik da ogsaa mest ud over hender selv. Ikke for det — for det var rigtignok heller ingen ren Spøg for os andre, for jeg ved da nok, at det var en af de værste Dage, som jeg har oplevet, og Niels han stak en Kniv i Halsen paa hender, for at se, om vi ku' faa Blodet af hende; saa kunde man dog have brugt Kyddet, men det blev der ikke noget af. Saa bar han hende da hjem, det gjorde Niels, og jeg kan huske endnu, De var saamænd selv herude, Feddersen, for at se paa det, ja, den Gang sagde vi: »Carl« og »Du«, og nu siger vi Feddersen og »Di«, men det kommer nu ikke Histaarien ved. Død var hun, det er nu engang vist, og der var inte noget ved det at gøre.

Naa, i Øjeblikket blev man naturligvis noget andereret, men da vi saa var kommen noget til os selv igen ovenpaa denne Sorgskab, saa siger jeg til Niels: Hør, ved Du hvad, ved Du, hvad jeg tror jeg vil? »Nej, det er inte godt for mig at vide,« sa'e han. Nej, det er det ikke heller, siger jeg; men saa skal jeg sige Dig det. Jeg staar og spekelerer paa at gaa ned til Smeden i Hyllested, for at se om jeg muligvis kunde faa et Gedelam; for det var dog ligegodt rart, om vi kunde faa et ud af samme Folkefærd, som den vi havde; for jeg tror da efter min formening, at det er den bedste Slags.

Ja, gør Du bare det, sagde Niels, men er Du sikker paa, at han har nogen Lam, for det ved Du vel ikke?

Jo, det ved jeg, sa'e jeg, for jeg snakkede med Lars Kristensen fra Hyllested forleden, og han sa'e, at Smedens Ged havde to Lam i Aar.

Hvad jeg havde at gøre, jeg klædte mig paa, og saa gik jeg lige durk til Hyllested og ind hos Smeden. Hvad? er det ikke Kirsten? sa'e han.

Jo, det er, sier jeg.

Hvikken for en Kirsten, sa'e saa Smedekonon.

Ih, Kirsten fra Sæby, sa'e saa Smeden.

Ja, det er mig, sa'e jeg saa igen, men det er ellers et sørgeligt Ærinde, jeg kommer i Dag. Vor Ged har hængt

sig, siger jeg.

Det er dog vel ikke sandt, siger Smeden.

Jo, det ved Gud, siger saa jeg. Det kunde da aldrig indfalde mig at gaa den lange Vej for at fortælle Løgn, for det ku' jeg da gøre hjemme, og Du kan da nok ingse, at jeg ikke driver Komædie med den Slags Ting. Og det er egentlig mit Ærinde her til Dig i Dag, om jeg kunde faa et Gedelam hos Dig, for jeg ønskede jo naturligvis nok at faa et af samme Folkefærd.

Saa skal Du ogsaa ha'e et Gedelam, Kirsten, sagde han, Du fremfor nogen anden. Saa fik jeg et Gedelam hos Smeden, og det Gedelam, som jeg fik hos Smeden, det er nemlig den Ged, som vi nu har, og som er vokset op og har faaet Gedelam, og hun er Mor til dette Gedelammesteg.

Altsaa, naar vi nu begynder fra første Begyndelse, saa Niels Skrædders, ude paa Slimminge Banke, som saa var Mor til vor, der hængte sig ude i Stubbene, der saa var Mor til — — Nej, lad os heller begynde fra den anden Side. Altsaa vor Ged, som er Mor til dette, som saa Smedens i Hyllested er Mor til vor Ged, som Anders Tjørnelunde, — nej, det var ligegodt den rigtige Led, jeg begyndte paa straks. Altsaa, Niels Skrædders ude paa Slimminge Banke, som saa er Mor til vor Ged, der hængte sig ude i Stubbene, som saa igen er Mor til Anders Tjørnelund, eller da naturligvis ikke Anders Tjørnelund, men Anders Tjørnelunds Ged, som saa igen er Mor til Smedens i Hyllested, som saa igen er Mor til vor Ged, som saa igen er Mor til dette Gedelammesteg, som vi sidder her og spiser. Det kalder jeg F o l k e f æ r d , og det tror jeg ogsaa nok, at Peddersen vil kalde det, nu da han har hørt Forklærelsen.

Nu kan Du jo komme med din Sludder, Niels, men Du er vist færdig. Du begynder altid at vrøvle, længe inde at Du har hørt Forklærelsen, og der er aldrig nogen og kan faa et Ord ingført, hvor Du er med, uden saadan, at det kan ske ved en enkelt Lejlighed. — Men nu kan Du jo komme med Din Sludder!

---

*Fra Fabriken.*

## DA GOTHERSGADES MØLLE BRÆNDTE —.

**Fortalt i Kedelsmed Værkstedet i Løweners Fabrik paa Christianshavn. Fortælleren var altid slem til at bande og Kammeraterne havde deres Spas med at faa ham til at fortælle, hvilket han var villignok til, og saa afbryde ham, naar han bandede.**

Sikke noget Sludder — for Fanden, saa kom dog inden- for et Øjeblik. Enten I slipper hjem en Times Tid før eller senere, kan s'gu da ikke ha'e noget at betyde. Sikke noget Vrøvl! Kom nu bare indenfor, saa skal jeg fortælle jer en Historie, der er værd at høre, det kan I være enige med jer selv om. —

Naa, ja det var jo saa Historien. Lad mig nu se, vil I ha'e en traurig eller en rørende eller dersom I hellere vil ha'e saadan en rigtig gemytlig, livsglad en, saa kan I ogsaa faa det. Lad mig nu bare faa trukket Tankegangen sammen og tænkt mig lidt om. Lad mig nu se — jo, den skal I ha'e.

Det er den om »Kongen i Viborg«; det er Fa'en ta'e mig en brillant Historie, det er I vis paa.

Ser I — det kan vel være saadan noget som en 3 à 400 Aar siden, at denne Skurk af en Konge, han boede der i Viborg, eller dog egentlig ikke i Viborg, men saameget, som vil jeg sige, saadan ongefær en halvanden Mil nord for Viborg. Nu imidlertid denne Konge, han var i Besiddelse af 3 Døtre, den onde vælte mig, tre nydelige Tøser. Nu imidlertid en Dag, ligesom Kongen sidder i sit Kontor og gør Regnskab op med noget Mandskab og saadan noget andet Arbejde, hvad han havde, og hvad der kunde falde for, saa kommer der en og banker paa Døren. — Væsartig, sagde Kongen, saadan meget høflig, for han var forresten en rigtig flink Mand, naar bare man forstod at ta'e ham fra den rigtige Side, — og saa kom der En ind, saadan forresten en ganske pæn Fyr, andet end som bare, at han saa noget skummelsk ud, saadan nogenledes som han den lange Frederiksen, der arbejdede hos Burmeister, andet end som denne han var nu kuns lille.

Naa, han hilser da Goddag, og det gjorde Kongen ogsaa. Saa siger han, Fyren: Maa jeg være saa venlig at spørge, det er maaske Kongen? —

Ja, det ved Gud det er, siger saa Kongen, og saa siger Kongen: Hvor kommer Du fra?

Fra Sjælland, sa'e saa Fyren.

Hvad Profession? sa'e saa Kongen. Prins, sa'e den anden.

Saa? sa'e saa Kongen, er Du Prins fra Sjælland? —

saa stod han lidt, det gjorde Prinsen, og vendte og

drejede sig, og saa sa'e han til Kongen: Hør, Di der!

Er der noget, der pusler, sa'e Kongen, saa tal Du bare frit til mig.

Hør, sa'e prinsen, jeg har hørt, at De skulde være i Besiddelse af tre Døtre. —

Det er Fanden raspe mig ingen Løgn, sa'e Kongen.

Hør, sa'e saa Prinsen igen, det er da vel ikke muligt, at jeg kunde faa den ene af dem tilægte?

Jo, det ved Gud Du kan, jo saamænd kan Du saa, min Ven; jeg har nok af dem.

Om De vilde tale min Sag med Prinsessen, sa'e saa Prinsen.

Det skal jeg, min Ven, jeg skal straks pudse mig lidt og gaa til hender; men ser Du, Du maa nøjes med den ældste, for her, ser Du, gaar det efter Rangforordningen. Saa kaldte han paa Stuepigen, forresten en rigtig nydelig Pige, og saa sa'e han: Aah, hør Stine, giv mig min Sommer-Overfrakke og de graatærnedede Bukser, og saa da Stine kom med Tøjet, saa sa'e han: »Undskyld,« og Prinsen han sa'e: »Selv Aarsag,« og saa rakkede han sig i.

Naa, Kongen han stejlede saa op paa første Sal, eller dog egentlig ikke første Sal, for det var kun saadan en Slags Frontspids eller Kvist, hvad de kalder det, og saa gik han hen til Prinsessens Dør og bankede paa. Ja, for ser I, omendskønt det var hinneses egen Fader, saa maatte han s'gu ligegodt banke paa, for saadan Steder gaar det jo lidt mere flot til. — Væsatig, sa'e Prinsessen, og saa kom Kongen ind og gjorde sin Kompliment for hende.

Vil Far ikke lægge Overfrakken, sa'e Prinsessen.

Nej Tak, min Pige, sa'e Kongen, jeg har kun den samme paa; men, min Pige, sa'e han saa, her staar en Prins, eller hvad det er for en Rangutang, hervedenfor, som begærer din Haand og dit Hjærte; hvad siger Du til det?

Prinsessen hun ryger op fra denne Broderis- eller Filérramme, hvad det nu var, hun sad og krammede med, og saa sa'e hun: Jeg tager ham Fanden fløjte mig ikke, sa'e Prinsessen.

(Afbrydelse af en af Tilhørerne): Det var Helvedes! Ku' Prinsessen virkelig bande saadan, det troede jeg s'gu ikke, at den Slags Folk gav sig af med.

(Fortælleren): : Jeg skal sige Dig noget, Mansfeldt, Du skal slet ikke bryde Dig om, enten hun ku' bande, eller hun ikke ku' bande, for det raver ikke Dig, men Du skal altid ha'e din Sludder med ind, naar man fortæller; Du staar Dig meget bedre ved at spille døvstum, den Rolle den ligger gevaltig for Dig. (Pause). Ja, hvis I venter paa at faa mere, saa gaar i fejl i Byen, for jeg er fæ'rig. Lad

Mansfeldt, aa hvad, Mansfeldt, Du fortæller saa rart.

*(En af tilhøreme):* Aah, sikke noget Vrøvl, kil nu paa igen, og saa holder Du din Kæft, Mansfeldt.

*(Fortælleren):* Ja ja, saa skal jeg begynde igen, men det vil jeg sige Dig, Mansfeldt, ingen Afbrydelser! — Ja, hvor var det nu, jeg slap? Lad mig se — naa ja, det var der. Ja, Kongen han stejlede jo saa op paa første Sal til Prinsessen og saa siger han: Hør, min Pige, her staar en Prins, eller hvad det er for en Kvaksalver, der begærer din Haand og dit Hjærte. Hvad siger Du til det?

Men da skulde I ha'e set Prinsessen! — hun røg ind i Møde med Kongen, og saa gloede hun, og, saa sa'e hun: Jeg ta'r ham Fanden lyne og tordne mig ikke!

*(Mansfeldt):* Ja, Du maa ikke blive gal, for det er min Salighed ikke for i mindste Maade at fornærme Dig, men naar Du la'er Prinsessen bande saadan, saa kan jeg s'gu ikke la'e være at afbryde Dig.

*(Fortælleren):* Du ka' ikke la'e være, og Du ka' ikke la'e være, men saa skal jeg sige Dig noget, Mansfeldt, saa kan jeg Fanden gale mig la'e være at fortælle. Hver Gang jeg kommer paa det mest spændendes i hele Historien, saa kommer Du med dit Vrøvl: »Bandede Prinsessen saadan, bandede Prinsessen saadan!«

Ja, Fanden ede og raspe mig bandede hun, det kan Du vel høre, at jeg fortæller; men jeg er forresten fær'ig med min Fortælling, for sidde her og spille Fjols for et helt Selskab — det gør jeg virkelig ikke. Og ellers for Resten, skal Du endelig gøre Nar af Folk, Mansfeldt, saa lej Du et af Thayssens Bybude i en Time eller to! vi kan jo være enige om Betalingen. *(Pause).* Ja, jeg er fær'ig.

*(En Tilhører):* Aa, sikke noget Sludder! fortæl nu væk, Du er ogsaa altid saa gnaven. Hvad Fanden, det er jo da ikke andet end en Løgnehistorie.

*(Fortælleren):* Ja, Løgnehistorier og Løgnehistorier; jeg er s'gu tilfreds, hvilket Fanden det er; men forresten, hvis I vil ha'e en sandfærdig, kan I godt faa det.

*(Tilhørerne):* Ja, lad os faa det da.

*(Fortælleren):* Lad os nu se. De sandfærdige er der s'gu knap Tid paa. Jo, saa skal I Fanden vælte mig ha'e den »da Gothersgades Mølle blussede af«.

Ser I — det var 1858, da Christian Hammer, som nu er død og borte, og saa jeg, vi stod paa Vagt paa Hovedvagten. Nu, naturligvis langt om længe, saa kom afløsningen begribeligvis, og saa siger jeg til Kresjan: Hør, Kresjan, siger jeg, skal vi stikke ned i »Bayersk Ølhalle« og ta'e os to og en halv? — Det kan vi sprøjte mig gerne, siger saa Christian Hammer.

Naa, vi stikker saa ned i »Bayersk Ølhalle«, det gør Kresjan og jeg; — ja, jeg ved nu ikke, om nogen af Jer har



væt der; men der skulde I ellers se en Beværtning med Marmorkonsolsborde og Malerier paa Væggene og hele Belysningen fra Loftet, saadan i den Grad er det altsammen. Saa sætter vi os ned, Kresjan og jeg, og saa sa'e jeg: (*fløjter højt*) — ja, for ser I — det er jo saadan en Sal i Lag paa en halv Fjerdingsvej. Saa kommer der min Salighed en Opvarter, som han havde væt skudt ud af en Kanon, Servietten sla'et om Skulderen, saa kommer han, gør sin Kompliment og siger: Tør jeg være saa fri, var'et Dem, der fløjtede, mine Herrer? —

Nej, sa'e jeg, det var ikke vos, for det var mig ganske alene; den Koncert kan jeg helt brillant gi'e uden Assistance.

Hm, sa'e han saa, ønskede d'Hrr. noget?

Ja, Gu' ønsker vi noget, sa'e jeg, hvad tror Din Rejepiller ellers, at vi vil henede, og saa sa'e jeg: — saadan sideværts — De kan gi'e os to og en halv, to smaa Snapse og en halv Flaske Øl. Ryger han ikke op ad Trapperne, som I ku' se en Ædderkop, og kommer tilbage igen, sætter de to og en halv og siger: Væsatig, mine Herrer.

Naa, siger jeg til Kjesjan: naa, Kresjan, smag paa Varerne og lad os tage den lille Gummiperka, og Kresjan sier: Ja, Gu vel, og saa klinkede vi, og jeg sa'e: Skaal, Kresjan, og han sa'e: Skaal, Carl, og vi havde det saadan, hvad man kalder rigtig hyggeligt.

Imidlertid, ligesom vi nu sidder der og ikke tænker paa at fornærme noget Menneske; naa — der var da nu for den Sag heller ingen, der fornærmede os, saa der var jo ingensomhelst Grund til at gøre Spektakler. Saa ligesom vi sidder der ganske gemytlig og sludrede — det vil sige, vi sa'e ikke noget, men Folk de lyttede naturligvis til for at faa at vide, hvad det var, vi snakkede om. Naa, saa var det nu, ligesom vi sidder der, saa bliver der Fanden spille mig saadan en Komædie og Rummel og Tummel og Spektakel paa Gaden, saa det var noget grusomt.

Saa ved jeg ikke, hvad det var, men saa fik jeg saadan en underlig Fornemmelse, og saa springer jeg op, og saa siger jeg: Hør, min gode Kresjan Hammer, denne hersens den er Kraft knuse mig mildest talt, hvad man i daglig Tale kalder grusom gal. Kom mine Ord ihu, Kresjan, og husk, hvad jeg siger: jeg tør næsten være en evig Skurk, om det ikke sku' være Gothersgades Mølle, der blusser af, — det er løjerligt, men jeg har det saadan paa Fornemmelsen.

Næ værkelig, sa'e Kresjan. —

Ja. det er sandt, Kresjan, sa' e jeg; men lad den nu gaa lidt villig, og lad os blive fær'ige, saa vi kan komme ned og se den Komædie.

Sa'e Du Komodie? sa'e Kresjan.

Ja, Satan lyne mig sa'e jeg Komodie, sa'e saa jeg, det skal blive en Komodie, Du aldrig har set Mage til. Ser Du, min Ven, Du er Snedker, men jeg er Maskinarbejder, og ser Du paa Grund heraf, saa ved Du ikke, hvad Friktion er, men det ved jeg, og ser Du, om Du vil have en Forklaring over Friktionen, saa kan Du aldrig se den bedre, end naar en Mølle blusser af; for ser Du, paa Grund af Friktionen, saa kan Vingerne sla' et helt Slag, men det er det, jeg vil sige Dig, at naar de sla'er det Slag, saa siger jeg Kraft mane mig Plirum.

Det synes jeg ikke, Du sku' gøre Carl, si'er saa Kresjan, man ved aldrig, hvad saadan noget kan føre til.

Jeg er lige glad, sa'e jeg, jeg gør det, lad det saa gaa saa galt, det kan.

Naa, vi stejler jo saa op af Klæderen og nedad Gathersgade, men Gud Fader bevare os, sikken et Vrøvl og Komodie og Spektapel. Vægterne de peb, og de fløjtede, og Sprøjterne de kørte baade paa kryds og paa tværs, og da vi kom ned til Volden, — der var den onde lyne mig rent sort af bare graa Hatte, — det var i den Tid, det var moderne med disse høje graa Hatte — og der laa en Kælling midt paa Volden og brækkede sig; men det kommer nu ikke Historien ved. Og Møllen den blussede helt brillant.

Nu er den der! —

Hvikket? si'er Kresjan.

Med Slavet, siger saa jeg.

Du skal ikke sige noget, sa'e saa Kresjan.

Jo, den onde lyne mig siger jeg det, og saa lige idet samme, saa sagde jeg: Plirum!

Men saa skal jeg være forbandet, dersom ikke Folk de sprang op, og saa gloede de lige i Vejret, ligesom den ene vilde æde den anden. Plirum! sa'e jeg saa igen, og saa skal jeg være en evig Skurk, dersom Folk de ikke røg paa kryds og paa tværs ned ad Volden og rullede ovenpaa hverandre helt op ad Gothersgade, og Kresjan Hammer han sa'e: Bliver Du ved, ruller de Fanden rive mig ud i Nyhavn.

Saa sa'e jeg Plirum en Gang til, men saa sa'e jeg det rigtignok en Del højere, end de to første Gange, saa skal jeg være evig forbandet, som jeg staar her, saa var der ikke et Menneske at se paa Volden, den var, ligesom den var fejlet af hele Ladegaardens Personale.

Men Kristian Hammer han vendte sig om imod mig, og de Øjne, han leverede mig den Gang, dem glemmer jeg aldrig, saa længe jeg lever, og saa sa'e han: Det sku' Du inte ha gaardt, Carl, — det sku' Du inte ha' gaardt; men jeg gjorde det alligevel, for det var gjort. Men

Hemmeligheden, ja, Hemmeligheden havde jeg fra et Stykke, som hedder »Til Seters«; men se, det vidste Kresjan jo inte.

slut

---

## ET GENI.

**Fortalt mig af en gammel Ungkarl i Roskildeegnen; en sej og selvfølende Fyr.**

**S**e, der var nu min Bro'r, han Jens, som rejste til Amerika; det Seni, som der var i det Menneske, det var — rent ud sagt — noget af det ubetænkeligste, ubeskriveligste. Der var saa at sige ikke den Del eller Ting, at ikke han ku' lave det; — det vil sige, naar han ikke sku' bruge Hænderne; nej; Vorherre havde rigtignok givet ham 10 fingre, ligesom ethvert andet Menneske; men jeg tror min Sæl og Salighed, at det var Tommelfingre allesammen, for saadan tog han paa det. — Nej, det duede han aldeles ikke til, eller havde Seni for; — men — derimod vil jeg sige, hvad det angik med Skrivninger og Læsninger og Studeringer og den Slags, da var der — rent ud sagt — omendskønt det var min Bro'r — ikke ret mange, der stak ham.



Han kunde saamænd paa mindre end fem halvsjette Time læse hele »Roskilde Avis« durk igennem, saa han føllede jo med, baade i det politiske og med Avertissementer, saa i hans Tid, da holdt vi s'gu Avisen baade Sommer og Vinter. Men siden han rejste, kan det jo ikke blive til noget med at holde hende om Sommeren, for saa er der jo ingen videre Tid til Læsningen saadan i Høstens Tid.

Ja, han var et forunderligt Menneske! Saa var det jo, at han rejste til Amerika! — Ja, I skal ligegodt høre det sidste Brev, vi har faaet fra ham; det er ligegodt ganske morsomt at høre, hvordan det staar til andre Steder.

— Se her skriver han: Nye Jorke datus um supra! — Se, hvad det skal sige, dette datus um supra, det ved jeg ikke; men det lærte han af Skrædderen, som er Stævningsmand, en Dag da han var ude hos os. —

Og saa skriver han her: »Kære Braader og dernæst hvel jeg lade Dig hvide, at jeg haver det got og ynsker gerne at spørge det same fra Æder igen om jeg ingang vender tilbages og jeg haver sejled manke mile og jeg haver været i Engelland og nu er jeg i Amerika og jeg haver seet vilte intejanere og meget her liner som paa Sælland og meget her liner aldeles ikke som paa Sælland

nu hvel jeg slutte min simple Skrivelse for denne Gank med en flidig hælsen fra mig og til dig og hvel du oksaa hælse Hans Cannellesens og hvel du opsaa hælse Niels Hansens og Lureskomageren og Ane og Stine ded ønskes af mig din Broder i Oprigtighed med Agtelse Jens Larsen.« — Det maa lige godt være ganske morsomt at ku' skrive saadan for sig! — Ja, han var et forunderligt Menneske, et f o r u n d e r l i g t Menneske, ja, det var han.

Se! Brændevin, det smager han — rent ud sagt — omendskønt han var min Bro'r — slet ikke...Nej! han var mere saadan »sleken«; saadan i Høstens Tid, saa maatte vor Mo'r altid sørge for at have en Smule Rødgrød eller Arabergrød, for det ku' han li'e, og det havde han Seni for.

Se, det har jeg nu aldrig havt Seni for; men saa naturligtvis, saa ku' der jo være andre Ting igen, som jeg havde Seni for, som han ikke havde Seni for, og saa ku' der jo naturligtvis igen være andre Dele, som han havde Seni for, som jeg ikke havde Seni for; — som vil jeg sige, saadan med at fange Aal eller lave Ure istand; — se det havde jeg Seni for; men det duede han nu aldrig et Gran til; — nej, aldrig ud af Stedet.

For det kan jeg nu huske saa tydelig; — det var en Eftermiddag saadan i Efteraarstiden — nej, det er Løgn! — Nej, nej! det bliver ligegodt rigtig, for vi havde taget vor Kretur ind, saa det har ligegodt været saadan hen i Optaaber Maaned; saa kommer vor Mo'r ind i Stuen, og saa si'er hun: »Jeg vil ha'e Aal!«

Hvad kommer det mig ved, siger saa Jens, min Bro'r, han som rejste til Amerrika, hvad kommer det mig ved, siger han.

Men hun stiller sig ganske gratis op paa Gulvet igen og siger: »Jeg vil ha'e Aal!«

Ja, siger saa jeg, det er, Fanden skal lyne mig, et lige stivt nok Stykke, at forlange Aal paa denne Tid af Aaret; men er der ellers nogen Fiskere i hele Dannemarks Land, der kan skaffe Aal, saa er det mig, sa'e jeg, og saa sa'e jeg ikke mere end det samme; men saa gik jeg ud paa Fiskefangst, og paa mindre end som halvfjerde Time havde jeg ogsaa halvfjerde Lispund; — den var god som sagt!

Naa, da jeg saa gaar ad Hjemningen til, saa staar jo nemlig Per Frederik udenfor sin Gaard. — Naa, jeg sa'e jo »Goddag, Per Frederik,« og han sa'e: »Goddag, Søren.«

Naa, sa'e saa Peer Frederik, Du har nok væt lidt paa Fiskefangst, Søren.

Ja, jeg har saa, Peer Frederik, sa'e jeg, og jeg er da heller ikke løbet saadan helt Fandanke, for jeg har da faaet ilag en 3-4 Lispund. — Hør, siger han, Du ku' ta'e og gøre mig en Tjeneste, Søren, og overlade mig bare

saameget som en 10-12 Pund, jeg sku'tte begære det for min egen Skyld, men jeg skal sige Dig: Min Kone, Marie, er saa meget syg, og hun har, saa at sige, hverken ædt eller drukket i en 3-4 Dage, og jeg ved, hun er saadan en stor Ynder af Aal, saa naar jeg nu ku' faa lidt Aal, saa vilde jeg la' en af Pigerne koge en Taar Sukkerlade, saa ku' det dog gerne være, at hun ku' slupre lidt stejt Aal og lidt Sukkerlade i sig.

Ja, er det til Marie, sa'e jeg, saa skal hun ha'e Aal, om jeg saa ikke havde flere end de samme, — for jeg skal sige Jer, jeg har jo kendt Marie, fra hun ikke var større end saadan, og — rent ud sagt — det var aldrig Bestemmelsen, at hun sku' havt Peer Frederik; for hun var — saa godt som — gode Venner med en Karl omme fra Stodderklemmen; men saa blev der jo — rent ud sagt — spillet ligesom en lille Aperpaa med det hele, saa hun fik Peer Frederik. Men Synd var det, for hun var meget for god til den Fjovretaask — ja, det siger jeg rent ud; Peer Frederik maa gerne høre paa det; jeg regner ham aldeles ikke for andet. —

Naa, imidlertid, han staar lidt, det gør Peer Frederik, og saa siger han: Hør, Søren, da Du nu saa lige er kommen her forbi, saa ku' Du tage og gøre mig en Tjeneste til. —

Hvad er det for en Tjeneste, Peer Frederik, sa'e jeg. Aa, det er s'gu nemlig angaaendes, siger saa Peer Frederik, at vor Ottedags Stueur, hun vil ikke rigtig sla'e, og nu har der jo væt en 3-4 Dage, hvor Marie slet ingen Søvn har faat om Natten, og saa synes hun jo lige godt, at det er saa kedeligt, naar hun ikke nogenledes ved, hvad Klokken er. Men Du er jo saadan en hel Mekanikus, saa Du kan vel nok ordne hende.

Ja, har Du bare en Smule Smørrelse, Peer Frederik, saa skal jeg nok skaffe hende sin Glitterbevægelse.

Smørrelse har vi nok af, sa'e Peer Frederik.

Ja, saa skal der ogsaa nok blive Slav i hende, sa'e jeg, og saa følledes vi ad ind Stuen, og jeg skilte hender ad og smurte hender, saa slog hun saa nydelig, saa den i Marbjerg Kirke, hun sla'r ikke — — Nej! Hov! det er sandt, de har ingen Kirke i Marbjerg, — ja, men det er nu lige meget, hun slog nydelig, det gjorde hun.

Naa, Peer Frederik han blev jo glad og Marie da med, kan jeg tro; men det var ellers meget maadelig med Marie, og forunderlig var det, for det var kommet saa akkavet over hende; men det var dog ellers inte det Poplessislav, eller hvad det var, han døde af, Mølleren. — Nej, dette her var aldeles ikke andet, end saadan reiti Sygdom.

Naa, jeg gik jo hjem, og jeg tænkte ikke mere paa det.

Men saa den næste Morgen — ganske tidlig —

Klokken ku' være saadan imellem 4-5, saa kommer Peer Frederik rendendes over til vort, lige saa stærkt, han ku' hugge og flintre, og saa raaber han: »Er Søren hjemme, maa han endelig komme over til vos øjeblikkelig.«

Naa, jeg ku' jo høre Peer Frederik ude i Gaarden, og jeg fo'r op af Sengen og fik lidt Tøj paa mig; — og saa imidlertid var Peer Frederik kommet ind i Stuen. Det var godt, Du var hjemme Søren, sa'e Peer Frederik, det var godt, Du var hjemme, Du maa endelig komme over til os øjeblikkelig.

Hvad er der paa Færde, Peer Frederik, hvad er der paa Færde, Peer Frederik, siger jeg, — det er da vel ikke blevet daarligere med Marie?

Nej, det er ikke, Søren, nej, det er ikke, siger han; men det er rent splintrende galt med Uret!

Vil hun itte sla'e, siger jeg. Jou, Gud Fader bevares, sa'e Peer Frederik, hun vil reitnok sla'. Hver Gang hun skal sla' fuldt Slag, saa sla'r hun 387 Slag, og inden hun er rigtig fæ'rig med ded, saa er Timen forbi, og saa begynder hun at kile paa igen, saa vi har saamænd ikke lukket et Øje hele Natten.

Ja, men Herre Gud, Peer Frederik, sa'e jeg, Du som en fornuftig Mand, Du ku' jo sæt hende istaa!

Det var jeg ikke dristig ved, sa'e Peer Frederik, — og det er heller ikke for det, for jeg tror ikke, hun la'r sig stille, førend hun er udløbet, for det er m ø r d e r l i g , hvor hun arbejder. Men ta'e og føls med, Søren. —

Naa, jeg følledes jo med, og længe inden vi naaede Gaarden, ku' vi høre, hvor mørderlig hun arbejdede og slog og kilede paa. Det var ligesom man ku' høre en hel Kanefart. Tror Du ikke, hun kan blive Dig lige haard nok at stille, sa'e Peer Frederik.

Det bliver min Sag, sa'e jeg; — men kan jeg ikke stille hende, saa er der aldrig en af Københavns eller Roskildes Urmagere, der kan stille hende; det skal jeg sige god for.

Saa naaede vi jo imidlertid Gaarden, og da vi kom ind i Stuen, saa skal jeg jo ikke nægte, at jeg var ikke ganske dristig ved hende; for hun hængte hende, saadan i en Krog, og Permediklen røg jo fra den ene Side til den anden, og saa slog jo dette Asen saa ukristelig, saa der ikke var Tanke om Ophold.

Men saa tog jeg min lille Nippertang, — jeg gaar almindeligvis med saadan en lille Nippertang i Lommen, — og saa stillede jeg mig ganske g r a t i s op foran hende — — — og — — — — Vupti — der snupper jeg Permedikkelen — — Punktum, der stod hun. —

Men hvem der blev glad, det var Peer Frederik. — Du er dog en gevaltig Karl, Du er li'egodt en r e i d i Mand,

Søren, sa'e han. —

Ja, det er der s'gu flere, der har sagt end Du, Peer Frederik, sa'e jeg og saa sa'e jeg: En go' Maaren, Peer Frederik, og saa sa'e han: En go' Maaren, Søren!

---

## MANDTALSLISTEN.

**Denne Samtale hørte jeg en Gang i Holbækegnen inde i Stuen hos en Landsbysmed, hvor jeg sad og talte med Ane, Smedens Kone, da Sognefogden, en meget vigtig Person, traadte ind.**



S o g n e f o g d e n : Goddag, Ane!

A n e : Goddag, Niels Rasmussen, sid nær!

S o g n e f . : Nej, Tak Ane, jeg skal ikke sidde nær. Jeg har ikke videre Lejlighed; jeg er nemlig ud i Anledning af Embedsmedfør.

A n e : Naa er Du det, Niels Rasmussen, er Du det, aa ja saamænd, det kan jo nok ske, ja det kan, det kan jo nok ske. — Naa, Du vil ikke sidde nær. —

S o g n e f . : Nej, jeg vil ikke, Ane. — Nej, jeg skal nemlig sige Dig, jeg er ude i Anledning af denne hersens Mandtalsliste.

A n e : Naa, er Du det, Niels Rasmussen, er Du det? Ja, det forandrer jo Sagerne. Jeg ved rigtignok ikke, hvad det er; men det maa jo være noget, Du er klog af.

S o g n e f . : Ja, men ser Du Ane, nu er det jo, at jeg skulde have nogen Oplysninger.

A n e : Ja, kil Du bare paa, Niels Rasmussen, kil Du bare paa; de Oplysninger, jeg kan gi'e Dig, ska' Du saamænd nok faa.



S o g n e f . : Ja, se nu er det jo først, hvor gammel er Du?

A n e : Aah Gud, Niels Rasmussen, jeg er jo lige gammel med din Søster Stine.

S o g n e f . : Jed ved s'gu ikke hvor gammel Stine er.

A n e : Gud, Niels Rasmussen! Hun er jo lige gammel med mig, vi er jo Læsekammerater, ja, vi er saamænd, det passer gevaltig.

S o g n e f . : Ja, men jeg ved s'gu hverken, hvor gammel Du eller Stine er.

A n e : Naa saadan. — Ja, det forandrer jo Sagerne. — Ja, saa bliver det 52, det kan ikke blive anderledes, det bliver 52. —

S o g n e f . : Ja, saa er vi færdig med det. Saa er det Køn!

A n e : Køn!! Aah Gud, Niels Rasmussen, — lad os ikke snakke om køn i den Alder, man er i nu. Havde det endda væt for en 30-40 Aar siden, saa ku' der væt lidt Snak om det.

S o g n e f . : Her er ikke Tale om noget Skønhedsbevis, Ane, aldeles ikke; her er kun Tale om Hankøn eller Mandkøn.

A n e : Ja, om Forladelse, Niels Rasmussen, ja, det forandrer Sagerne. — Ja, saa bliver det Fruentimmerkøn, — det kan ikke blive anderledes.

S o g n e f . : Ja, nu er vi for saa vidt færdig, Ane, nu er det blot Relejonen.

A n e : Relejonen, Niels Rasmussen; — Relejonen, ja, det bliver lige godt det værste med Relejonen.

S o g n e f . : Ved Du ikke, hvad Relejon, Du har, Ane?

A n e : Jo, det var rigtignok ikke godt andet, Niels Rasmussen, jo det ved jeg da rigtig nok, men jeg kan ikke komme paa hende i Øjeblikket.

S o g n e f . : Hvad er det for noget Sludder, Ane, Du er vel Lutheranere!

A n e : Lutheranere! nej det ved Gud i Himlen, det ku' da aldrig indfalde mig, nej, Lutheranere, det er jeg vækkelig ikke, Niels Rasmussen?

Sognef.: Er Du katolsk da?

A n e : Katolsk? Nej, det er jeg vækkelig ikke. Er det dog ikke forunderligt, at jeg ikke kan komme paa den Relejon. — Hun staar og spiller mig lige paa Læberne, men jeg kan ikke faa fat i hende.

S o g n e f . : Er Du Mormoner da?

A n e : Nej, Niels Rasmussen, nej! — Er det dog ikke ogsaa skammeligt, at jeg ikke kan komme paa den

Relejon. Til Hverdagsbrug kan jeg altid huske hende; men jeg er ikke Menneske for at faa fat i hende i Øjeblikket —

Hov hov! ! Nu kan jeg høre, at Niels han er ude i Køkkenæet. og tappe Øl af, det kan være, at han kan hjælpe mig. Niels! Niels!

N i e l s S m e d : Hvad Fanden raaber Du saaden etter? Hvad er der paa Færde?

A n e : Hør, Niels, kan Du ikke huske hvad det er for en Relejon, Komtesserne har derude paa Frederikskilde?

N i e l s : Komtesserne paa Frederikskilde? Det er jo Grundedjanere!

A n e : (tankefuld) Grundedjanere, — ja, det er rigtig, Grundedjanere, — saadan er det. — Det var dog ligegodt rart, at man fik fat i sin Relejon igen; for det er ligegodt saa kedeligt saadan at glemme hele sin Børnelærdom og helt være Relejon foruden.

S o g n e f . : Ja, saa er vi færdig Ane, saa vil jeg til at liste af.

A n e : Du vil ikke ha'e en Snaps og en Taar Øl, Niels Rasmussen, inden Du gaar?

S o g n e f . : Nej, jeg vil ikke, Ane. Farvel, Ane!

A n e : Farvel, Niels Rasmussen. Farvel!

slut

---

## MADAM HANSENS FORTÆLLING.

**Snedker Hansens Kone i Holbæk talte umaadelig hurtigt og hendes Tale drejede sig altid om hendes Børn.**

Ja, ved De hvad, min gode Carl Petersen, det er ved Gud i Himlen alligevel, som Hansen siger, og som ogsaa Bedstemoder siger: at den største Glæde, Forældre kan ha'e, det er, naar Børnene arter sig vel. Men naturligvis er det jo paa den anden Side igen, som Hansen siger, og som Bedstemoder da ogsaa siger, at den største Sorg, Forældre kan ha'e, er, naar Børnene ikke arter dem vel. Men, Gud ske Lov, i den Henseende har vi saamænd haft stor Glæde og Fornøjelse af vore, med Undtagelse af Marius, som druknede; men det kunde man ved Gud i Himlen da ikke kalde Selvmord, for Barnet var kun halvandet Aar.



Ja, naar vi sidder saadan ene derhjemme om Aftenen, Fatter og jeg, saa har vi rigtignok vor Plasér af at sidde saadan og passiare lidt. Ja, sommetider tier vi da ogsaa rent bomstille, men hvem ved, hvad det er godt for. Naar man tier stille, kommer man da ikke i Forlegenhed for sin Mund, som hun altid siger, Kirsten Niels Pæsen, og sandt er det; det kan man saamænd ellers let nok komme. Nu ser man med Jomfru Tryde derovre paa Kragerupgaard. 4 Rd. 2 Mk. 14 Sk. maatte hun betale for sin Mund — ja, det ved Gud i Himlen, 4 Rd. 2 Mk. 14 Sk., det vil da sige, de 2 Rd. for sin Mund, og de 2 Rd. 2 Mk. 14 Sk. for Rettens Omkostninger. Ja, for det løber op, kan De tro. Tænk paa, baade Løn til Postmester og Arrestforvarer og Gud ved, hvad de hedder de halve af dem. Og ser De, min gode Carl Petersen, naar hun saa endda havde gjort noget, men det havde hun ikke heller, for ved De hvad, for at spytte det forbandede gamle Asen i Smidstrup i

Øjnene og sige Raj til ham, det var der saamænd ingen Synd i; nej, jeg vilde saamænd ikke engang gøre mig saa familerært med ham, at jeg vilde spytte ham i Øjnene. Nej ikke, om det saa var min bedste Ven, vilde jeg gøre det, det er sandt, det er sandt, det kan De stole paa.

Ja, nu er hun da død og borte, det er Jomfru Tryde, og jeg siger: Vor Herre bevare min Mund for at sige noget ondt om hende, nej, lad hende hvile i Fred, nu da hun er væk — men det vil jeg nok sige, at hun var et infamt, gammelt, grimt, gnavent Spektakel. Jeg kendte hende saa nøje, men hun havde saamænd ikke noget tiløvers hverken for mig eller nogen anden. De kan tænke Dem, jeg kom jo tit derop paa Herregaarden med et eller andet Stykke, som Fatter havde poleret, han kan forresten polere, det kan Fatter, naar det stikker ham; men det stikker ham rigtignok næsten aldrig. Naar jeg saa kom derop, saa skal De inte tro, at hun nogentider skulde saa meget som sige: Sid ned, Madam Hansen, og faa noget at spise. Nej, det højeste, hun drev det til, det var til at give mig en Slat Kaffe, men den var saamænd tynd, ja, saa tynd, at sidste Gang sagde jeg: Tak for Thevand, for det ved da Gud, at jeg vidste inte andet, end at det var Thevand.

Ja, det er dog sandt, engang, da jeg var deroppe, da fik jeg da rigtignok lidt Kaal eller det var sød Suppe, det husker jeg nu ikke lige i Øjeblikket, men den var saamænd ogsaa tynd, saa tynd, saa man kunde saamænd gerne have vasket sig i den.

Nej, saa siger jeg: lad os være fattige og slide de Pjalter, vi har, naar vi ellers bare Kan leve i Velstand og have Fred med enhver især, og først og fremmest Glæde af sine Børn, for i den Retning, da ved Gud, at det er et sandt Ord, hvad Hansen siger, og hvad for den Sag ogsaa Bedstemoder siger: at den største Glæde, Forældre kan have, det er, naar Børnene arter sig vel; men naturligvis saa ogsaa igen, som Hansen siger, og som Bedstemoder siger: at den største Sorg, Forældre kan ha'e, er, naar Børnene ikke arter sig vel.

Men i den Retning maa Fatter og jeg rigtignok være fornøjede, for der er vi saamænd heldig stillede. Der er nu først vores ældste Søn, Kresjan, se, han kom jo, som De nok ved ind til København, og han havde saamænd daarlig været der i to Aar, saa fik han en ganske udmærket Plads som Konstruktør paa en Omnibus. Det er jo baade en god og en magelig Plads, og saa kører han ganske frit lige fra Kongens Nytorv og lige ud til Frederiksberg, istedetfor at vi andre skal betale eller ogsaa gaa paa vore Ben, dersom inte vi vil blive hjemme. Det eneste, jeg har imod det, det er, at Omnibussen den har Nr. 13, for det Tal kan jeg for min Død ikke lide; — et

Aar havde vi to Høns med Kyllinger — den ene havde 11 og den anden 13, men det er saamænd en Herrens Sandhed, at den med de 13 mistede hver en, og den med de 11 beholdt sine. Fatter han sa'e nu, at det kom inte deraf, og at det havde inte noget at betyde, men saa var det et Par Aar efter, at alle Børnene kom hjem i en Højtid, og saa kom der nogen fremmede til os, og da vi saa skulde tilbords, saa var vi 13.

Saa sa'e jeg til Fatter:— »Vi er 13 til Bords.« — »Ja, hvad gør vel det?« sa'e Fatter.

— »Du husker nok inte det med Kyllingerne,« sa'e saa jeg. Men saa sa'e han: — »Sikke noget Sludder, sæt du dig bare ned og spis.« Det gjorde jeg da ogsaa, og vi havde det rigtig gemytligt, og Per Frandsen, som De jo nok kender, han spillede Harmonika, og vi dansede, og om det saa var mig gamle Menneske, saa hop jeg saamænd omkring hele Natten ligesom en Skade.

Dagen efter saa rejste Børnene, og vi tænkte ikke paa noget. Der gik 14 Dage, der gik en Maaned, der gik to Maaneder — der gik tre Maaneder, og der kom inte noget, jeg havde næsten glemt, at vi havde Været 13 tilbords, men saa den fjerde Maaned, hvad skete saa? Ja, det kan De naturligvis inte vide — saa døde vores Kanariefugl. Saa sa'e jeg til Fatter: der kan Du se, — nu har vi det.

Hvad har vi, sa'e han.

Vi har, at vi var 13 tilbords, og nu er vores Kanariefugl død.

Sku' han inte ku' dø, uden at der var 13 tilbords, sa'e Fatter.

Ja, det ved jeg ikke, sa'e jeg, men nu har vi da havt ham i 11 Aar, og han er da aldrig død endnu. Men det kunde naturligvis ikke hjælpe at snakke mere om det, for død var den, og død blev den.

Saa er der Frederik, den næstældste, han har det saamænd ogsaa brillant. Det er nu egentlig, naar jeg selv skal sige det, en hel grinagtig Historie, eller grinagtig er den da egentlig ikke, men ganske smuk. Ser De, da den Tid stundede til, at han skulde til Sessionen, saa blev han udtaget til Infanteriet, og da saa Tjenestetiden kom, saa maatte han naturligvis ind, og han maatte saamænd gøre sin Tjeneste ligesaa fuldt, som de andre gemene Karle. Men da han saa havde været der i nogen Tid, saa kommer Obersten en Dag og skulde kigge sig en rigtig køn Karl ud til Oppasser. Saa faar han Øje paa Frederik. Saa siger han, det gør Obersten: Hør, Hansen, for de kalder dem nu altid ved Bagnavnet, hør, Hansen, De skulde da muligvis inte have Lyst til at blive Oppasser hos mig? Gudbevares, med den allerstørste Fornøjelse, Hr. Oberst, siger saa Frederik. Ja, det har nu rent ud sagt været en Helvedes Dreng, lige fra lille bitte af, til saadan at

komplimentere og genere sig overfor fornemme Folk. Han var saamænd ikke 8 Maaneder gammel, da han kunde sige baade, hvad Hunden sa'e, og hvad Katten sa'e, og næstendels hvad alting sa'e, og klappe Kage og vise, hvor stor han var; — ja, det vil da sige, for jeg vil da heller inte overdrive det, han gjorde det kun med den ene Haand; med Kejten. Ja, jeg forsikrer Dem for, Carl Petersen, jeg gik den Gang i den dødeligste Angst for, at Barnet skulde blive kejthaandet, for ser De, den Gang spekulerede vi saa stærkt paa, at han skulde være Præst, naar han engang blev stor, og der er dog ingen Ting i Verden, der ser mere vederstyggeligen ud, end naar en Præst taler og slaar ud, og han saa slaar ud med Kejten; det kan jeg for min Død ikke lide.

Imidlertid, han var jo da saa hos Obersten, og han havde det saa brillant, saa det er slet ikke til at beskrive, saa brillant som han havde det. De kan tænke Dem, naar der saadan var Selskab med fine Herrer og Damer, saa var saamænd noget af det første, de spurgte om: »Hvor er Hansen?« Og saa maatte Frederik ind, og saa kan De tro, der blev Liv i Spillet. Han kunde skaffe Gemyt, og han kunde hitte paa, baade med »Tampen brænder« og dele »Fruens Penge«, der, hvor man hverken maa sige »Ja« eller »Nej«, og Frierleg og alle mulige Lege.

Men saa havde han det jo ogsaa godt for det; for Oberstinden, hun vidste saamænd og Gud ikke alt det gode, hun vilde gøre ham. — Var han ude, saa stod saamænd hans Mad og ventede paa ham i Stegeovnen, lige til han kom hjem. Mange Gange var den krympet ind ligesom en Høvlspaan, men det var lige meget, de blev ved at lade Maden vente paa ham. Ja, naar De bare vil tænke Dem, da han blev syg derinde og fik Mæslinger, saa gik saamænd Oberstinden selv og vartede ham op med sød Suppe og Sildesalat og Rommelet,



eller hvad det er, det hedder, og Agurkesalat og Rabarbergrod og Kraftignade — ja, det er rent ud sagt ikke til at beskrive alt det, som han fik, for det var i det uendelige, foruden saa al den Medicin han fik, og det var

saamænd heller ikke Smaating.

Da saa Tjenestetiden var forbi, og han havde faaet sin Permesion, Frederik, saa skulde han jo da hjem, og jeg gik og ventede og ventede, men der kom ingen Frederik. Saa kom der da nogle unge Karle, som jeg vidste havde ligget i Tjeneste sammen med Frederik, gaaende forbi Huset. Jeg fo'r naturligvis straks ud, og saa spurgte jeg: Er Frederik ikke med? Jo, han er, Madam Hansen, han kommer lige bag efter, men De kan vist daarligt kende ham, for han er klædt paa som en Grevebaron.

Og ganske rigtig, lidt efter saa kom Frederik, og han var rigtig klædt paa, med den yndigste Klædesfrakke og Silkevest og Klædes Bukser, og hvad gi'r De mig: Ringe i Ørnene, ved Gud i Himlen, rigtige Guldørenringe; altsammen Present af Oberstinden.

Saa stod jeg lidt og saa paa ham, og saa sa'e jeg: Er det dig, Frederik?

Ja, det ved Gud det er, sa'e saa Frederik, hvem havde Du ellers tænkt, at det skulde være?

Saa sa'e jeg: Herregud, at det skulde gaa saa vidt, at en Moder ikke kan kende sit eget Barn, det tænkte jeg saamænd mindst paa, at Du skulde blive saadan et fint og dannet Menneske, da Du var lille og havde Kirtelsygen. Ja, for hør, ved De hvad, min gode Carl Petersen, den Kirtelsyge den er grusom, som ogsaa han siger Doktor Madsen og har sagt det 1000de Gange, den er rædsom, siger Doktor Madsen.

Ja, Herregud ogsaa, at der skal eksistere saadanne Sygdomme. Jeg siger altid: Lad Vorherre paalægge os hvilken som helst Sygdom — bare ikke Kirtelsygen.

Der var nu min Bedstemoder, ja, havde hun levet nu, havde hun rigtignok været en gammel Kone, lad mig se, ja, nu er det saamænd 47 Aar siden, hun døde, ja, saa havde hun været 122 Aar, hvis hun havde levet nu, det er dog grueligt at tænke sig, at et Menneske kan opnaa saadan en Alder. Se, hun var ligesaadan plaget af Kirtelsygen, og hun maatte saamænd ogsaa væk. Ja, at man ogsaa skulde have den Sorg. For hør, ved De hvad, naar de endda dør en rigtig naturlig Død, det kan man finde sig i, men at hænge sig, det er rædsomt, og det gjorde hun. Nej, gid jeg maa sige det i en god Tid, Kirtelsyge har jeg aldrig haft, men Tandpine, det har jeg saamænd døjet af, saa jeg vil se paa den, der har gaaet mere igennem i den Retning. Ved De, hvad jeg tit tænker paa, Carl Petersen? Gud, hvor de Mennesker egentlig maa være lykkelige, som har forlorne Tænder, for de kan sgu da tage dem ud, naar de bliver ormstukne, og de faar ondt i dem.

Men det var Frederik, vi slap fra. Ja, dengang han saa var færdig med Tjenesten, saa tog han fat paa

Professionen igen, og nu er han hos Snedker Hornung i Slagelse, og han har det saamænd rigtig godt, for Hornung han er nu saadan en mageløs Mand, og saa er han tilmed saa fornøjet med Frederik.

Saa er der min Datter Hanne, det maa jeg fortælle Dem; for det vil more Dem. Hun kom jo, som De jo maaske husker, til København at tjene hos en Grosserer, og hun havde det udmærket. Saa skrev hun ind til mig, ja, jeg tror saamænd, at jeg kan Brevet udenad:

**Kære Moder! Du maa komme herind, thi jeg længes meget efter dig, og jeg betaler Rejsen, og du kan bo hos mig, og dernæst vil jeg lade dig vide, at jeg haver det godt.**

Saa tog jeg da ind til hende, men jeg kan rigtignok ikke begribe, at hun kunde længes, for hun havde det rigtignok meget mere brillant, end hjemme hos os. Det kan ellers nok være, at vi morede os i de Dage, jeg var derinde. Vi var baade i Tivoli og Sommerlyst og Alleenberg og paa Frederiksberg Kirkegaard og paa Assistents Kirkegaard og schofologisk Have, hvor man ser alle de vilde Dyr. Og Hanne hun forærede mig en mageløs dejlig Paraply, saa jeg saa helt flot ud.

Saa en Dag, lige førend jeg skulde rejse, saa fandt hun paa, at jeg skulde gaa op til en Potograf og lade mig tage af, eller grafere, som de kalder det. Ja, kan det være Dig saa meget om at gøre, at faa saadan et gammelt Skabilkenhoved som mig, saa kan jeg jo sagtens la'e mig grafere, sa'e jeg. Dagen efter, saa gik jeg op til en Potograf, en rigtig pæn Mand var det, og saa spurgte jeg meget høfligt, om det var her, de tog Prospekter af Mennesker.





Ja, det var her, sagde han.

Ja, da ønskede jeg da nok saadan et Prospekt.

Ja, vær saa god at sætte Dem, sa'e han, og jeg satte mig i en ganske dejlig Lænestol og slog min Paraply op, for jeg vilde naturligvis ha'e den taget, da jeg havde faaet den af Hanne, tilmed da hun skulde have Prospektet.

Men saa sa'e han, Manden: Det gaar ikke med den Paraply.

Gaar det ikke, sa'e jeg; hvorfor skulde det ikke gaa?

Nej, jeg kan virkelig ikke ta'e Dem med Paraply, sa'e han.

Kan De ikke tage en Paraply, sa'e jeg, og saa blev jeg hidsig, saa gi'er jeg sgu ikke meget for Deres Prospekter, og det vil jeg sige Dem, Paraplyen skal tages, hvordan det saa gaar med mig selv. Naa, saa tog han os begge to, Paraplyen og mig, og det lignede saa udmærket — især Paraplyen; det var akkurat, som man kunde se den i virkelig levende Live.

Lige godt tjente hun dog kun hos Grossereren i en halvanden Aars Tid, saa fik hun en ganske udmærket Plads hos en gammel Enkemand ude i Valby. Vil De saa tænke Dem, saa gik denne gamle Halvtosse og fislede og smiskede for Tøsen, og han vilde saamænd rent ud sagt gifte hende — men Hanne hun sa'e nej. Og, som hun meget rigtig siger: man ved, hvordan man har det, men man ved kun lidt, hvordan man faar det — og sandt er det — nu har jeg faaet 8 Børn, og opdraget og holdt dem frem i Verden, man danser saamænd ikke altid paa

Roser. Men ligemeget, Gu' gik ikke den Gamle saa længe og smiskede for hende, saa de tilsidst giftede dem, og de holdt baade Bryllup og Barsel paa en Dag. Det er sgu ikke enhver, der gør dem det efter.

Nu er hun bosiddende der i Valby, og kunde hun nu bare være saa heldig, at Vorherre vilde tage den Gamle, saa kunde hun jo have det ligesom Blommen i et Æg. Og, det er ikke for det, for hun har det jo da ogsaa godt nok, som hun har det nu.

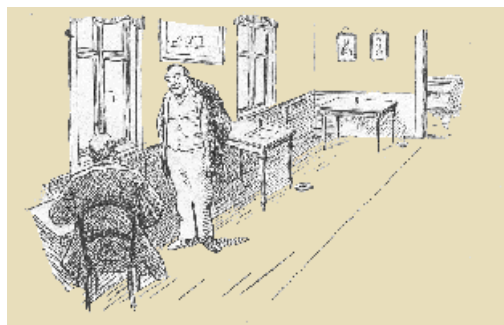
Ja, nu maa De undskylde mig for i Dag, gode Petersen, for nu skulde jeg nok se at komme hjemad. Tidlig hjem kommer jeg vist ikke, for jeg lovede at gøre et lille Løb indenfor hos Madam Kristensen; hun er, det ved Gud, en mageløs sød, rar og velsignet Kone, men et stort Vrøvl til at tale formeget. Ja, ved De hvad, min gode Carl Petersen, der eksisterer virkelig adskillige Mennesker, som kan blive ved at sludre og vrøvle og vrøvle og sludre om ingenting. Mange Gange, naar de har fortalt en lang Historie, saa ved de saamænd daarlig nok, hvad de har sagt, og saadan er det med Madam Kristensen. Det undrer mig forresten, at aldrig nogen af hendes gode Venner har sagt det til hende, for det var saamænd Synd andet, men nu maa jeg se at komme afsted. Farvel, min gode Carl Petersen, og Tak for i Dag. Hils hjemme, og vær saa god og kig op, naar De kører forbi.

slut

---

## BRUDSTYKKE AF EN SAMTALE.

**I Gæstestuen i et lille Hotel et Sted i Fyen. Den Talende er Hotelværten, en brav og elskværdig Mand, der var født i Jylland og talte stærkt Jysk.**



Ja De skal se, Hr. Petsen, den kan blive til hvad den skal, endnu med Krigen mellem Franskmændene og Preussen. Ser De, Hr. Petsen, foruden hele Laararmarmeen, saa har han dog en 80,000 Mand, ja, og saa hele Møblérgarden, hele Møblérgarden. Nu har han da straks i Dag, som der staar i en Telegram, tagen en mindre Fæstning, som hedder Offensifen. Men den staar ikke paa min Landkort, det er denne lille Kort, som følger med Journaltidende. Men naturligvis er det jo tungt at tænke sig Pariserne, naar de nu gaar og spaserer paa Parvinaderne, at de nu skal gaa der i en nedbrudt Humør, hvor de før har gaaet i en opløftet Stemning. Jeg for min Part ynder nu fornemlig Franskmændene, og kommer der Franskmænd her til Byen, saa vil jeg gerne være med til at gøre lidt Stads af dem, saadan som nu da disse Arkiloger var her. Da var hun netop hjemme, min Datter, Anna, som De ved, og som De nok kender, som er gift med en Stadstornyster derovre i Odense, han staar ved Musiken, ved De nok. Saa var hun, som jeg siger, hjemme, og saa siger jeg til hende: Hør, Anna, synes Du inte, vi skulde pynte Fisagen paa Stedet, en Smule til Ære for Franskmændene. Men saa siger Anna, for hun har altid haft en Satans Rangseringstalent, saa si'er hun: Nej, ved Du, hvad jeg har tænkt paa, Far, det aller smukkeste det var, naar vi talte med vor Genbo, Købmand Friis, og saa blev enig med ham om at hænge en eneste lang Guvernante tværs over Gaden ligesom en Slags Æresport.

Ja, mine Sønner, kender De, Hr. Petsen. Se, Adolf han er nu fornemlig saadan noget mere indgetogen, derimod Jens Fredrik han er mere saadan fremfusende med at kunne genere sig i fornemme Selskaber. Jeg ved f. Eks., at saadan i Borger- og Haandværkerforeningen der fører han fornemlig op, og sidste Gang der var Bal, det fortalte Slagter Grønbeck, da havde han ført op med disse Bouillionsture, saadan med Ordre og Sløjfer og den Slags.

Ja, Gudskelov, man har det jo godt, Hr. Petsen, og nu har vi jo alt paa en comfitabel Maalestok. Det eneste, vi manglede, var en Fitualiumskælder, og den indrettede vi nu i Foraaret. Og det tør jeg sige, Gæsterne faar en god Behandling paa min Hotel. Om Sommeren sørger jeg for Køligheden, og om Vinteren er her altid, hvad man kalder en tappetseret Varme. Ja, Hr. Petsen har jo spist her adskillige Gange og altid været godt fornøjet. Kan Hr. Petsen huske sidste Gang, De spiste her, fik De Østers, og det var saamænd de første i den Sessjon, ja, og een Gang, De var her, fik De, kan jeg huske, disse Generrøder til Gemyse, dem yndede Hr. Petsen ogsaa meget fornemlig.

Der skulde De forresten ha'e set en ganske komisk Historie med Jens Fredrik, da han var saadan en lille Dreng. Saa er det en Dag, Grev Raben kommer her ind i Lokalen, og Drengen han gik omkring blandt alle Gæsterne. Og saa ta'er Greven Drengen op paa sit Knæ, for at ride Ranke med ham. Men vil De saa tænke Dem, saa siger Drengen til ham: »Tror Du, at jeg vil sidde hos saadan en Abekat?« Og der blev jo en grusom Grin blandt Gæsterne, kan De nok tænke Dem. Jeg var dengang lige kommet hjem fra min franske Rejse. De ved, jeg rejste direkte til Bardovs for at købe mine Vine — men jeg glemmer aldrig den Historie. — Men det er ved at blive mørkt; — Opvarter! Sæt Patienterne for Vinduerne og rul ned; det rager jo inte Folk paa Gaden, hvem der drikker sin Øl herinde. — Skal vi ha'e en lille, Genstand, Hr. Petsen?

slut

---

## EN NEM LILLE TING.

**Fortalt af en Bondekarl fra Nordsjælland..**



Det var det, jeg vilde fortælle. Se, det var ifjor Foraar, saa var det jo, at han døde, Præsten deroppe i Hastrup. Det var nu forresten kunstig nok med den Mand; om Tirsdagen fejlede han aldrig et Gran, og om Mandagen efter, saa var han væk. Da saa han var død, og Enken skulde rejse fra Præstegaarden, saa skulde der jo naturligvis holdes Aktion paa saadan forskellige Slags Efterladenskaber, baade Heste og Kretur og ogsaa baade Uldent og Linned og saadan al Slags, og saa var det et Par Dage, førend at nu Aktionen skulde holdes, saa siger vor Mor til mig en Dag, da jeg var inde til halvgaaens Middag: Hør, Lars, si'er hun, paa Fredag skal der være Aktion

oppe i Præstegaarden.

Ja, der skal jo saa, si'er jeg.

Ja, sa'e vor Mor, men har Du inte betænkt at ville gaa derop, for det er dog egentlig tit, at man paa saadan en Aktion kan slippe til en nem lille Ting for lidt godt Køb.

Jeg ved s'gu inte rigtig, enten jeg skulde gaa eller ej, sa'e saa jeg. Hvad synes Du? sa'e jeg til vor Mor.

Ja jeg synes det, sa'e saa hun. —

Ja, saa synes jeg det ogsaa, sa'e saa jeg, og saa blev der inte snakket mere om det den Dag.

Da vi saa naaede Fredagen, saa si'er vor Mor: ja, Du husker da, at det er i Dag, at Aktionen skal være oppe i Præstegaarden?

Ja Gu' husker jeg det, sa'e jeg.

Jamen er det inte paa Tiden, at Du sku' til at lave Dig i Stand? sa'e vor Mor.

I kan jo lægge mit Tøj frem; I kan jo gerne ta'e det graa, sa'e jeg. — Saa lagde de Tøjet frem, og imens saa gik jeg ud og saa til Kreturerne og gik en Omgang omkring i Gaarden. Da jeg saa kom ind, saa sa'e jeg: Har I saa lagt mit Tøj frem?

Ja vi har, sa'e vor Mor.

Hvor har I lagt det, sa'e saa jeg.

Det ligger Kammerset, sa'e hun.

Saa klædte jeg mig paa og saa — ja, saa gik jeg. Men ligesom jeg saa er kommen et lille Stykke udenfor Gaarden, saa mærker jeg, at jeg har glemt min Kæp. Saa gik jeg tilbage igen, og saa sa'e jeg: Hør, der er da muligvis ingen af jer, der har set min Kæp? — Jo, — han staar henne bag ved Uret, si'er saa en af Pigerne. — Aa, tag mig ham, sa'e saa jeg. — Og saa — ja saa gik jeg, det er en vis Vej.

Saa kom jeg da op til Præstegaarden, og da jeg kom derop, saa var allerede Aktionen i fuld Gang, og Prokuratoren, ham Geltersen, som I jo nok kender, han stod og raabte op. Naa, han raabte saa op det ene Stykke efter det andet, men der var ligegodt ikke noget af det, jeg saadan rigtig syntes om.

Men saa lige i det samme saa kommer han dog med saadan en Helvedes nem lille Ting — blank var hun — og saa tænkte jeg ved mig selv: Det er netop saadan en Tingest, som vor Mor vil ha'e. Og jeg bød og bød, og jeg bød mig sgu selv over en tre-fire Gange, men det er ligemeget — jeg fik hende da ogsaa. Hun kostede 2 Mark og 6 Skilling.

Da jeg nu havde faaet hende, saa stod jeg og vendte og drejede hende efter alle tænkelige Leder; men dersom jeg ku' regne ud, hvad hun var til, saa skal jeg være en evig Skurk.

Men saa gik jeg hen til Geltersen, ham Prokuratoren, og saa ved det, vi er saa godt kendt, saa sa' jeg: Hør, Geltersen, der følger vel Forklarelse over hende? — Nej, det gør der dog egentlig ikke, sa'e saa Geltersen, men da vi er saa godt kendt, saa kan jeg jo godt sige Dig Omgangen med hende. Og saa hviskede han mig hele Forklarelser.

Saa gik jeg lidt omkring saadan; men jeg købte da inte mere, end som jeg havde købt, og saa sad der jo, ligesom altid ved Aktionerne, nogle Hvedebrødsconer, og saa gik jeg hen til en af dem og fik mig en Basse og en rød Snaps, og da jeg saa var færdig med det, ja, saa gik jeg; saa gik jeg, naturligvis.

Nu ved jeg inte, om nogen af Jer har været nede ad den Side til, men ellers maa jeg fortælle Jer, at Præstegaarden ligger saadan et lille Stykke udenfor Byen.

Naa, da jeg kom saadan halvvejs mellem Præstegaarden og Byen, saa møder jeg, Fanden rive mig, Smeden.

Saa si'er han: Goddag, Lars, og jeg sa'e Goddag, Smed.

Saa si'er han: Har Du været til Aktion, Lars?

Ja jeg har, sa'e jeg.

Var der ellers mange Folk? sa'e han.

Nej, mange kan man egentlig ikke sige, men der var da nogen, sa'e jeg.

Fik Du købt noget paa Aktionen, Lars? sa'e saa Smeden.

Aa, inte videre, sa'e saa jeg, andet en bare saadan en Helvedes nem lille Ting — og saa ta'er jeg hende op af Lommen. — Men da sku' I ha'e set Smeden, hvor han gloede, og saa sa'e han: Men hvad Satan er dog det for en Instrument, Lars? —

Ja, sa'e saa jeg: Du er jo ellers altid saa klog og kan regne alting ud. Du kan jo gætte.

Ja, hvem Fanden kan gætte det, sa'e Smeden. . . . Jo, nu har jeg det, nu har jeg det.

Hvad har Du? sa'e jeg.

Jeg har, hvad det er, sa'e Smeden.

Hvad er det da? sa'e jeg.

Det er Fanden rive mig en Vaflejern! sa'e han.

Det er Løgn, sa'e jeg.

Ja, hvad er det da, sa'e Smeden.

Ja, det bliver min Sag, sa'e jeg, men jeg siger ikke noget, og saa gik jeg uden videre fra Smeden. Han blev inte klogere, end som han var i Forvejen.

Saa gik jeg bare et lille Stykke Vej — jeg var da inte nær ved Byen endnu — saa møder jeg Fanden hugge mig

Hjulmanden. Saa siger han, det gør Hjulmanden, saa si'er han: Goddag, Lars, og jeg siger jo saa naturligvis: Goddag, Hjulmand.

Du har maaske været ude til Præstens Aktion, Lars, sa'e han.

Ja, jeg har saa, sa'e jeg.

Var der ellers mange folk, sa'e saa Hjulmanden.

Der ku' ha'e været flere, men der var da nogen, sa'e jeg.

Fik du købt noget, Lars? sa'e han.

Aa, sa'e saa jeg, inte videre, andet end som bare saadan, hvad man kan kalde saadan en Helvedes nem lille Ting, og saa hev jeg Instrumentet op af Lommen igen og stak det næstendels op i Næsen paa Hjulmanden. Mens Kors fader og bevare, hvor han gloede, og hvor han spekulerede, og hvor han var nysgerrig.

Hvad er det for en Ingretning, Lars, sa'e han saa tilsidst.

Det kan være Dig ligemeget, hvad det er, sa'e saa jeg; Du og Smeden er ellers altid saa kloge, men i Dag er I nok omtrent lige tossede begge to. Du kan jo gætte, sa'e jeg.

Nu har jeg det, sa'e Hjulmanden.

Hvilket for noget har Du, sa'e jeg.

Jeg har, hvad det er, for det er fanden hugge mig en Musefælde, nu bandede baade jeg og Hjulmanden.

Ja, Du kan bande saa meget, som Du vil, saa bliver det s'gu ingen Musefælde alligevel, sa'e jeg.

Ja, hvad er det da, sa'e han?

Det kommer inte Dig ved, sa'e jeg, og saa gik jeg fra Hjulmanden; han blev aldrig et Gran klogere end Smeden.

Saa gik jeg da ad Hjemvejen til, og da jeg saa kom hjem og ind i Stuen, saa sad alle folkene og aad Nadre, og vor Mor hun stod for Bordenden og skar Brød. Saa sa'e jeg naturligvis først: Godaften, og de andre sa'e saa ogsaa Godaften; men ellers lod jeg mig ikke mærke med noget.

Saa si'er vor Mor: Har Du væt til Aktion? Lars?

Hvor sku' jeg ellers ha' væt, sa'e jeg. Jeg synes, det kommer mig lidt underligt for, at Du falder over mig med Stikpiller, lige saa snart jeg sætter Hovedet indenfor Døren. Hvor sku' jeg vel ha'e væt, andet end som paa Aktion?

Ja, Du behøver vel inte at tage saa skarpt paa Vej, fordi man spørger Dig paa en ordentlig Maade, sa'e vor Mor; men siden Du var paa Aktion, fik Du da købt noget?

Ja, jeg købte, som Du bad mig om, en ganske nem lille Ting; og ligesom jeg sa'e det, saa hev jeg hende op af

Lommen igen, og saa var hun ganske blank, for jeg havde gaaet og pudset hende undervejs, og saa la'e jeg hende midt paa Bordet. Men da skulde I ha'e set dem. De røg op fra Bordet allesammen, og saa raabte de: Men hvad er dog det for en Instrument, Lars?

Gæt, sa'e jeg; I kan godt røre hende, for der er ingen Skud i hende, hun kan hverken gaa aff eller gøre Ulykker, naa gæt!

Det er en Kikkertinstrument, sa'e vor Mor. — Næ, jeg tror, det er en Slags Pottemonniks til de smaa Guldpenge, vi nu har faaet, sa'e Karlen. — Nej, nu har jeg det, sa'e den ene af Pigerne, det er en Nøddeknækker, eller ogsaa er det en lille Ildpuster. — Nej, det er vist en lille Hamoneka, sa'e Drengen.

Og saadan blev de ved at gætte og gætte, men lige vidt naaede de. Saa tilsidst saa sa'e jeg: det kan aldrig hjælpe en Stump, at I gætter; men hvis I vil gi'e fortaft, saa skal jeg fortælle Jer, hvad det er for en. — Ja, der var inte andet ved det at gøre, end som at de maatte gi'e dem fortaft.

Saa sa'e jeg til dem: Ser I, i forrige Tider, naar man sku' snyde et Lys, saa tog man jo almindeligt saadan med Fingerne, og saa smed man det ner paa Gulvet og masede det med Benene; men nu siden man har opfundet denne Indretning, saa tager man bare saadan med Fingrene, og saa putter man det ind i Instrumenten, og saa klemmer man til, for dette med at smide det ner paa Gulvet, det passer sig nu inte saa godt, nu da Folk de fleste Steder har faaet Fjælegulv. Man kalder hende for en Lysesaks.

Nej, har man nu i sit Liv hørt mage, sa'e vor Mor. Gud Fader bevare os sikken en Opfindelse. Der skal rigtignok et rigtigt Hoved til at regne saadan noget ud; men der kan Du se, Lars, hvad jeg sa'e, at det er ingen Løgn, at man tit paa saadan en Aktion for lidt godt Køb kan slippe til en nem lille Ting.

slut

---

## DEN PATRIOTISKE HUND.

Hvad for noget? Hvad siger I? Kan en Hund inte ha'e Menneskeforstand?

Men hvad siger I om, at jeg gaar meget videre? Jeg si'er, at en Hund han kan inte alene ha'e Menneskeforstand, men han kan være Patriot! — ja—a



Patriot! forstaar I; det var det, jeg tillod mig at bemærke saadan i al Almindelighed, ja. For det saa jeg med den gule Hund, som vi havde for flere Aar siden; I kan nok huske han, vi kaldte for Jakob.

Ser I, saa var det jo nemlig det Aar, da jeg havde opfundet disse hersens nye Petroleumssapparat, som jeg tog Patent paa baade herhjemme og i Tyskland. Saa er det jo, at der er et tysk Blad, der skriver et rigtig pænt Stykke om disse hersenes, og saa skrev de samtidig saadan en Slags Geografi, eller hvad det er, de kalder det, om mig.

Naa, disse hersens Blad bliver jo sendt til mig, og saa kalder jeg paa Mutter, og saa siger jeg: Hør, Kathinka, siger jeg; hør, Kathinka, gaa lidt ind i Davligstuen, der er noget, som jeg vil lese for Dig. — Og saa siger jeg til min Datter: Hør, Joserfine Amalie, gaa lidt ind i Davligstuen, der er noget, jeg vil lese for Dig. Og tag dine tyske Leksikonter med Dig, si'er jeg — for se, Tøsen, hun har jo lært tysk i Skolen.

Naa, de gaar jo saa ind i Davligstuen begge to, baade Kathinka og Joserfine Amalie, og Kathinka hun sætter sig ner i den store grønne Lænestol, som De nok ved, at jeg købte paa Auktionen efter Bræstrup, og Joserfine Amalie hun sitter sig i Gyngestolen, og jeg sitter mig ner paa en anden Stol. Nej! det er fejl, jeg sitter mig ner i Gyngestolen, og Joserfine Amalie sitter sig i en anden Stol.

Saa tager jeg jo Avisen frem og laver alting istand til at lese op; men se ved det, at jeg har aldrig vaaren saadan rigtig stiv i det tyske, saa plejer jeg immervæk først og lese saadan en enkelt Sætning paa tysk og saa oversitte den bagefter. — Naa, jeg begyndte jo saa at lese.

Dass will ganz gewis freuden mancher Landsleute von der Herrn Søborg zum erfahren, dass er hat eine neue Erfindigelse gemacht, als er hat genant: Dass neue danische Petroleumspatentapparat.

Saa begynder min Salighed Hunden med et at hyle og skave sig henne i Kurven ligesom han var rent tosset.

Saa siger jeg til Kathinka: Hør, Kathinka, Du har da'nte glemt at give Jakob Æde. — Nej, jeg har inte, sa'e Kathinka.



Saa hold Kæft for Satan, sa'e jeg til Hunden, hold Kæft, dit Bæst, hvad skaver Du Dig for?

Hunden han saa helt glad og fornøjet ud, ligesom han vilde takke mig for min Venlighed; der var ikke Tale om at blive fornærmet, fordi jeg skældte han ud — nej!

Saa begyndte jeg jo at oversitte fra Tysk til Dansk: Det vil ganske vist glæde mange Landsmænd af Hr. Søborg at erfare, at han har gjort en ny Opfindelse, som han har kaldt det nye danske Petroleumspatentapparat.

Hunden han blev ved at ligge og saa helt venligt ud.

Saa fangede jeg an igen med det tyske.

Herrn Søborg ist gefødt in Copehagen in die Nähehet von Øresund, von fattigen Forældren, als ist der Hauptstadt in Dänemark.

Begynder min Sæl og Salighed Hunden at hyle igen og skave sig og tude, som om der var en Kniv i Halsen paa ham, og saa siger jeg: hvad er der i Vejen med Hunden; Du har da'nte glemt at gi'e ham noget at drikke, siger jeg til Kathinka.

Nej jeg har inte, si'er Kathinka, Hunden har faaet hvad Hunden skal ha'e.

Hvad skaver Du Dig saa for, dit Bæst, siger jeg, og saa begyndte jeg at oversitte igen.

Hr. Søborg er født i København i Nærheden af Øresund af fattige Forældre, som er Hovedstaden i Danmark, og Hunden han saa helt glad og fornøjet ud.

Naa, jeg begyndte saa at læse videre paa det tyske: Ihre Vater var Tøffel- und Baumschuhmacher.



Men den var Dyret for højbenet; han røg op af Kurven, og saa hylede han og skreg og stod næstendels

baade paa Hoved og paa Ben.

Saa gik det pludselig op for mig, at Hunden han kunde inte taale tysk, og saa kunde jeg jo begrive, at saadan om Aftningen saa havde jeg jo siddet og forklaret for Kathinka og Joserfine Amalie, at Tyskerne det er vores Arvefjende og som vil berøve os vores Landsdele og alt saadant noget, og det har Skurken ligget og lyttet efter og er blevet ondskabsfuld paa Tyskerne, og derfor er det jo, at han inte paa nogen Maade vil finde sig i at høre tysk, hvor han er tilstede.

Men saa tænkte jeg ved mig selv: Du skal dog prøve han lidt yderligere, og saa gav jeg mig til at tælle paa tysk — det er det, jeg bedst kan af det tyske Sprog — men inden jeg naaede 23, havde Hunden nærved at blevet rent tosset; han skreg og han hylede, saa der inte blev til at være i Stuen, og saa saa han paa mig med en Mine, som om han vilde sige: Gid Fanden havde Dig, Søborg!

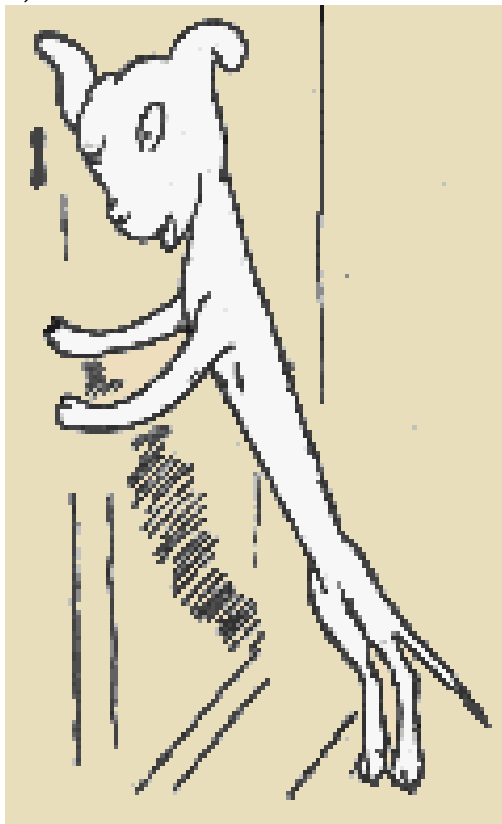
Saa gjorde det mig jo ondt for Dyret og saa tænkte jeg: Du skal holde op et Øjeblik og lade ham trække Vejret, og da jeg saa havde ladet ham tage en lille Pause, saa kilede jeg paa igen, og saa blev jeg ved at tælle lige til 64 — længere har jeg aldrig kunde talt til paa tysk — men det var saamænd ogsaa tilstrækkeligt —, for da jeg naaede 64, saa trillede Taarerne ned ad Kinderne paa Jakob, og saa røg han lige hen i Kathinkas nystrøgede Gardiner og tørte Taarerne af Ansigtet og saa snøftede han ligesom en lille Hvalfisk.



Saa syntes jeg, at det kunde være nok med den Prøve og saa si'er jeg til ham: Du kunde vist li'e at komme lidt

ud i Guds fri Natur og tage Dig en lille Bid frisk Luft, Jakob, hva'? Saa lukkede jeg Døren op og De kan tro, hvem der var ude i en fart, det var jo rigtignok Jakob. Naadada, sikken et Pres han satte paa sig ned ad Gaden; den gik lidt villig med Halen lige i Luften uden at snuse hverken til højre eller venstre.

Vi saa inte meget til Jakob den Dag, nej ikke synderligt. — Nej først om Aftningen, da jeg kommer og vil gaa ind i min Dagligstue — det var saadan i Mørkningen —, saa obselverer jeg, at der er En, der staar og roder og puster henne ved Dagligstuedøren, og da jeg skal se rigtig til, saa var det Jakob.



Han stod paa Bagbenene, ja ligefrem paa Tærne op ad Døren, og saa havde han lukket det højre Øje og stod og kiggede med det venstre Øje ind ad Nøglehullet. Og saa havde han drejet Hovedet om paa Sned og lagt Øret op imod Døren, og der stod Skurken for at lytte efter, om vi snakkede tysk eller dansk. — Hva'! Jeg si'er hva'! gør jeg.

Sig saa inte, at en Hund inte kan ha'e Menneskeforstand, for hvis nogen siger det til mig, at en Hund inte kan ha'e Menneskeforstand, ved De saa, hvad jeg siger? Saa si'er jeg bare et eneste Ord: jeg si'er Kvaj!

For jeg tror nok, efter det, som jeg nu har fortalt Dem her, at De vil indrømme, at en Hund han kan inte alene ha'e Menneskeforstand, men han kan være Patriot; ja, for det var det, Jacob var, han var Patriot i Ordets fuldeste

Betydning; han var Patriot lige ud i Neglerødderne, og han bar det pænt og stille og roligt, uden at gøre sig vigtig af det; han gik inte og blærede sig med det; nej, det var kun hans allemærmeste, der ku' mærke det paa han, nej det laa ham nu saadan i Blodet, forstaar De.

Ja, han var Patriot, det var Jakob, det var lige akkurat hvad han var — den mest danskeste Patriot — og det er s'gu ikke alle Mennesker, der er det; men han var'et.

slut

---

## BARBERKNIVEN.

**Gaardmand Rasmus Jørgen, som denne Historie handler om, har i alle de Aar, han har boet i Taastrup, altid, naar han tog til København, taget ind i Knapstedgaard. Historien lader jeg begynde, ligesom han er kommen ind ad Porten i Knapstedgaard og holder i Porten.**

Trurrrrr — kan jeg holde her, Anders?

— Ja, saagu' kan du saa, Rasmus Jørgen; men vil du køre en Kende bedre frem, saa kan du jo ogsaa faa Lov til det.

— Ja, der er inte i Vejen for det, Anders, nej, der er ikke. Passer hun nu, Anders?

— Ja, nu er hun go', som sagt, Rasmus Jørgen.

— Aa, Anders, tag du og hjælp vor Mor af Vognen; saadan — saadan — saa gelinde, saa gelinde; husk paa, vi bliver minsæl inte ved at være lige unge, Anders. Saadan, saadan — ja, det er sku'tte enhver, der bliver betroet til at hjælpe vor Mor af Vognen. Ja ja, Anders, man skal jo da snakke noget Spøg og nogen Plaseerlighed.

— Ja, det er en vis Vej, som sagt, Rasmus Jørgen.

— Se til det sortblissede Øg, kan du inte staa, dit Tingest! altid skal hun staa og slaa ind over den anden. Kan du staa, siger jeg. Hør, Mor, nu kan du hænge dit Sjalsklæ'e, og hvad du ellers vil af med, ind hos Anders, mens jeg gaar en en'ste Omgang i Byen. Hør, sig mig, Anders, hvad er Prisen paa Havren?

— Det er, saavidt jeg hørte henne paa Torvet, saadan i Lag 15 Mark 4 Sk.

— Nej, Tak, min Ven, saa skal jeg, Fanden hugge

mig, før æde hende selv — den Pris sælger vi dog ikke Havre til. — Nej, ser du, Anders, mit Ærinde herind i Dag, det er egentlig nærmest, desformedelst at jeg vil købe mig en god Balberkniv, ikke for det, for jeg har s'gu da en Balberkniv — det kan vel være en 8-9 Aar siden, jeg købte ham af en af disse Bissekræmmere, der render omkring, og ga' 22 Sk. for ham; men nu er han s'gu inte meget værd, ogsaa tænkte jeg ved mig selv: Du maa lige saa godt nu se at faa en ny.

Og saa tog jeg netop af den Grund vor Mor med, desformedelsens hun er nu saa myrderlig opstenasig til og kan finde, om de er opsat til at tage et Haar — saa gevaltig. Men sig mig nu, Anders, naar jeg vil ha'e mig en god og rekumdeerlig Balberkniv, hvor skal jeg saa henvende mig?

— Naar du vil ha'e dig en god og rekumdeerlig Balberkniv, Rasmus Jørgen, skal du, Fanden hugge mig, som sagt, gaa ned hos Blankensteiner, store Købmagergade Nr. 12.

— Plankensteiner? Det var dog Fanden til Navn, det var det. Kan jeg nu bare huske det. Hjælp du mig at huske paa det, Mor, ta'e og si'et et Par Gange, at du inte skal glemme det. Ja, lad os saa gaa, Mor. Lad mig se, du sørger godt for Bæsterne, Anders.

— Det skal jeg, Rasmus Jørgen.

— Ja, saa farvel saalænge, Anders.

— Farvel, Rasmus Jørgen.

**Ved en Fejltagelse kommer Rasmus Jørgen og Kone ind paa Apoteket. hvor der ved Disken staar en Provisor.**

— Med Forlov at spørge, er det her, han bor, Plankensteiner?

— Nej, det er inde ved Siden af.

— Naa, aa ja, ja saamænd, ja, de kan jo inte bor her allesammen, nej. Nej, se De, mit Navn er ellers Rasmus Jørgen, og jeg bor her ude ved Taastrup Stationen; men saa tog jeg her ind til Byen i Dag, desformedelst at jeg vilde købe mig en god og rekumdeerlig Balberkniv — og saa siger Anders — De kender naturligvis nok Anders dernede i Knapstedgaard — han si'er: Hør, Rasmus Jørgen, er det din Mening, at du vil ha'e en god og rekumdeerlig Balbeerkniv, saa tag du og gaa ned hos Plankensteiner, store Købmagergade Nr. 12 — og saa har jeg taget vor Mor med, som staar der ved Døren — gaa du kun frem i Stuen, Mor — desformedelst hun er saa myrderlig opstenasig, saadan med at kunne finde, om de er noget opsat til at ku' ta'e et Haar Men det er altsaa, kan jeg da forstaa efter det, ikke her, han bor?

— Nej, det er det ikke.

— Nej, det er jo det, jeg hører. Ja, saa vil vi byde Dem Farvel. Farvel, Farvel, kom saa, Mor. Ja, kommer De engang ud ad vor Side til, saa vær's'go' og se ind.

**Rasmus Jørgen gaar ud af Døren, men da der er to Indgange til Apoteket, kommer han ind af den anden. Der er imidlertid kommet en anden Provisor.**

— Goddag!

— Goddag!

— Men hvad Satan er dette here? Hør, mig Forlov at spørge, var det inte os, der var her før?

— Det ved jeg virkelig ikke.

— Ja, der er jeg min Salighed færdig ved at tro det — hvad siger du, Mor?

— Jeg, jeg sa'e aldrig et eneste Ord.

— Hør nu, min gode Mand, mig Forlov at spørge, er det her, han bor, Plankensteiner?

— Nej, det er inde ved Siden af.

— Ja, han sa'e s'gu saa, den anden; men det bliver nok ved at være ved Siden af og ved Siden af, saa vi kommer helt udenfor Byen, inden vi hitter ham. Men ser De, siden jeg nu er kommen herind, saa skal jeg sige Dem, ligesom det er. Ser De, jeg bor ellers her ude ved Taastrup Stationen; men saa tog jeg herind til Byen i Dag, desformedelst at jeg vilde købe mig eh god og rekumdeerlig Balberkniv! — saa siger Anders, dernede i Knapstedgaard, ja, De kender naturligvis nok Anders; den Karl han er jo kendt over hele Byen, saa siger han: Hør, Rasmus Jørgen, vil du ha'e dig en god og rekumdeerlig Balberkniv, saa tag du bare og lyd mit Raad og gaa ned hos Plankensteiner, store Købmagergade Nr. 12. Og saa har jeg taget vor Mor med, som staar der ved Døren, desformedelst hun er saa myrderlig opstenasig til saadan at kunne finde, om de er opsat til at kunne ta'e et Haar. — Hvad Fanden staar du der og kryber ved Døren for, Mor, — gaa du kun frem i Stuen, Mor, du behøver s'gu ikke at staa der. Ja, saa kan jeg jo da høre, at det ikke er her, han bor.

— Nej, det er det ikke.

— Ja, saa vil jeg byde Dem Farvel og Tak for i Dag.

— Farvel, Farvel. Selv Tak.

**Han gaar, og han og Konen kommer saa da endelig ind hos Blankensteiner, hvor Drengen staar ved Disken.**

— Goddag! Goddag! — Mig Forlov at spørre, er det

her, at han bor, Plankensteiner?

— Ja, det er.

— Maaske, at det er Plankensteiner?

— Nej, det er det ikke.

— Ja, da ønskede jeg rigtignok gerne at tale med Plankensteiner selv.

**Svenden kommer til og spørger om han ikke kan besørge det.**

— Ja, jeg ved det ikke; er det maaske Plankensteiner?

— Nej, det er jeg rigtignok ikke, men Hr. Blankensteiner er ikke til Stede i Øjeblikket.

— Ja Ja — ja ja, saa faar vi s'gu vente, der bliver ikke andet ved det at gøre. Hvor er han henne, Plankensteiner, med Forlov?

— Ja, han er vist for øvrigt ikke længere borte, end oppe i sin Lejlighed.

— Ja, saa kunde jeg jo gaa op og hente ham herved, eller muligvis at De vilde sende Bud efter ham. Jeg skal sige Dem, det er nemlig en Sag, om jeg saa skal sige, af lidt Vigtighed.

**Der bliver sendt Bud efter Blankensteiner; og han kommer ned.**

— Goddag, min gode Mand; — det var maaske Dem, der ønskede at tale med mig?

— Goddag, Goddag! Naa, det er maaske saa Plankensteiner, kan jeg tænke.

— Ja, det er.

— Det var dog Satans, saa det er Plankensteiner, som Anders har snakket saa meget om. Det var dog mærkeligt, saa det er Plankensteiner! Jeg havde nu tænkt mig, at De var saadan en lille gesvindt Mand, men De er Fanden ikke lille, nej, De er ikke — det var dog kunstig nok, det var det. — Hør, Plankensteiner, det var det, jeg vilde sagt Dem.

**Han trækker Hr. Blankensteiner til en Side og hvisker det følgende til ham.**

— Ser De — jeg bor ellers her ude ved Taastrup Stationen; men saa tog jeg her ind til Byen i Dag, desformedit at jeg vilde købe mig en god og rekumdeerlig Balberkniv, inte for det, for jeg har s'gu



Balberkniv, det er en, som jeg købte af en af disse Bissekræmmere, der render omkring, det kan vel være en 7 eller 8 Aar — ja, lad mig se, — hvor gammel er det snoppede Øg, Mor?

— Ja, hun bliver 11 til Foraaret.

— Ja, saa er det s'gu dog 10 Aar siden, for hun var Føl den Gang — jeg gav 22 Sk. for ham — ja, De skal nu inte bryde Dem noget om det, for jeg er tilfreds, om han koster 22 eller 24 eller 26, eller om han saa gaar op til 2 Mark, — det vil da sige saa naturligtvis med Futeralet. Men saa siger Anders dernede i Knapstedsgaard, ja, De kender naturligtvis nok Anders, den Karl han er jo kendt over hele Byen, — han siger: Hør, Rasmus Jørgen, vil du ha'e hvad man kan kalde en rigtig god og rekumdeerlig Balberkniv, saa tag du og gaa ned hos Plankensteiner, store Købmagergade Nr. 12. Lad mig nu se paa en Kniv, Plankensteiner; men det vil jeg sige Dem iforvejen, det kan inte hjælpe, at De kommer med en, uden at han er god, for vor Mor, som staar der ved Døren — gaa du kun frem i Stuen, Mor, — hun er nu saa myrderlig opstenasig til at ku' finde, om de er opsat til at kunne tage et Haar, saa forfærdeligt. Og ser De, det kommer sig af, at hun var Enke, den Gang jeg fik hende, og hendes første Mand, han var Lesmed, og han lavede inte andet end som bar saadan bidendes Værktøj, som Leer og Skæreknive og den Slags, og nu har hun det saadan med Angen (Ånden), at hun bare saadan anger paa dem, og ligesom saa Angen hun løber af, saa ser hun lige paa Stedet, hvad den duer til. Men lad os saa se paa en Kniv, Plankensteiner.

— Ja, vær saa god, her er en.

— Naa, hvad koster saa den, Plankensteiner?

— Ja, den koster 2 Mark.

— Nej, hør, ved De nu hvad, Plankensteiner, nej; 2 Mark, nej, det er nu da heller inte Meningen, det er jeg da klog af. Nej, hør nu, Plankensteiner, ta'e nu og sig den allernøjeste Pris, som De vil, sælge den for.

— Ja, den bliver virkelig ikke solgt ringere.

— Det var dog ellers mærkeligt nok, saa De la'er

— Dem slet ikke noget afkorte? Ja, det er nu inte for det, for jeg ynder nu meget saadan bestemte Priser.

**(Pause).**

—Hør nu, Plankensteiner, — jeg staar og spekulerer paa, hvordan skulle vi nu, naar vi sku' bytte med min den gamle?

— Ja, det ved jeg virkelig ikke.

— Rigtig, Mand, rigtig! Nej, det kan De jo inte vide, da De ikke har set min; men nu skal jeg sige Dem noget,

Plankensteiner, tag De meget heller paa Søndag og kør ud til os, det er kun halvtredje Mil, og tag saa en 5-6 Balberknive med. Og det er inte for det, for min Nabo, Jens Jensen, han har snakket om ogsaa at ville ha'e en Balberkniv, saa det kan gerne være, De kan sælge ham en ogsaa, det vil da sige, jeg tror nok, at han vil bytte, ligesom jeg; men det er ellers en rask Mand at handle med; — jeg er vis paa, De kender ham; han er saadan at regne af min Positur, andet end som at han er noget højere, og saa er han rigtignok en Del sværere.

— Ja, saa lader vi det blive ved den Bestemmelse, Plankensteiner. Ser De, naar De kommer ud til Taastrup Stationen, saa kører De lige forbi Stationen, og saa holder De af tilvenstre. Saa kører De bare et lille Stykke, saa kommer De til en Korsvej, der svinger De brat af tilhøjre, saa følger De Vejen, saa De kommer lige henimod Jens Niensens Gaard, og der følger De saa langs med den venstre Længe og om forbi Møddingstedet, saa lidt derfra, der svinger De saa om til venstre, men bare et lille Stykke, saa skal De tilhøjre igen, indtil De naar hen et Sted, hvor der almindelig staar en lille rød Ko tøjret, saa svinger De igen tilhøjre, saa kommer De lige forbi Rasmus Pæsens Gaard, og saa kommer De over en Stenkiste; men der maa De huske at holde lidt fra Dem, for hun er faldet sammen, det er Stenkisten, saa der ku' De let komme galt afsted, og saa maa De hen til en Vej, hvor De drejer tilvenstre, saa bliver De ved at følge et Stykke Pilegærde, til De kommer lige op til et Hus med blaamalede Vinduer, og saa drejer De tilvenstre, og saa bare et ganske lille Stykke hen, saa drejer De igen tilvenstre og saa tilhøjre, saa kører De lige durk ind i min Gaard. Ja, det er saamænd den reeleste Vej, der kan tænkes, og De kan heller aldrig ta'e Fejl af den, naar bare De følger den. Ja, ja, saa venter jeg Dem paa Søndag, Plankenstein; men lad det nu være bestemt, for saa bliver jeg hjemme, og saa skal jeg nok sørge for, at Jens Jensen ogsaa er hjemme, eller muligvis han kommer hjem til vort, saa De kan træffe os begge to.

— Ja, saa vil jeg byde Dem Farvel, Plankensteiner, og Tak for i Dag. Farvel, farvell!  
slut

---

DA »BIKUBEN« VAR VED AT  
SPILLE FALLIT.

**Fortælleren var Gaardmand i Roskildeegnen.**

Det er det, jeg altid siger: Man kan ganske aldeles ikke se paa Folk, hvor gamle de er, nej, man kan ikke. En kan se ud, som han er ganske aldeles ung, og saa er han gammel, og en a'en kan se ud, som han er ganske aldeles gammel, og saa er han ung.

For det staar nu saa tydeligt for mig, — det var det Aar, da de snakkede saa meget om, at »Ku'en« eller »Bikuben«, som de ogsaa kalder hende, var ved at spille faalidt, saa havde jeg nemlig nogle Skillinger staaende derinde — det var ikke mange, nej, det var ikke; men det var da jo da altid noget, og man vil jo ganske aldeles nødvendig af med dem paa den Maade, at man ingen Ting faar.

Saa siger vor Mo'r: Hør, Anders, du skulde ligegodt ta'e og køre ind til København og se, hvordan det forholder sig, og se at faa dine Skillinger ud, — det var nu ikke for det, at det var saa mange; men nogen var der da — og hvis de ikke vil udlevere dem med det Gode, saa lad du udendvidere ganske aldeles Sognefogden, Poul Jensen, ingstævne dem lige med det samme.

Ja, det er ikke for det — sa'e jeg — jeg har egentlig Ærinde til København alligevel, saa jeg tror, jeg ta'er dering. Tag dering i Morgen den Dag, sa'e vor Mo'r. — Ja, skal jeg dering, saa kan jeg ganske aldeles lige saa godt ta'e dering i Morgen, som en anden Dag, sa'e jeg. — Saa lavede jeg Køretøjet i Orden, og den næste Morgen tidlig kørte jeg ad København til.

Da jeg saa kom ind til Byen og havde faaet Hestene ind i Gardergaarden, hvor jeg har holdt i mange Aar, saa gik jeg ind hos Gæstgiveren, og der stod jo dækket et nydeligt Bord med alt, hvad tænkes kunde. Ja, Gud Fader bevares, sikke et Bord, der var ikke den Del eller Ting, der manglede; — der var Ansjaaser og Frikkedeller og Selater og Flæskesteg, ja al Slags. —

Naa, det kom nu aldeles ikke mig ved, for jeg havde naturligvis Mad med hjemmefra, saa jeg tog mig blot et Par Snapser og et Glas Øl. — Da jeg saa var færdig med ded, saa traskede jeg hen ad Ku'en til.

Da jeg saa kom derhen, saa stod der en forfærdelig Hob Mennesker stillet op i en hel Geled, og jeg stillede mig an ved Siden af en rigtig pæn Mand. Naa, vi stod længe, men han ytrede sig ikke med noget til mig, og jeg jo lod ganske aldeles, som jeg ikke kendte ham, og jeg havde for den Sags Skyld heller aldrig set Manden før.

Naa, da vi saa har staaet. en Tid, saa siger han: Mig

Forlov at spørge, hvor er De fra, min gode Mand?

Jeg er fra Kirke Skensved, sa'e jeg.

Hvor gammel kan De være, min gode Mand? sa'e han.

Jeg er Et og Treds, om jeg ellers lever til den 26de Marsi.

Saa-aa, — er De ikke ældre! — ja, saa ku' jeg jo gerne være Deres Fader et helt Par Gange, sa'e han.

Nej, sa'e jeg, nu vil De vist spille en lille Teater med mig, for saa gammel ka' De ikke være — han saa ganske aldeles ud, som han ku' være henimod de 50. Hvor gammel er De da? sa'e jeg.

Jeg er 127, sa'e han.

Nej, nej, sa'e jeg, det er umuligt.

Ja, sa'e han, da kan De yderligere spørge Fuldmægtigen, som sidder derhenne ved Pulten, om det er Løgn, han er nemlig en Ungdomsven af mig.

Da er han dog vel ikke saa gammel, sa'e jeg; han, fuldmægtigen, saa nu ganske aldeles ud, som om han ikke var over 40 Aar.

Nej, det er han ikke, sa'e han; — han er kun 121.

Saa naaede vi jo imidlertid hen til Disken, og jeg fik mine Skillinger, — det var ikke mange, men det var jo dog altid noget, — der var ganske aldeles ikke noget i Vejen, og saa si'er jeg til fuldmægtigen: Undskyld, Hr. Fuldmægtig, men der er et lille Spørgsmaal, som jeg gerne vilde spørge Dem om.

Hvad er det om, min gode Mand? sa'e han.

Det er nemlig angaaendes, sa'e saa jeg, at denne Herre har vistnok villet spille en lille Teater med mig; han har fortalt mig, at han er 127 Aar gammel.

Saa saa han paa mig, det gjorde fuldmægtigen, og saa sa'e han: Det skal De aldeles ikke tro, min gode Mand, — for det er Løgn, men nu skal jeg sige Dem hans Alder. Og saa sa'e han mig den. Men Fanden danse mig var Skurken 111, for det sa'e fuldmægtigen, og han var en Ungdomsven af ham. 111! det var Skurken, og han saa ganske aldeles ud, som om han ikke var over de 50.

slut

---

## HANNIBALS BEN.

Hvad for noget? Si'er Du, at det er Benedder han har, gamle Højberg? Er det Benedder, saa er der inte andet for

gamle Højberg at gøre, end som at han maa la'e Benet importere.

Ved Du, hvad Benedder er? Ved Du, hvad det er? si'er jeg. Det skal jeg sige Dig: — det er ingkurabelt, forstaar Du; det vil sige det samme, som at det kan inte kureres — — — det vil sige m e r e , forstaar Du, ja, for ser Du, da gamle Skomager Korfitzen levede, — han kunde kurere for Benedder, ja.

Og ved Du, hvad han kurerede det med? Det skal jeg sige Dig: — med Urter, forstaar Du, med Urter, men hvad det var for Urter, ja se, det kan jeg ikke sige Dig. Og derfor siger jeg: siden Korfitzen han døde, kan de inte kurere for Benedder; men det ku' han, ja akkurat sgu, det var lige aldeles bestemt, hvad Korfitzen han kunde.

Det var da min ældste Søn, Hannibal, han var, vil jeg sige, saadan omkring en 13-14 Aar, saa gaar Drengen og klager sig saadan af og til, immervæk omtrent hele Dagen igennem. — Og jeg si'er jo til ham: Hvad fejler Du egentlig Hannibal? — Og Victoria, min Kone, hanses Moer, hun si'er li'saad,an: Hvad fejler du egentligt, Hannibal. — Og hanses Søster si'er ogsaa: Hvad fejler Du, Hannibal? og saadan gik vi allesammen og spurgte til ham, og saa tilsidst faar vi jo ud af Hannibal, at han havde ondt i det højre Ben.

Naa, vi bliver jo natyrligvis inte saadan videre glade over, at Drengen han havde ondt i det højre Ben. Saa Dagen etter saa siger jeg til Drengen: Er det inte li'som lidt bedre med Benet, Hannibal? Nej, det er inte, siger Drengen. — Og Mutter og min Datter, de si'er ogsaa: Er det inte lidt bedre med dit højre Ben; men Drengen han blev ved sit og sa'e: Nej, det er inte bedre.

Saa siger jeg til Mutter: Hør, siger jeg, jeg tror, at jeg vil meget hellere ta'e og køre med Drengen til Gestrikslægen og la'e ham se paa Benet og ordinere, hvad der skal gøres ved det; det er inte værd — siger jeg — at vi gaar og leger med de', man ved inte, hvad det kan føre til.

Ja det sku' Du gøre, sa'e Mutter.

Saa Dagen etter, saa kørte jeg med Drengen til Gestrikslægen i Slagelse — det var nu ellers en rigtig Dokter helt igennem, ja-a, det var en Mand, forstaar Du, — og han undersøger jo Benet paa Drengen, og da han er fær'ig med Undersøgelsen, saa siger han til mig, det gør Dokteren, saa siger han: Nu skal jeg sige Dem noget, min gode Rendahl, ved De, hvad Drengen fejler?

Nej, det ved jeg inte, sa'e jeg.

Ja, men saa skal jeg sige Dem det, min go'e Rendahl, si'er han. Drengen han har Benedder, hvad siger De til det?

Ja, Hr. Gestriktslæge, si'er jeg, det vilde jo være Skaberi, hvis jeg vilde kalde disse hersens for et Glædesbudskab, for det ligner det jo inte slemt etter, si'er jeg. — Nej, disse hersens, si'e jeg, det nærmer sig stærkt til, hvad man i daglig Tale kalder for at være en Smule gnaven.

Ja, sa'e Gestriktslægen, det er jo inte nogen Spøg, sa'e han, — for naar jeg skal sige Dem min oprigtige Mening, — sa'e han.

Ja, det skal De, sa'e jeg.

Ja, sa'e saa han, det vil jeg sige Dem, min. gode Rendahl, saa er der inte andet at gøre, end at vi maa importere Benet paa Drengen, si'er han; det maa siddes af helt oppe i Lændekrydset.

Ja, sa'e saa jeg, man kan undertiden her i Livet træffe paa et eller andet, der lyder mere grinagtigt end disse hersenes, si'er jeg. Har De noget imod, Hr. Dokter, at jeg betænker mig et Par Dage, saavel paa egne som paa Drengens Vegne, si'er jeg.

Skal Benet. importeres oppe i Lændekrydset, saa er Drengens Fremtid jo ødelagt, si'er jeg, han kan jo aldrig tænke paa at gaa ind i min Forretning paa et Ben, si'er jeg, for det kan han jo aldrig komme til at due til. Hvor kan han rende ud med en Hest paa ét Ben? Og naar han kommer ner i en Kostald og skal se paa Kre'tur, siger jeg, og Kre'turet ligger ner, si'er jeg, saa kan han jo' ikke engang sparke til det og faa det til at rejse sig paa ét Ben. Nej, sa'e jeg, hanses Fremtid er ødelagt med dessen hersenes, han kan jo ikke udrette andet ved Professionen end som lige akkurat sidde og drikke none Tevandsknægter og spille en Skervensel, og det er sgu en skidt Næringsvej, si'er jeg, nej, den er ligefrem rent ud sagt hamper, — ja det er hvad den er, Si'er Jeg.

Naa Gestriktslægen han trøstede mig jo saa godt, som han kunde, og han sa'e: Ja, Herregud, kan Drengen inte blive Hestehandler eller Slagter, saa kan han jo da gaa til en anden Profession.

Gaa til en anden Profession, sa'e jeg; ja Tak skal De ha'e det er sgu inte saa let saadan at rende fra det ene til det andet for et Menneske, som kuns har et Ben. — Nej! hanses Fremtid er, rent ud sagt, ødelagt, sa'e jeg.

Ja, jeg vilde gerne trøste Dem, Rendahl, sa'e Dokteren; men jeg kan desværre ikke, sa'e han, — og det var jo meget pænt sagt af ham.

Naa, vi bød jo saa Farvel, det gjorde Hannibal og jeg, og vi lavede os jo til at køre hjem med den Besked. Men saa træffer det sig jo nemlig saadan, at jeg har Ærinde inde hos gamle Skomager Korfitzen. — Naa, jeg holdt jo saa udenfor Skomagerens Hus, og han kom jo ner ad Trapperne og udenfor paa Gaden, og saa siger han, det

gør Korfitzen, saa siger han: Jeg synes, jeg kan se paa Dem, Rendahl, at De inte er rigtig i Kulør.

Nej, si'er jeg, det har De Ret paa, Korfitzen, jeg har undertiden — om jeg saa maa sige — vaaren lidt mere livsglad end som jeg er i Dag. Jeg skal nemlig sige Dem, sa'e jeg, og saa pegede jeg paa Drengen, De slipper dobbelt saa nemt i Eттertiden med at sy Fodtøj til Hannibal, som De har haft i Fortiden.

Hva' er den a'? si'er Korfitzen.

Ja, si'er jeg, det stiller sig nemlig saadan, at jeg har vaaren henne hos Dokteren med et galt Ben, og nu si'er han, det gør Dokteren, at det er Benedder, og at Benet skal importeres helt oppe i Lændekrydset.

Ja, si'er saa Korfitzen, det vilde jo være et løjerligt Menneske, der vilde kalde den Historie for gemytlig; — men hør nu, Rendahl, si'er Korfitzen, maa jeg inte undersøge Drengen.

Væs'artig, Korfitzen, si'er jeg, tag De bare Drengen under Behandling og se, hvad De kan gøre ved ham.

Saa tog Korfitzen Drengen under Behandling, men — om Forladelse — der blev inte importeret nogen Ben dengang, nej inte saadan af nogen Betydning nej, Korfitzen han var ligegodt den Mand at han kurerede Benet, akkurat det samme højre Ben, som Drengen han har endnu. Jo, jo!

Saa var det jo Aaret etter, at der var Marked i Slagelse, og jeg sku' natyrligvis til Marked og se at lave nogen Forretning, og jeg tog saa Drengen — Hannibal — med. — Og vi kørte ind i Stadt Hamborg og tog os en Bid Mad, og da vi var fær'ige med det, saa gik vi jo ud ad Markedspladsen til; den ligger udenfor Byen derude ved Garvergaarden. Der var en rigtig Forretning i sin Tid, da han levede, gamle Kjersgaard, men det var ogsaa en rigtig Mand, det var saadan en Mand, som man siger, baade til Sorg og til Glæde, enten han snakkede med en Greve eller Baron eller en Forpagter eller en Handelsmand eller en af sine Tjenestefolk, saa var han den, han var.

Naa, vi gaar som sagt ud ad Markedspladsen til; men saa skal det jo hverken træffe sig værre eller bedre, end netop lige udenfor Skomager Korfitzen dernede paa Smedegade, der møder vi Gestrikslægen.

Naa jeg standser jo og hilser paa ham, og han hilser jo saa igen paa Hannibal og mig.

Saa si'er jeg til ham: Undskyld, Hr. Dokter, si'er jeg, men kan De kende den Dreng der?

Nej, inte i Øjeblikket, sa'e han.

Ikke de', sa'e jeg, ja da er det saamænd han, De vilde sidde Benet a' oppe i Lændekrydset paa ifjor paa Grund af Benedder.

Et det de', sa'e han.

Ja, det er, sa'e jeg, men De kan da se, han har da begge Skankerne; endnu og det Ben, der var daarligt, det er fær'ig ved at være det rappeste.

Saa slog jeg et Knald, — jeg gik med Pisken under Armen, — og saa s'e jeg: Løv ud, Dreng! Løv, ud og la'e Doktoren se, hvordan Du løver!

Og Drengen han løv ud, hen forbi Vognfabriken og henad Rejalskolen, og De kan bande paa, at han var gaaendes; — ja-a han gik tilmed højt.

Hvad si'er De om det, Hr. Dokter, sa'e jeg.

Ja-a, sa'e han, han gaar jo godt nok.

Godt nok, sa'e jeg, ja, De kan bande paa, at han er rigtig gaaendes. Paa'en igen, Hannibal! sa'e jeg, tag en venstre Galop der hena' og la'e Gestrikslægen se Dig engang til. Og Drengen løv ud igen, og jeg slog en tre, fire Knald for han, og De kan bande paa, at der var hvad man kalder Gang i Støvlerne; han var, rent ud sagt, alle Pengene værd.

Saa sa'e Doktoren: Sig mig, har han vaaren ved et Badested, eller hvad har De gjort ved han, Rendahl?

Ja, sa'e jeg, naar Vejret er til det, saa har han jo gerne gaaet i Vandet i en Mergelgrav et Par Gange om Dagen, men om den sku' være god for Benedder, det ska'e jeg la'e være usagt, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Nej! Ved De, hvem der har kureret han? sa'e jeg. Det har han deroppe!

Naa, Vorherre, sa'e Gestrikslægen, ja Troen kan jo gøre saameget.

Nej, sa'e jeg, inte vorses Vorherre, omendskønt ham takker jeg ogsaa, fordi Drengen han kom sig; nej, gamle Skomager Korfitzen der oppe paa anden Sal, han har kureret Drengen, og ved De med hva'? sa'e jeg, med Urter, ja med Urter! Men se, hvad det er for Urter, det er hanses Hemmelighed.

Nej, nu da Korfitzen er død, er der inte mere noget at stille an med Benedder; han tog Hemmeligheden med sig i Graven. Derfor kan Du sige til Højberg fra mig a', at han skal la'e Benet importere, for det bliver alligevel Enden paa Legen, og saa kan han lige saa godt la'e det gøre først som sidst.

Gør han det inte, si'er Du? Sikke noget Sludder! Hvad si'er Du? Fejler Benet inte noget; er det i Armen han har Benedderen, si'er Du. Nej Tak, min gamle Ven, den Løgn den er for højbenet; den maa Du køre længer ud i Landet med, inden Du finder en Liebhaber, der vil skille Dig a' med den. Jo-o, den er go'; Benedder i Armen, jo den kan jeg nok li'e. — Det siger jo da selve Ordet tydelig nok, at det er Løgn. — Hvorfor skulde det hedde Benedder, naar



inte det var Edder i Benet? Og det ved jeg s'gu da ogsaa med min Søn Hannibal, for han havde — tror jeg nok — saa regelær en Benedder, som noget Menneske kan ønske sig; men han fejlede s'gu ikke det der lignede i Armene.

slut

---

## NAPOLEONS BESTIGELSE AF ALPERNE.

**Denne Historie er fortalt mig i min Nærværelse i Roskilde Kro af en Hestehandler, medens hans Heste bedede.**



Ja, jeg ved nu ikke, om nogen af Jer har hørt Tale om en Mand, som hed Napolejon? — jeg har nu forsaavidt læst — det tør jeg nok sige — omtrentligen alle de Historier, som er paa Tryk: — saadan som nu f. Eks. om Skytten Bryde og Marie Theresium, og Ridder Peder med Sølvnøglerne, aa Gud, ja en forfærdelig Hovn; men jeg siger ligegodt, den Historie om Napolejon, den er ligegodt noget af det nydeligste, som Historien har opskrevet.

Han var Islænder af Fødsel, det var Napolejon — nej, det er Løgn — nej, Russere var han — nej, det er ogsaa Løgn, — ja, han var nu ligegodt et Sted fra, hvor de har saadan disse smaa Heste — — — Corsejanere var det, ja, det er rigtig, Corsejanere.

Se, han hed nu aldeles ikke Napolejon fra første Begyndelse; — han hed ikke andet end som kuns Bondeparte, og saa var han Konsul, ligesom f. Eks. Schram i Roskilde og Peddersen i Holbæk; men se, hvor han havde sin Købmandsforretning, det er jeg ligegodt aldrig blevet rigtig klog paa.

Naa, imidlertid, han var nu en lille Kærnesvend — og Konsul var han jo tilligemed — og saa faar jo Franskmanden opspurgt han, og gi'er han uden videre Befaling for hele Krigsførelsen imod, at han overtog hele Overkommandoen over alle de Soldater, der laa — hvad Fanden hedder det nu — det er helt oppe norden for det tyske; — Italien er det, ja, det er rigtigt, Italien! saadan var det. — Naa, som sagt, Bondeparte han ta'er jo hele Overkommandoen, og den første Dag, han kom derop, saa lod han hele Mandskabet stille til Parade, og saa red han hen foran Fronten, og saa sa'e han: Nu skal jeg sige Jer noget, Folkens, I skal gøre Jer Pligt, enhver i sin Haandtering; men I skal den onde, saa bandede han — ja Gud, hvor det er nydeligt at læse om — ogsaa ha'e noget at æde og drikke, det skal jeg være Mand for.

Dermed saa gjorde han kort omkring og red ned til Stalddøren, og der kom jo naturligvis straks en Karl og tog imod Bæstet — en s n e h v i d var'et, af de gamle F r e d s b o r r e r e , og Bondeparte han gik saa ind i sin I Kontor.

Ja, har Du ikke læst det, Jens Pæsen, saa skal Du gøre det, for det er nydeligt at læse om. Husk mig paa, naar Du kommer ud til mig engang, saa skal jeg vise Dig hans Billede eller Betræk, som de kalder det. — Han var fær'ig ved i en Hastighed at ku' ligne efter den lille Niels Jensen derude ved Landevejen; — — ja, han er god nok ogsaa, det er Niels Jensen, men han har jo ligegodt aldrig væt noget mod Bondeparte, det har han ikke — nej, langt fra. Se, Niels Jensen og jeg, vi gjorde jo hele Krigen sammen 1848, 49 og 50, det ved Gud, vi gjorde; — det vil sige, jeg stod jo ved første lette og han stod jo ved Dragonerne.

Ja, vi havde ligegodt en ganske morsom Historie sammen derovre i Krigen, det havde Niels Jensen og jeg.

Det var en Morgen, jeg stod paa Forpost, saa ser jeg langt borte en Dragonere komme ridende, ligesaa stærkt som Øget ku' hugge og flintre, og lige imod mig. — Naa, jeg stillede mig jo i n g a r t , og er der jo naturligvis med Bajonetten til Afparering, og vi ta'er os en

lille Kontra saadan i Lag et Kvarterstid; men saa lige med et, saa si'er jeg: Men Gud Fader bevares, det er jo Niels Jensen.

Ja, det passer gevaltig, si'er han, og saa er det jo først at vi opdager, at vi to gamle Venner havde slaas der i et helt Kvarter uden at kende hina'en.

Saa si'er Niels: Ja, Du maa undskylde, min gode Ven, at jeg gik paa Dig uden at se mig for; men jeg ska' sige Dig, jeg er ligesom lidt opsat, — jeg har nemlig faaet Ordre paa, at jeg skal slaa mig igennem hele den prøjsiske Forpostfægtning og bringe disse Papirer til Rendsborg.

Det et en slem Kondition, Du der har faaet, sa'e jeg, er Du ikke bange, Du kommer til at melde Dig fra den i Utide?

Det ved man ikke, sa'e han. Farvel, min Ven, sa'e han saa, og saa jog han Sporerne i Livet paa Bæstet og foer afsted.

Men der var ligegodt ikke noget i Vejen andet end som han slog sig magelig igennem hele den prøjsiske Forpostfægtning, og saa tog han tilmed en meget rig Prøjsere til Fange.

Se, denne Prøjsere han slap saa siden ud imod Kapsun eller Æresbevisning, hvad det nu hedder, og havde saadan rent ud sagt Lov til at gaa løs omkring', baade i Beværtninger og alle Vegne, men han ku' ligegodt tit blive ligesom noget »krasbøstig«, det ku' Prøjseren; men saa snart der var noget i Vejen med ham, og de saa bare sendte Bud efter Niels Jensen, og Niels saa kom, og saa stillede sjg saadan an og saa' Prøjseren stift ind i Øjnene, — og nu ku' jo Niels ligesaa godt tysk som dansk, ved det han ha'de ligget i Itzehoe i over et Aar, — og han saa sa'e »Was in Wegen, der Teufler haalen!« saa ku' Prøjseren se lige saa bistert paa ham og blive saa ædendes gal saa han formelig rystede; men han turde ligegodt ikke ytre sig, andet end han saa paa Niels, og saa sa'e han: »Verstehes! Huh — d a s g a m l e D ä n e m a r k e !«

Ja, det lyder næstendels ligesom det ku' være Løgn; men baade jeg og min Broder Johan — som nu er død og borte — og mange andre, vi hørte det, — ikke en, men flere Gange.

Ja, min Bro'r Johan, han blev jo saaret ved Isted, og saa blev han jo, rent ud sagt, udnævnt til Invalit og fik Pension, saa han var jo heldig nok i den Retning. Men da han saa kom hjem fra Krigen, saa duede han ligegodt ikke rigtig til noget Arbejde. Men saa tog han sig saadan paa at gaa Postbud til Slagelse, og tog saadan Bud med for Folk og besørgede alle mulige Slags Ærinder; — det vil sige — han glemte jo almindeligvis det, som man havde

Bud etter; men Vejen gik han, ja, han gjorde saamænd. Men han forvandt ligegodt aldrig rigtig, at han var udnævnt til Invalit, nej, han gjorde ikke, for han blev mere og mere simpel, og saa tilsidst døde han; og saa holdt han helt op med at gaa Post, ja, han gjorde saamænd.

Men — det var det, vi slap fra med Bondeparte. — Naa, da han havde sat Bæstet fra sig, saa gik han ind i sin Kontor, og saa satte han sig hen og begyndte at læse paa sine Naturhistaarier og Geografier og sin Langkaart. Saa ligesom han sidder og læser paa Langkaartet, saa springer han op og kalder paa en Karl, som gik forbi Kontorvindevet, og saa raabte han: 427! kom hit! — javel, Hr. Konsul, sier 427. — Hør, si'er saa Bondeparte, 427, Du ka' ta'e og sa'le et Bæst og ride ud til en Bjergkæde — hvad Fanden var det nu, den hed — Aperne, ja vel, saadan var'et, — og saa ku' Du se, hvorvidt de ku' la'e sig bestige.

Javel, Hr. Konsul, si'er 427.

Naa, 427 han gik ned i Stalden, og han sadlede en brunsnoppet Hest, som stod lige indenfor Døren — en rigtig kilden Tingest var'et — men det brød 427 sig ikke om, han kendte ham, og han vidste, at det var en Løvere. Saa kom der en Befalingsmand, og saa sa'e han: Hvor har Du lovet dig hen, 427?

Ja, undskyld, Hr. Skersant, si'er saa 427, men det er efter Konsulens Befaling; jeg skulde nemlig ride ud og se, hvorvidt Aperne kan la'e sig bestige.

Det forandrer Sagerne, min Ven, sa'e Skersanten, saa rid med Gud! Saa red 427.

Om Eftermiddagen saa kom Bondeparte flere Gange ud, og saa sa'e han: I har vel ikke set noget til, om han er kommet hjem, 427?

Nej, han er ikke, Hr. Konsul, sa'e de; men saa henimod Aften, saa kom han, og Bæstet stod lige i det hvide Skum. Han gik jo naturligvis straks ind paa Kontoret til Konsulen og gjorde sin Honnør og sa'e: Godaften, Hr. Konsul!

Godaften igen, 427, sa'e Bondeparte, naa, er Du der. Hvad siger Du saa om det, 427? — Ja, undskyld, Hr. Konsul, si'er saa 427; jeg red vidt omkring; men saa vidt, som jeg kan se, la'er de sig a l d e l e s ikke bestige — det er m i n Mening.

Saa røg Bondeparte op, og saa sa'e han: Det er, saa bandede han, — ja Gud, hvor det er nydeligt at læse om — en skidt Mening, og de skal bestiges, det skal jeg være Mand for. Ja Gud, hvor er det nydeligt at læse om. — —

Javel, nu skal jeg være der. — Det er Lars, der kalder; Øgene har opædt. Farvel, Lars Hansen, og Levvel!

slut

---

## SLAGTERMESTER JOKUMSENS REJSE.



Jeg ved ikke, om nogen af Dem er plaget med Vaner, for hvis De er det, saa skal De se at vænne dem af med dem. For saadan nogen Vaner, det er rent ud sagt noget forbandet Stads.

Se, jeg har nu for Eksempel den Vane, at jeg immervæk om Aftningen, naar jeg er fær'ig i Forretningen, skal have mig en Toddy, og den skal ligeledes immervæk være varm. Og se, netop denne forbandede Vane, at den skal være varm, det har ødelagt en af de bedste Handler for mig, som jeg nogensinde i mit Liv har været ved at gøre — ja det er sgu sandt.

Jeg var i flere Aar i Kompagni med han den høje Lassen! Har De inte kendt Lassen? Hva? Han kom ellers meget ud ad denne Kant til og købte Kretur op, ja han gjorde; han var noget rigelig koparret i Ansigtet, det var Lassen, hans Ansigt der lignede ongefær saadan noget efter en Æbleskivspande til at bage Peberpødder i, og saa var han saa plaget med Ligfald, det var Lassen; ja det kom altid paa ham om Aftningen.

Naar Lassen for Eksempel havde siddet en Aften og snuppet en 7-8 Toddyer og stukket en 5-6 smaa Bittre ind imellem og saa knust bare saa meget som en halv Snes Bajere, saa blev han døsig, og saa kunde han sidde helt og falde af paa den, og naar han saa havde siddet

noget, saa skvat han. Det var altid om Aftningen, at det kom over ham, der var aldrig noget i Vejen med ham om Morningsen eller Formiddagen.

Naa, som sagt, vi var jo i Kompagni i nogle Aar, det var Lassen og jeg; men se, den kunde jo inte passe i Længden, nej! For ser De, Jukkumsen, det var mig, der sku' ligge Skillingerne til, og Jukkumsen — det var mig engang til — jeg sku' gøre Arbejdet! Og Lassen han sku' spille Halløj og saa ha'e sine Ligfald!

Se, det kan De nok forstaa, den passede inte hele Livet igennem, og saa gjorde jeg mig fær'ig med Lassen, og saa begyndte jeg at handle for egen Regning, det var mest med levendes.

Men saa ved jeg inte, saa var det et Aar, at der slet inte kom noget rigtig Kretur ind paa Kvægtorvet, — det var saadan nogen Slasker, det meste af det Kretur, der kom, og jeg kørte omkring i Landet; men der var inte noget, som jeg synes var rigtig Pengene værd.

Men saa faar jeg opspurgt, at der skal, være saadan noget ualmindeligt dejligt Kretur nere i Italien, og saa fik jeg Lyst til at gøre et lille Slag derner.

Saa om Aftningen, da Mutter og jeg vi sidder alene derhjemme, og jeg sad og drak min Toddy efter Aftensmaden, — saa siger jeg til Mutter: Hør Mutter, ved Du, hvad jeg vil?

Nej, jeg ved inte, Jukkumsen, si'er hun.

Det er heller inte saa godt for Dig at vide, min Pige, si'er jeg til hinner, for jeg kan hitte paa saa meget. Men nu skal jeg sige Dig, hvad jeg vil; jeg vil sla' et lille Slag ner til Italien, der skal være noget helvedes godt Kretur dernere.

Ja, det sku' Du gøre, Jukkensen, si'er Mutter. Hvornaar rejser Du, Jukkensen?

Det kan være, jeg rejser i Morgen tidlig, si'er jeg.

Ta'er Du Køretøjet med, Jukkensen, sa'e Mutter.

Nej, jeg gør inte, nej, jeg ta'et med Toget. Saa sad vi lidt og sludrede, det gjorde Mutter og jeg, og da vi saa havde siddet noget, saa sa'e jeg: Ja, min Pige, sa'e jeg, skal vi saa gaa ing og lægge vorses Hoveder, hvor der er Sandsynlighed for, at vi kan snuppe dem igen i Morgen tidlig; og saa gik vi til Ro.

Saa den næste Morgen saa klædte jeg mig fint paa, og saa sa'e jeg Farvel til Mutter, og saa gik jeg over til Hovedstationen, og saa sa'e jeg til ham, den Gut, der sidder derinde i Kahytten og sælger Billetter: Hør De der, sa'e jeg, De ku' ta'e og stikke mig en Billet — anden Klasse — Tur, Retur Italien! Væs'atig, Hr. Jukkensen, sa'e han, og han rakte mig en Billet; ja, hvad den kostede, det husker jeg inte i Øjeblikket, men det kommer nu bagefter

altsammen.

Saa stak jeg jo ud paa Peronen og ind i en Kupé, og saa begyndte vi at trille ner af Italien til.

Da vi saa kommer ner i Tyskland, saa kom der jo naturligvis en tysk Konduktør, og saa si'er han: Tillader De, Dereses Billet, Hr. Jukkensen — ja, han kendte mig ogsaa, og han fik jo Billetten og saa gav han den et lille Klip, li'som naar vi mærker Lam paa Kvægtorvet, og saa gav han mig Billetten igen.

Naa, vi sjaskede jo immervæk ned imod Italien, og da vi saa naaede Italien, saa fik vi natyrligvis en Taliener til Konduktør. Saa havde jeg netop lagt mig hen for at tage en lille Slummerpolka; men saa kommer han, den italienske Konduktør hen til Kupéen og saa si'er han: Undskyld at jeg vaagner Dem, Hr. Jukkensen — h a n k e n d t e m i g s g u o g s a a ! — undskyld, at jeg vaagner Dem, Hr. Jukkensen; men det var bare, at jeg vilde vide, hvad Station De vil af ved, Hr. Jukkensen.

Ved Rom, sa'e jeg.

Ja saa lig De Dem bare igen, Hr. Jukkensen, sa'e han, saa skal jeg nok kalde paa Dem ved Rom.

Jeg la'e mig saa igen og tog en lille en paa Øjet, og saa trillede vi jo afsted ner ad Rom til, og da vi saa naaede derner, saa kom Konduktøren og slog Kupédøren op, og saa raabte han: Rom!

Se, det er jo ligesom de raaber ogsaa her paa vorses Banegaarde, andet end som her, der raaber de jo gerne med noget mere, saadan som Konjak og Pebermyntekager og Appelsiner og Bolsukker og saadan noget; men se her raabte de nu bare Rom alene.

Saa gik jeg ud af Kupéen, og saa lige skraas over for Banegaarden i Rom, der laa der en meget pæn Beværtning og Kafe, og saa gik jeg derind, — jeg syntes, jeg trængte til en lille Forfriskning, — og saa kaldte jeg paa Opvarteren — et langt Flødeskæg, der stod bag ved en Disk, — og saa siger jeg til ham: Psst! hør, De ku' ta'e og stikke mig to Stykker Smørrebrød, et med Rullepølse og et med Bondeost, og en Akkevit og en gammel Carlsberg.

Ja vel, Hr. Jukkensen! si'er han, — han kendte mig min Salighed osse, — ja vel, sa'e han, og saa lidt efter, saa kom han med det paa en Bakke. Naa, jeg nød saa disse Par Smørrebrødder og drak et Par Snapser og min Bajer, og da jeg saa havde nydt det, saa sa'e jeg til mig selv: Ja, Jukkensen, sa'e jeg, Du er jo inte taget her ner til Italien for at æde og drikke, Du er taget her ner for at gøre Forretning, og saa betalte jeg, hvad jeg havde faaet og gav ham 15 Øre i Drikkepenge, og saa stejlede jeg ud

paa Gaden.

Og saa begyndte jeg at se paa Kretur! Men Gud Fader bevare os, sikke Kretur; det. var jo rigtignok Kretur, der lignede Kretur, og saa var der Kretur allevegne, over hele Linien. Alle Droskerne, de var forspændt med Kretur, alle Omnibusserne li'saadan med Kretur; ja, om det saa var alle Dampsporvognene, li'saadan med Kretur; det var, som sagt, med Kretur over det hele, og det var rigtig Kretur. Saa gik jeg jo omkring og saa paa alt dette hersens og saa faar jeg Øje paa saadan et Par Satans dejlige, brogede Stude, der gik for en Dampsporvogn. Saa gaar jeg hen til dem, og saa siger jeg til Kusken — han sad lidt højt oppe — saa si'er jeg til ham: Sig mig, min Ven, mon man kunde købe de to Spekalle?

Ja, Hr. Jukkensen — han kendte mig, Gud straffe mig, osse — ja, Hr. Jukkensen, si'er han, Husbond han har snakket om, at han vil nok sælge dem, naar han kan faa en ordentlig Pris for dem.

Hvem er din Husbond, sa'e jeg.

Det er Paven, sa'e han.

Naa, saa Du tjener hos Paven, sa'e jeg.

Ja, jeg har tjent der i no'ne Aar, sa'e han.

Sig mig, min Ven, sa'e jeg, hvad Tid paa Dagen træffer man bedst Din Husbond.

Ja, Hr. Jukkensen, si'er han, De kan for den Sag træffe ham hvikken Tid paa Dagen De vil, for han holder sig nemlig inde i denne Tid, han er inte rigtig rask, han er saa plaget med Kejhoste.

Ja, den kan være slem nok, si'er jeg; men har han prøvet med brunt Sukker og Honning, for det er godt for den Hoste.

Nej, det tror jeg inte han har, sa'e han; om Aftningen ta'er han gerne en lille Toddy eller to, for jeg og saa et Par andre af hans gode Venner, vi gaar gerne hen og spiller en lille Skervensel med han for at adsprede han lidt. Forresten tro'er jeg næsten, si'er han, at De allerhelst maa gaa derhen med det samme, Hr. Jukkensen, for saa træffer De ham alene.

Det vil jeg, sa'e jeg, og saa spurgte jeg, hvilken Vej jeg skulde gaa, og saa traskede jeg a'.

Jeg kom jo saa hen, hvor han boede, Paven — han bor rigtig pænt, det ved Gud han gør, Stedet det lignede i en Hast noget efter Damhuskroen, andet end som Pavens Stuelænge, der er Kvist oven over første Sal, — og saa spurgte jeg en Gut, der stod nedenfor paa Trappen, om det ikke var her han boede, Paven.

Jo, det er, Hr. Jukkensen, sa'e han — han kendte mig Pinedød ogsaa.



Bor han i Stuen eller paa fø'ste Sal? sa'e jeg. Nej, han bor paa fø'ste Sal, sa'e han, — Stuen har han lejet ud til Frelsens Hær; De kan aldrig tage fejl af Vejen, naar De bare gaar op ad Trappen, saa kan De se hanses Navneplade paa Døren.

Jeg stejlede saa op ad Trappen, og ganske rigtig, der var Navneplade paa Døren, saa jeg kunde jo inte ta'e fejl. Saa bankede jeg paa, og saa var der en, som raabte: kom ind!

Saa kom jeg ind i Stuen, og han, Paven, han sad helt tilbages i Værelset i en stor, rød Lænestol og røg sig en Pibe Tobak, og saa' helt fornøjet ud. Naa, jeg gjorde naturligvis min Kompliment, og saa sa'e jeg: Godda', Deres Ekscellence!

Godda', sa'e han, og saa skyggede han med Haanden for Øjnene. Hvad Satan i Helvede, jeg ser da inte fejl? Er det inte Jukkensen, Vesterbrogade 146?



Jo, det er lige hvad det er, Deres Ekscellence, si'er jeg. Det var sgu Sjov, Jukkensen, si'er han, at De endelig engang kunde finde paa af komme ner til Italien. Sit ner, Jukkensen.

Ja Tak, sa'e jeg, og saa satte jeg mig ner — osse i en rød Lænestol — og saa sad vi og passiarede.

Saa sa'e han: Ja, vi bliver snart gamle, Jukkensen!

Ja, der er vist inte stor Forskel paa vorses Alder; hvor gammel er Deres Ekscellence? si'er jeg.

Jeg er 53, si'er han.

Naa, ja jeg er 51, si'er jeg, det er jo kun 2 Aar; det er jo inte værd at gi'e Navn af noget paa et Menneske. Havde det derimod vaaren paa en Spekalle, saa gør 2 Aar jo inte saa lidt; — nej, det gør inte.

Saa spurgte han mig ud om København, og han var med paa det hele. Sig mig, Jukkensen, sa'e han, lever han endnu, Prins Ferdinand?

Nej, Deres Ekscellence, sa'e jeg, han er død for flere Aar tilbage, ja han er; han blev sløjftet omtrent samtidig med Voldene; han bliver inte slem til at spadsere der mere for Eftertiden Store Bededagsaften.

Synger hun endnu derude i Ligkisten, Prinsesse Pegnatelli? sa'e han.

Nej, hun er ogsaa væk, sa'e, jeg. Jeg tror inte, at hun og Rantzau ku' rigtig spænd's.

Og han spurgte til StorkeSpringvandet, og hvordan det gik ude paa Traverbanen, og om Frederik Jensen spillede paa Nørrebro endnu; — han var med paa den over det hele.



Men saa tænkte jeg ved mig selv: ja, Jukkensen, Du er jo inte taget herner for at sidde og vrøvle med han; Du er taget herner for at gøre Forretning, og saa sa'e jeg: Ja undskyld, Deres Ekscellence, men hvad jeg egentlig tog herved for, det var angaaende, at Deres Ekscellence har to brogede Stude, der gaar for en Dampsporvogn, og saa var det jo, at jeg vilde tillade mig at spørge, om man kunde købe de to Kretur af Derses Ekscellence og hvad de forlanger for dem?

Ja, jeg vil nok sælge dem, siger han, jeg vil nok sælge dem, og de koster 225 Rigsdaler.

Og jeg tænkte jo straks: Gud, sikken et Kvaj! — for Kreturet var meget mere værd; men saa tænkte jeg igen: kunde Du snuppe ham for en Snes Daler, den kunde jo ogsaa passe. Du maa se at gøre Dig lidt behavelig for han. Saa sad jeg lidt og spekulerede, og saa sa'e jeg: Tør jeg være saa venlig at spørge: hvordan lever Deres Ekscellences Kone og Børn?

Men jeg ved inte hvorfor, men det blev han sgu lidt underlig ved, og han svarede inte paa det. Ved De hvad, jeg fik sgu Indtrykket af, at han lever skidt sammen med Konen; for — som sagt — han smøjede af sig.

Naa, da jeg mærkede det, saa smøjede jeg jo ogsaa af mig, og saa sa'e jeg: Kan jeg købe de to Kretur for lige 200 Rigsdaler, Deres Ekscellence?

De bliver inte solgt anderledes end som jeg har sagt, Jukkensen, sa'e han.

Og saa var jeg jo bange for at gaa yderligere, og Kreturet vilde jeg ha'e og saa sa'e jeg: Naa ja, saa Herregud, la'e mig ta'e dem; kom med Labben! Og saa slog vi Hænderne sammen, og saa var den Handel sluttet.

Saa si'er han, det gør Paven: ja, vi skal vel have et lille Glas til Lidkøb, Jukkensen?

Ja, jeg ved inte, Deres Ekscellence, hvordan de bruger hernere, si'er jeg, men inde paa Kvægtorvet, der ta'er vi jo gerne enten et lille Stykke Peberrodsköd eller en lille Gummilastikumstoddy, naar Handelen er afsluttet.

Ja, det gør vi — ogsaa her, sa'e han; Peberrodsköd har jeg inte; men en Toddy, det skal vi ha'e. Skal det være Rom eller Konjak, Jukkensen?

La' det blive ved Rom, da vi er i Rom, sa'e jeg. Varm eller kold, Jukkensen?

Ja, jeg vil jo rigtignok, naar jeg skal sige min oprigtige Mening, helst have den varm.

Det skal De faa, sa'e han, men saa maa De undskylde mig et Øjeblik, Jukkensen, for Jeg har inte noget varmt Vand heroppe, omendskønt jeg har da Kogeindretning i Kakkelovnen — saa jeg kommer til at gaa ner i Køkkenet efter varmt Vand. Saa aabnede han en Dør — saadan henne i Hjørnet af Stuen — og saa gik han ner ad Trappen og ner i Køkkenet.

Men saa bliver Raden borte, og la'er mig sidde alene deroppe i Stuen. Og jeg tænker ved mig selv: Hva' er den a'? Skulde han ha'e fundet paa at slaa sig fra Handelen, eller skulde han være kommen galt afsted og maaske ligge dernere og være skoldet op af det varme Vand? Du maa ner og se, hvordan han har fat paa den. Saa aabnede jeg jo Døren, som han var gaaet ud af, og saa lige paa det allerøverste Trin af Trappen, der laa der en meget stor, sort Hankat, — jeg hørte senere, at han bruger den som Yndlingshund, — og jeg obselverer inte Katten; men snubliserer over han, og saa slaar jeg en 5-6 Kulbøtter paa Hovedet ner af Trappen, og saa i det samme — — — saa vaagnede jeg. — Og saa laa jeg hjemme i min Seng paa Vesterbrogade; hele Handelen var natyrligvis ødelagt, og hvad var Skyld i det, andet end som bare denne forbandede Vane med, at jeg altid skal ha'e varm Toddy. — For se, havde jeg nøjedes med den kold, var Paven jo aldrig sluppet ner i Køkkenet; saa havde vi drukket vorses Lidkøb oppe i Stuen, og saa var Handelen gaaet i Orden.

Derfor siger jeg endnu engang: Har De saadanne Vaner, saa væn Dem af med dem; og saa saadan et Par Kretur; jeg kan godt sige: — jeg har aldrig set Mage til dem paa Kvægtorvet; naa ja, det var jo inte i Virkeligheden, men kuns i Søvne, jeg kom til dem, men alligevel — —

slut

## MASKINERIET I STATEN.

**Fortælleren er en temmelig beskænket Maler, som jeg traf paa en Restauration ved Havnen I København.**



Uundskyld, Højstærede, at jeg tiltaler Dem, men ser De, jeg er Patriot og Fædrelandsven undskyld Højstærede, men naar jeg tiltaler D e m , saa ligger det i, at Deres Person, den tiltaler m i g .

Ser De. Jeg er Patriot og Malermester og Fædrelandsven, og — — De ligner Frederik den Syvende, og det passer mig; for se i hans Tid, da var det Tider; men siden det begyndte med Socialismen, hvad saa? Jeg siger: »Hvad saa?«

Ja, se d e r staa vi — — Skal hele Statsmaskineriet gaa istaa; hvad fører det til? Hvis vi ingen Regering har, hvem skal saa regere os? — Se, der har vi det; men se, det er det, disse Socialdemokrater inte vil forstaa. — Li'e'sedan med Fæstningen — **(her talte han meget højrøstet og salvelsesfuldt)** — havde vi haft Fæstningen i 64, saa havde Tyskland aldrig ku' taget Dannemark, og saa havde vi ha't baade Slesvig og Holsten og Ditmarsken og Stormarsken og de andre Øer!

— Kommer de nu, Tyskerne, og vi har Fæstningen — hvad vil de saa? — Ingenting? Lige saa snart vi ser dem, saa skyder vi dem ner, væk med dem! — Der kommer nye

Tropper — hvad kerer vi vos om det! — L a t t  
 Gevererne! Paa'en med Kanonerne! Aavn Sluserne! Væk!  
 De er knaldet ner, hvem som inte er dronet. — Der  
 kommer nye Tropper! — Paa'en igen! Paa'en igen, Manne,  
 det var ret! Bare sla' ned paa dem, de Sataner, sla' væk!  
 Sla' bare væk! — — Ja, er det Løgn, Højtærede? Nej, De  
 kan tro, den ska' nok gaa.

Overmagt, si'er De, hva' beha'et, hvad gør det? Inte  
 andet end som at man er længere om at sla' dem ner, —  
 som jeg sa'e før, saasnart de viser sig. — Danske  
 Soldater, det gælder jereses Arnested! jereses Fedreland!  
 — Sla' ner paa dem, det Rak! Sla' dem lige i Snuden! Sla'  
 ner paa dem! I skal inte spare dem. Det er ligemeget, om  
 aldrig en kommer levendes hjem — — (af dem,  
 natyrligvis) — Avenceer! Paa'en, Paa'en! — — — De er  
 fær'ig. De sla'er dem ner hver evig en. —

Se, det kalder jeg »Tak for sidst«! Og kommer de igen.  
 Bare sla' dem ner, det Rak. — Natyrligvis, der bliver jo  
 altid noget sørgeligt i, at saa mange Menneskeliv gaar  
 taft; men der er inte andet ved'et at gøre. De maa ha' paa  
 Teven, det er det eneste, de respekterer, og vi ka' gi'e  
 dem det.

Om de saa er 10 Gange saa mange, som vi — hvad  
 gør det? Hvad gør'et? Latt Geverene! Paa'en igen! Saadan!  
 Det vat ret, Manne! Sla' væk! Sla' ner paa dem! De skal  
 nok komme til at neje sig; der kommer aldrig en af dem  
 levendes hjem. — Se, saadan skal de ha'et.

Kærlighed, — ja, det kan være meget godt, naar  
 vedkommende fortjener Kærlighed; men naar vor'ses  
 Fjender flytter voreses Landses Grænseskæl, og røver  
 voreses Landsdele, saa er det forbi med Kærligheden, og  
 saa siger jeg, som Patriot og Malermester og  
 Fædrelandsven og Patriot og Fædrelandsven og  
 Befæstningsven og Patriot — saa si'er jeg:

Sla' væk! Sla' dem ner, hele Møjet! La' dem ligge paa  
 derreses Gerninger, hele Musekken!

Se, saa kan Stadsmaskineriet opretholdes, og saa vil  
 fædrelandets Truninger være forbi af de fremmede  
 Stormagter. — Se, saa kan Tiderne opblomstre og  
 Fredens Gerning give modne Frugter!

Skal vi ha'e en Bayer til, Højtærede; jeg synes saa  
 helvedes godt om Dem, — ved det, at De ligner Frederik  
 den Syvende. For ser De: Jeg er Patriot og  
 Befæstningsven og Malermester og Fædrelandsven og  
 Patriot. — Jensen!! To Bayer fra Fad!

slut

## JØRGEN PIONER.

**Jørgen Pioner kom en Dag i min Nærværelse ind paa Kontoret til min Broder, der havde været med i Felten, og som fortalte mig Slutningen af denne Historie.**

Goddag. Mig Forlov, er han tilstede, Peddersen? Ja, det er mig.

Er det virkelig, maa jeg saa se lidt hærmere paa Dig. — Ja, det ved Gud i Himlen, det er Peddersen, det er Peddersen, ja, det er. Kan Du kende mig igen, ka' Du? Kan Du kende mig igen, Peddersen?

Nej, oprigtig talt, kan jeg ikke i Øjeblikket erindre, hvem Du er. Tænk paa Krigen 64! Tænk paa Krigen 64, Peddersen!

Ja, nu har jeg Dig, Jørgen Pioner!

Rigtig, min gamle Ven, rigtig! Den passer gevaldig; — — det vil sige, v a r Jørgen Pioner; men nu Hotelvært J. Hansen, Græse; — — forstaar Du, min gamle, — Gæsteværelser med 24 opredte Senge og Dansesalon. Alting staar hos mig, baade Højremøder og Venstremøder og Agrarmøder og Dilettantteater og Missionsmøder og Glaspuster og Rigsdagsvalg; Du kan tro, det er en rejdig Forretning, Peddersen. Nej, ser Du, nu var jeg jo her i Byen, og saa synes jeg dog, at jeg skulde hen at hilse paa Dig, min gamle Krigskammerat. Ja, jeg har det godt, Peddersen, det ved Gud, jeg har; jeg har det godt.

Det glæder mig at høre. Er Du gift?

Har været, har været! Nej, jeg er Enkemand. Ja, se det er nu det kedelige; det var jo forfærdeligt kedsomt, at min Kone gik væk; men nu skulde det Jo saadan være. Lie'som hun skulde til at ha'e det lidt godt, saa begyndte hun at skranke, og saa gik hun og krøb et halvt Aars Tid, inden hun døde. Hun var en god Kone; — Gud, hvor hun var en god Kone, og hvor hun og jeg har arbejdet, — ja, meget mere end arbejdet, — vi har slævet, Peddersen; vi har slævet; men vi havde Fremgang i vort Arbejde, og vi tjente Penge, og vi var glade ved vort Arbejde. Se, først da jeg kom hjem fra Krigen, saa tog jeg Arbejde som Stenhugger, og Stine hun hjalp mig saamænd trolig; — ja, skønt hun var spæddlemmet, kunde hun ligegodt tage et godt Tag i en Sten, for jeg skal sige Dig, det var mest Hjemmearbejde, Trappesten og den Slags, jeg huggede, og Stine hun var næsten lige saa skrap som jeg selv; men da der saa var gaaet en 12-14 Aar, saa var vi,

min kære Peddersen, saa forslævede. — Ja, Peddersen, se paa mine Hænder, Du kan nok se, at de har væt med; de har ikke levet af at spille Fandango eller blæse Klarinet, nej, de har ikke.

Saa havde vi imidlertid tjent saa meget, at vi kunde begynde paa en Høkerhandel, og den passede gevaldig, og den gik godt, og vi tjente Penge hvert Aar; — og sparsommelige og nøjsomme var vi, ja, forfærdelig sparsommelige. — Saa var det imidlertid, at Hotellet blev bygget henne ved Stationen, og saa tænkte jeg: — det var noget for Dig Jørgen! — Ja, Du kan jo nok huske, Peddersen, ovre i Felten, at jeg ku' nok lave en lille Komædie og være gemytlig, og saa tænkte jeg, at der kunde min Kone faa det lidt mere mageligt, naar hun fik Betjening om sig; men — som sagt — saa var det jo, at hun gik væk; naa, nu skulde det saadan være, men det passede mig jo ikke ganske i Øjeblikket, nej, det gjorde ikke. — Naa, ja det glæder mig rigtig, at jeg har faaet hilst paa Dig, Peddersen.

Ja, hilst paa mig! Du bliver her vel i Aften, saa vi kan sidde og opfriske gamle Minder fra Krigen i 64?

Det kan jeg ikke, min kære Ven, det kan jeg ikke, jeg skal med Toget, men kom til Græse og besøg mig; Du skal faa det godt, — og Natlogi det har jeg — forstaat Du, 16 Gæsteværelser med 24 opredte Senge. — Ja, det staar hos mig A l t , hvad der foregaar, baade Møder og Dyrskuer og Sophus Neumann og Aktietyren og Albert Schou og Tankelæsning og al Slags. — Men jeg maa nok liste af, for Toget venter vist ikke paa mig. — —

Saa bød Jørgen Pioner Farvel, — og min Broder fortalte mig følgende om ham.

Jørgen Pioner var en af den Slags Soldater, som der kun er altfor faa af, og som altid, men dog særlig i Krigstid, er ubetalelige. Altid i godt Humør, altid parat til at aflevere en Vittighed. En tæt lille Karl med et prægtigt og godt Ansigt, og et Par Øjne, der lyste af Godhed og Skælmeri.

En af de triste Nætter, da vi havde Post paa Dybbølstillingen, beredte vi os paa, trætte og udmattede, uden Humør, for ikke at sige modfaldne, at søge vort Nattekvarter; men det var ganske vist ikke 24 opredte Senge, som hos Hotelvært J. Hansen, Græse, — nej, vi laa paa den bare Jord, Tornystret til Hovedpude og Feltkappen til Overdyne. — Det var et nederdrægtigt Vejr med Tøsne, og Kanonskudene fra de tyske Batterier og de stadig springende Granater bidrog ikke til at gøre Natten hyggeligere.

Den eneste, der holdt Humøret oppe, var Jørgen Pioner. Han foreslog, at vi skulde skillinge sammen til Kaffe og Brændevin. Naar hver især gav lidt, saa kom det

nok til at passe, selvom det kun var Smaaskillinger; thi — som Jørgen bemærkede — »Madam Becks Smaa kan lave en stor Aa«. Han fandt ogsaa, at det var Synd, at gaa til Ro i saadant et dejligt Sommervejr! Nu, da vi havde haft Frostvejr saalænge, burde vi glæde os over det milde Vejr.

Vi skillingede da sammen; men bad ham at vente med Kaffen til henad Morgenstunden, og saa gik vi til Ro.

Hvert Øjeblik lysnede det, og vi saa Granaterne springe; men Jørgen gik, som om det aldeles ikke vedkom ham, og gjorde af og til sine Bemærkninger, som f. Eks.: »den der har de ligegodt sat for meget i Venstre, den rammer ikke Forhjørnet!« — »Der er en der, den ku' være fær'ig og lade, som om de havde fyldt den med Krudt eller saadan noget Skidt, eller ku' den ikke sla' saadant et Knald« — »Gud, hvor er det smokt at se; det er ligesaa nydeligt som Fyrværkeriet paa Tivolis Geburtsdag — og saa gi'er man tilmed ikke noget for at se det; man har det ganske gratis.« — »Aah, Gud ja, man maa rigtignok være glade; at man ikke er i Preusernes Tjeneste; de kender ikke til den Slags Fornøjelser; nej, de gør ikke, de stakkels Mennesker, de har aldrig Ro, hverken Nat eller Dag, men skal blive ved at gaa der og lade og skyde og skyde og lade, istedetfor at vi gaar saa fredeligt med vort.«

Naa, som sagt, Jørgen blev oppe, medens vi andre forsøgte at faa lidt Hvile og lidt Søvn.

»Sov I bare rolig og ubekymret,« sa'e Jørgen, »I ved, at der falder ikke en Sporvogn til Jorden, uden at Kusken ved det.«

Kl. 4 vækkede Jørgen os. »Morgenstund er god til Blund,« sa'e han; »men nu maa I op.«

Han havde lavet Kaffe — for saa vidt som man kan kalde 8 Cikorier opløste i kogt Grøftevand for Kaffe. Han havde fundet et Par gamle Brædder; disse havde han slaaet sammen, og, ved at sætte dem ind i Skansen, faaet lavet noget, der skulde ligne et Bord. Han havde vendt Vranken ud paa sin Uniform og fundet et gammelt Stykke Sejldug, og han havde lavet til Forklæde, og et mindre Stykke, der som Serviet laa flot henkastet over hans Skulder.

»Ja, I behøver ikke at skynde Jer; — Rom bliver ikke brygget paa en Dag,« sa'e Jørgen, »men tør jeg nu bede de Herrer at staa op, — Kaffen er serveret!«

Og saa kom vi op. At vi alle, skønt forfrosne og søvndrukne, brast i en hjertelig Latter, da vi saa Jørgen og hans Arrangement, er vist en overflødig Bemærkning.

Hver Mand tog sin Spølkum; ned i Kedlen med den, og den rædsomme Drik gled ned. — »Jeg vil da haabe, at den er godt varm,« sa'e Jørgen, og stak en Finger ned i Kaffen, for at opnaa Vished herom. — »Ja, de Herrer



undskylder — det er forresten ikke min Skyld — men Husholdersken har glemt at købe Sukker og Fløde, saa det kan I ikke faa,« sa'e Jørgen, »men der er jo forresten mange, har Jeg ladet mig fortælle, i Særdeleshed fornemme Folk, der holder mere af Kaffe uden Sukker og Fløde; — naturligvis kun, naar det er god Kaffe og uforfalsket Kaffe, og det ved jeg, at denne er, da jeg selv har lavet den.«

Humøret begyndte at komme. — Som vi stod der, kom General du Plat ridende, fulgt af sin Stab. Den han først og særlig fik Øje paa, var selvfølgelig Jørgen Pioner i den, om just ikke pralende, saa dog aparte Uniform.

Generalen og de øvrige Officerer lo, og Generalen spurgte smilende: »Hvad er det for en Mand?«

Jørgen traadte frem, slog Hælene sammen, Haanden til Huen og svarede: »Ja, jeg be'er meget at undskylde, Hr. General; — saadan til daglig Brug er jeg Pioner; men for Øjeblikket har jeg la't mig angatsere som Kaffevert af mig selv paa foreløbig Prøve uden pensionsberettigelse.«

»Er det god Kaffe, De laver Kammerat?« spurgte Generalen venligt.

»Ja, man skal ikke rose sig selv, Hr. General; man ved, hvad det gamle Ordsprog siger: Hovmod skal paa Bal; men mine Kunter er ellers gevaltig fornøjet med den, gevaltig fornøjet, Hr. General. — — — Ja, jeg ved ikke, om jeg tør byde Hr. Generalen en ganske lille Koppe?«

»Tak, min Ven,« svarede Generalen.

Jørgen Pioner tog en Kop, fyldte den og rakte Generalen Koppen, idet han bemærkede: »Ja, jeg be'er Hr. Generalen saa meget at undsylde; men se saadan med Bakker og den Slags er vi saa ikke forsynede endnu, for jeg har først aabnet Restaurationen i Nat.«

General du Plat smagte paa den rædselsfulde Drik, smilede og sagde: »Tak, Kammerat; — ja, De bliver ikke vred, fordi jeg siger Dem, at jeg ganske vist, — engang imellem, — har smagt bedre Kaffe.«

»Det betvivler jeg ganske aldeles ikke, Hr. General,« svarede Jørgen; »men mine faste Kunter er ellers gevaltig fornøjet med den; — de fleste af dem siger, at de har aldrig smagt saadan Kaffe.«

Det holder jeg med Deres Kunder i,« sagde Generalen; — »det har jeg heller ikke; — men,« Generalen tog 2 Femrigsdalersedler ud af sin Tegnebog og rakte Jørgen Pioner dem; »tag alligevel disse og se, om De ikke, ved Hjælp af dem, kunde finde paa at købe en eller anden Tilsætning, som dog maaske alligevel kunde give den en om muligt endnu mere pikant Smag.«

»Ja, det betvivler jeg ganske aldeles ikke, Hr.

General,« sagde Jørgen, »det værste bliver, om jeg faar mine faste Kunter til at drikke den, nu da de er vant til at drikke den uforfalsket.«

»Prøv paa det! God Morgen, Kammerater,« sagde Generalen og hilste venlig til Afsked.

Jørgen rettede sig, gjorde Honnør, og henvendende sig til os andre udbrod han: »ja, jeg ved det ikke, men jeg synes nok, det kunde være passende, om vi gav Hr. General, du Plat et rigtigt, lille, rask, kraftig, dansk Hurra paa Morgenkvisten.«

Saa raabte vi Hurra allesammen; Generalen takkede, hilste og red videre, fulgt af sin Stab. Humøret var oppe!  
slut

---

## HAN OVERGIVER SIG IKKE.

**I en Butik i Præstø kom en Bondekone ind, og bebegyndte:**

Goddav, Køvmand! Jeg skulde gerne ha'e et Pund brunt Sukker og ½ Pund Kaffe og en Cekorium og saa en Flaske Pons-Essens.

Hvad, skal De allerede ha'e Punsch-Essents igen, Maren? spurgte Køvmanden. De fik jo Flasken fyldt i Lørdags.

Ja, det gjorde jeg, sa'e Maren; men jeg kan godt sige Køvmanden, hvordan at det staar til. — Det er nemlig rent balstyrig galt som min Søn Jens har lagt sig efter at drikke i den sidste Tid. Men jeg ved godt, hvad der er i Vejen, og jeg ved ogsaa godt, hvem der er Skyldner i det, for det er ikke andet end som denne forbandede Æsel, dette Utusk, han denne Ferk, som rejser omkring og sælger Varer til Bruvserne (Brugsforeningerne)! H a n vil agere dannet, — jo-o, jeg skal love for'ed, det er en slem Vindhas! Der gaar han og faar lokket vor Jens med til al Slags Drikkeri og Svir, og saa har han jo Plaser af at drikke vor Jens fuld, ved det, at Ferk han er jo mere van til at drikke, for han har jo væt fordrukken i flere Aar, saa han har jo Øvelsen. Men han skal ligegodt ta'e sig iagt, for, det ved De nok, Køvmand, vor Jens han er jo inte nem at nappes med. Han er jo en Kærnesvend, som inte gi'r efter! Saadan var hans Fa'r osse, da han levede, og nu tror jeg nok, at Jens han gaar og øver sig; men det

kan jo inte komme lige paa engang.

I Gaar Aftes kom der en Dreng og bankede vos op — vi var gaaet i Seng, og saa sa'e han, at vi kom til at staa op, for vor Jens han laa ude paa Marken og var fuld.

Og saa maatte vi jo op af Sengen, og jeg og saa min Søn Hans Peter og saa den fremmede Dreng, vi maatte saa ud med en Løjte og hitte ham; men han var saamænd saa fuld, at han kunde hverken gaa eller krive.

Krive? spurgte Købmanden; — er det det samme som krybe?

Nej, nej, det hedder at krybe op i et Træ, men derimod saa hedder det at krive henad Jorden. Saa maatte vi hente en Hjulbør, eller det er da forresten inte andet end som et Skokar, og saa fik vi lettet Jens op i Børen, og fik ham ing i Stuen Og saa maatte vi klæ' ham af og faa ham i Seng, for han var saamænd saa drivendes fuld, saa han kunde aldrig røre et Lem. — Og det er, som sagt, denne f'erk, som er Skyldner i det; men han skal bare ta'e sig iagt, for vor Jens han overgi'r sig inte! Jeg ved, han har en bestemt Karakter, li'esom hans Fa'r ha'de det.

Da han saa vaagnede i Morges, saa er det første, han siger til mig: Hør, Mo'r, si'er han, den var højbenet i Aftes, men jeg klarede mig udmærket overfor Ferk; det er første Aften, at Ferk han er blevet svirenes. Men hør, Mo'r, si'er han saa igen, — jeg er saa syg, saa det er ganske rent forfærdeligt. Det staar og værker og ulmer i hele Hovedet li'esom det skulde gaa i Smadder.

Det har Du rigtig godt af, dit Svin! siger jeg, for Du kan la' være at drikke Dig fuld, sa' jeg. Du maa skamme Dig noget, sa'e jeg, at Du vil være bekendt at komme hjem i en saadan Anstand, og at din gamle Mo'r skal se, at Du er saadan en Skidthas.

Men saa gjorde det mig al ligvel ondt for ham, og saa spurgte jeg ham, om han inte troede, at der var noget, som muligvis kunde lindre ham og hjælpe lidt paa ham. Jo, Mo'r, sa'e saa jens, Tak skal Du ha'e Mo'r, sa'e han, dersom Du vil gi'e mig en Kop Kaffe med en lille bitte Smule Pons-Essens; men det skal kun være en ganske Ubetydelighed. Naar jeg bare faar det. saa tror jeg mestendels, at jeg kan blive rask igen.

Saa gav jeg ham in Knejt og den bekom ham helt behagelig, for den ene Gang efter den anden sae han: Ah!! Og saa vendte han sig om paa den anden Side og sov hen og laa saadan ganske ensformig.

Saa ved det Lav, at Klokken kunde være henimod tolv, saa vendte han sig igen, og saa vaagnede han og saa paa mig, og saa sa'e han: Hør, Mo'r, jeg tror, at hvis Du gav mig en lille Kop Kaffe til, med inte rigtig saa megen Kaffe, men en Kende mere Pons-Essens, saa kunde jeg

komme op og bestille noget, for det et lige godt inte rigtig at ligge her og drive.

Saa fik han da osse in Knejt til, og den drak han. — Saa laa han og sundede sig en Timestid eller to; men saa, lige som han laa og sundede sig, saa lige paa en Gang saa si'er han: Ved I hvad, Mo'r? Dersom I nu vil ha'e mig rejdi rask igen, saa giv mig blot en Kop Kaffe til; men det skal bare være mestendels slet ikke nogen Kaffe, og saa maa Du nok fylde Koppen med Pons-Essens.

jeg smagte noget paa ded; men tilsidst gav jeg ham da, hvad han vilde ha'e. Og han fik Kaffen, og han drak den! Men, Gud, Fader, Køvmand; — saa' skulde De bare ha'e set, hvordan han tog paa Veje, og hvor han røjlede sig op, og hvor han blev krasbøstig. Han sprang ud af Sengen og tog sine Bukser paa; og saa satte han sig hen for Enden af Bordet og aad en trej-fire Rundtenommer og drak fire Snapse til og noget Øl, og da han saa var fær'ig med ded, saa sa'e han: Se, nu er jeg rask igen, Mo'r! Og nu kan Du, Fanden danse mig, være evigt forsikret om, at jeg skal vise denne here Ferk, at jeg er ingen Dreng.

Saa klædte han sig paa og gik over efter Bruvsen til.

Nu kommer det jo an paa, om han kan klare sig overfor Ferk, for vor Jens han har jo kun øvet sig i saa kort Tid; men gi'e efter, det gør han inte, for i det Stykke der ligner han sin Fa'r. Naar han havde sat sig noget for, saa skulde han ogsaa nok føre det igennem. Saadan som da Landboforeningen den begyndte paa at gi'e Primmier for Dyrkning af Husmandslodder, saa satte han sig for, at han vilde ha'e en Primmie, og saa slæbede han saamænd næsten baade Nat og Dag, for at hans Bedrift skulde være den penneste, og saa fik han da ogsaa en Primmie paa 50 Kroner og et rigtigt nydeligt Billede. — Nej! han gav inte efter, naar han havde foresat sig noget.

Og Jens han er li'esaadan; har han sat sig noget for, saa skal han nok udføre det, saa jeg skal love for, at Ferk han faar en slem Nød at knække, for vor Jens han overgi'r sig ikke.

Men foreløbig bliver det jo nok saadan, at Hans Peter og jeg vi kommer til at hente ham ude paa Lodden eller et andet Sted hver Aften. Og der vil jo ogsaa gaa endel mere Kaffe og nogen mere Pons-Essens med en Tid, især hvis han skal kureres paa den Fakson som i Dag. Det eneste, som jeg er glad ved, det er det, at jeg ved, at h a n o v e r g i ' r s i g i k k e !

slut

